చంద్రికా ముద్రణాలయమున ముద్రితము.
చాకలిపేట, మదరాసు.—1949

విజ్ఞప్తి

ఆంధ్రవాఙ్మయమందలి యత్యుత్తమ వచన గ్రంథమైన కథాసరిత్సాగరమునుండి విద్యార్థులకొఱకు సర్వజనీనమైన యుదయన కథనుమాత్రము గ్రహించి ఈ పుస్తకమును ప్రకటించుచున్నారము. ఇయ్యది నానాఖ్యానమనోహరము. శైలి చాలసులభము. ఇందలి సమాసములు నాతిదీర్ఘములు. ప్రాచీన కవుల సాంప్రదాయానుసారములైన వర్ణనలు ఇందు మనోహరములు. మూలగ్రంథమునందలి స్వారస్యముచేతను తెనుగు నుడికారంపు మాధుర్యముచేతను ఈ కబ్బము విద్యార్థుల డెందమును బందిగొనునని తలంచుచున్నారము.

ప్రకాశకులు.

విషయసూచిక.

శ్రీ

ఉదయన చరిత్రము

౧. ఉదయాన జననము

శతానీకుని కథ.

వత్సమను దేశ మొకటి కలదు. అది స్వర్గముయొక్క గర్వము నణఁచుటకు ప్రతిద్వంద్విగా బ్రహ్మదేవునిచే భూలోకములో సృజియింపఁబడినదో యన భాసిల్లుచుండును. దానినడుమ భూమి యను కమలముయొక్క గద్దియయో యన లక్ష్మీవిలాసమున కాటపట్టయి కౌశాంబి యనురాజధాని కలదు. ఆపట్టణమందు పాండవవంశ సంభవుఁడును పరీక్షిత్తునకు మనుమఁడును జనమేజయునకు కొడుకును అగు శతానీకుఁడనురాజు ఏలుచుండెను. ఎవని బాహుదండవిక్రమమును త్రిపురాంతకుని భుజస్తంభములు రుచిచూచినవో ఆయర్జునుఁడును అతనికుమారుఁడభిమన్యుఁడును ఎవనికి మూలపురుషుఁడును ముత్తాతయు నైరో మహానుభావుఁడైన యాశతానీకునికి భూమియు, వసుమతియు, అనునిద్దఱు భార్యలున్నను వారిలో భూమిమాత్రము అనంతరత్నములను కన్నదే గాని వసుమతి చిరకాలమువఱకు పుత్త్రరత్నమును కన దాయెను.

ఒకప్పుడు వేఁటకై అడవిలో ఇక్కడికక్కడికి తిరుగు చున్న యారాజునకు అక్కడ తపస్సు చేయుచున్న శాండిల్య మునితో పరిచయము కలిగెను. పుత్రార్థియైన యారాజుతో కూడ ఆయన కౌశాంబికి వచ్చి పుత్రకామేష్టి చేసి మంత్రసిద్ధమైనపాయసము రాణికి త్రాగ నిచ్చెను. అంత నారాజునకు సహస్రానీకుఁడు ఉదయించెను. వానిచేత తండ్రి వినయముచే గుణముం బోలె శోభించుచుండెను. పిమ్మట ఆకుమారుని యువ రాజునుగా నభిషేకించి శతానీకుఁడు తాను రాజ్యభారచింతల చేతఁగాక భోగములచేత మాత్రమే రాజయి యుండెను.

శతానీకుఁడు దేవేంద్రునికి తోడ్పడుట.

అట్లుండఁగా ఇంద్రునికి రాక్షసులతో యుద్ధము సంభవింపఁగా అతఁడు శతానీకుని తోడి తెమ్మని మాతలిని రాయబారము పంపెను. అంతట ధురంధరుఁడైనయుగంధరుఁడనుమంత్రిచేతిలో కుమారుని ఉంచి, రాజ్యమును అతనికిని సుప్రతీకుఁ డనుముఖ్యసేనాపతికిని ఒప్పగించి, శతానీకుఁడు యుద్ధములో రాక్షసులను చంపువాఁడై మాతలితోఁ గూడ నింద్రసన్నిధికి పోయెను. అచ్చట ఇంద్రుఁడు ప్రత్యక్షముగా చూచుచుండఁగానే యమదంష్ట్రుఁడు మొదలయిన యసురుల ననేకులను చంపి ఆయుద్ధములోనే శతానీకుఁడు మరణము నొందెను. అతని దేహమును మరల మాతలి భూలోకమునకు తేఁగా వానితో అతని పట్టపుదేవి సహగమనము చేసెను.

సహస్రానీకుని కథ.

అంతట రాజ్యలక్ష్మి అతని కుమారుని సహస్రానీకుని వరించెను. అంత నేమి యాశ్చర్యమో, అతఁడు తండ్రి సింహాసనమును ఎక్కఁగానే రాజు లందఱయు తలలు వంగిపోయినవి. అప్పుడు ఇంద్రుఁడు శత్రుజయోత్సవము చేయుచు అందులకు తన మిత్రపుత్త్రుఁ డయిన సహస్రానీకుని మాతలిచేత రావించుకొనెను. అక్కడ నారాజు నందనవనములో అప్సరసలతో విహరించుచున్న దేవతలను చూచి తనకు తగిన భార్య లేక చింతాక్రాంతుఁడై యుండెను. అతని యా యభిప్రాయమును తెలిసికొని ఇంద్రుఁ డతనితో నిట్లనియె :

రాజా! చింతింపకుము, నీకోరిక సిద్ధించును. నీకై ఏర్పడినట్టిది నీకు తగినభార్య భూలోకములో పుట్టియే యున్నది. ఇదిగో నేను చెప్పెడు నీ వృత్తాంతమును వినుము. పూర్వము బ్రహ్మదేవుని చూచుటకు ఆయనసభకు పోయియుంటిని. నా తర్వాత అక్కడికి విధూముఁ డను నొకవసువు వచ్చెను. మే మచ్చట నుండఁగా అక్కడికి అలంబుష యను నప్సరస వచ్చెను. దానిని ఆ వసువు చూచెను. దానిచూపులును అతని పైఁబడెను. దాని నెఱింగి బ్రహ్మదేవుఁడు నాముఖము చూచెను. నేనును ఆయన యభిప్రాయము నెఱిఁగి వారి నిద్దఱను అవినీతులారా! మీ రిద్దఱు మనుష్యలోకములో పుట్టి భార్యాపతులు

అగుదువుగాక అని కోపముతో శపించినాఁడను. ఓ సహస్రానీకా ఆవసువవే నీవు, చంద్రవంశమునకు అలంకారముగా శతానీకు నికి పుత్త్రుఁడవయినాఁడవు. ఆయప్సరస మృగావతి యనుపేర అయోధ్యయందు కృతవర్మ యనురాజునకు కూఁతురై పుట్టి యున్నది. ఆమె నీకుభార్య కాఁగలదు.

ఈ యింద్రవచన మారుతముచేత అతని మనస్సులోని సంతాపము మఱియు పెల్లు రేఁగి జ్వాలింపసాగెను. అంతట ఇంద్రుఁడు సమ్మానించి తనరథమునే ఎక్కించి పంపఁగా సహస్రానీకుఁడు మాతలితో కూడ నిజనగరమునకుఁ బయలువెడలెను. పోవుచుండఁగా తిలోత్తమ యను నప్సరస అతనితో ప్రీతిచే 'రాజా! నీ కొకమాట చెప్పెదను క్షణము నిలువుము' అనెను మృగావతినే ధ్యానించుచు సహస్రానీకుఁడు ఆమాటయే వినఁబడక వెడలిపోయెను. అంత నాయప్సరస సిగ్గుపడినదై 'రాజా! ఎవతెను ధ్యానించుచు నామాటను వినకయే పోయితివో ఆ మృగావతితో నీకు పదునాలుగు సంవత్సరములు ఎడఁబాపు గలుగునుగాక' అని కోపముతో శపించెను. ఆశాపము మాతలికిమాత్రమే వినఁబడెను. రథము నడువఁగా రాజు ప్రియోత్సుకుఁడై దేహముచేత కౌశాంబికిని మనస్సుచేత అయోధ్యకును పోయెను.

సహస్రానీకుఁడు మృగావతిని పెండ్లియాడుట.

పోయి ఇంద్రునివలన మృగావతిని గుఱించి తాను విన్నవృత్తాంత మంతయు ఉత్సుకతతో యుగంధరాదిమం

త్రులకు చెప్పెను. వెంటనే కాలక్షేపము నోర్వనివాఁడై తనకు వివాహార్థమై మృగావతి నిమ్మని యడుగుటకు ఆమె తండ్రియైన కృతవర్మ యొద్దకు అయోధ్యకు దూతలను పంపెను. కృతవర్మ ఆదూత్యమును సంతోషముతో తన దేవికి చెప్పెను. ఆమెయు ఆయనతో అవశ్యముగా సహస్రానీకునికి తమపిల్లను ఈవలసిన దనియు అట్లు తనకు స్వప్నములో ఒక బ్రాహ్మణుఁడు తెలిపె ననియు చెప్పెను. అంతట సంతోషించి రాజు మృగావతియొక్క అసమానములయిన రూపలావణ్యములను నృత్తగీతాదికౌశలమును ఆదూతలకు చూపించినవాఁడై చంద్రునియొక్క రమణీయ కళ లన్నియు ఒకటిగా మూర్తీభవించినవో యనున ట్లున్న యామృగావతిని సహస్రానీకునికి ఇచ్చెను. ఆమృగావతీ సహస్రానీకులకూటమి ఒకరి గుణములు ఒకరిచేత భాసించుటవలన ప్రజ్ఞాశ్రుతములకూటమివలె నొప్పుచుండెను.

పిమ్మట త్వరలోనే అతని మంత్రులకు కుమారులు గలిగినారు. యుగంధరునికి యౌగంధరాయణుఁడును, సుప్రతీకునికి రుమణ్వంతుఁడును, హాస్యసచివుఁడైనవానికి వసంతకుఁడును, గలిగిరి. క్రమముగా మృగావతీదేవికూడ గర్భము దాల్చి పాండుప్రభ వెదచల్లుచున్న ముఖముతో వెలుఁగుచుండెను.

గర్భిణిని మృగావతిని పక్షి తన్నుకొనిపోవుట.

ఒకనాఁడు వేవిళ్లచేత ఆమె తన్ను ఱెప్పవాల్పక తనివితీఱక చూచుచున్న కాంతునితో తనకు నెత్తురుతో నిండిన

క్రీడావాపికలో స్నానము చేయఁ గోరికగా నున్న దని చెప్పఁ గొనెను. ఆమెకోరికను తీర్చువాఁడై ధార్మికుఁ డైన యా రాజు బావిని లత్తుకరసము మొదలయిన కృత్రిమసాధనముల చేత రక్తమయముగానే అగపడునట్లు సిద్ధము చేయించెను. అందు స్నానము చేయుచు లత్తుకమయిగా నున్నయాదేవిని మాంసభ్రమచేత గరుడవంశము డైన పక్షి యొకటి తన్నుకొని పోయెను. పక్షి తన్నుకొనిపోయిన ప్రియతమను వెదకుటకో యనునట్లు సహస్రానీకుని ధైర్యము కూడ ఆక్షణమే వెడలిపోయెను. ప్రియానురక్తమయిన యతని మనస్సునుకూడ నిశ్చయముగా పక్షి హరించెను; కానియెడల నిస్సంజ్ఞుఁడై అతఁడేల భూమిమీఁద పడెను? క్షణములో రాజునకు మూర్ఛ తేరఁగా ఆ వృత్తాంతమును దివ్యమహిమచేత నెఱిఁగినవాఁడై మాతలి ఆకాశమార్గమున వచ్చి రాజును ఓదార్చి తిలోత్తమా శాపమును దాని యంతమును చెప్పి వెడలిపోయెను. అంత నారాజు 'ఓప్రాణేశ్వరీ! ఆపాపాత్మురాలు తిలోత్తమ కోరికలు నిండినవి' ఇత్యాది వచనముల విలపించుచుండెను. శాప వృత్తాంతము తెలిసినందునను మంత్రులు ఓదార్చుటచేతను కొంచెము ధైర్యము తెచ్చుకొని మరల సమాగమము కలుగునుగదా యను నాశచేత ఎట్టకేలకు ప్రాణములు నిలుపుకొని యుండెను.

ఆపక్షీంద్రుఁడు ఆమెను క్షణములో కొనిపోయి బ్రదికి యున్న దని తెలిసికొని దైవయోగమున ఉదయపర్వతములో

విడిచిపెట్టి పోఁగానే ఆమె శోకభయములచే కలంగుచు తాను దిక్కులేక నరులకు గమ్యముగాని యొక కొండచఱియ యం దుండుటను తెలిసికొనెను. ఏకాకియు ఏకవస్త్రయునై విలపించుచున్న మృగావతిని ఒక గొప్ప కొండచిలువ ఆహారార్థము దిగమ్రింగ వచ్చెను. ఆమెకు ముందు విశేష శుభము రానున్నది గాన ఆసమయములో ఒకదివ్యపురుషుఁడు వచ్చి ఆయజగరమును చంపి అగపడియు అగపడకయే అంతర్ధానము పొందెను. అంత నామె ఏవిధమున నైనను ప్రాణత్యాగము చేయఁగోరినదై ఒక యడవియేనుఁగునుచూచి దాని కాళ్ల ముందఱపడెను. అదియు దయతో రక్షించెను. ఆశ్చర్యము! ఘాతుకజంతువుకూడ ఆమెను ఎదుటఁబడినను చంపదాయెను! ఆశ్చర్య మేమి? ఈశ్వరేచ్ఛ యున్నయెడల ఏమి జరుగదు! అంతట గర్భభరాలస యైన యామృగావతి ప్రాణములు విడుచుటకై చఱియనుండి క్రిందికి పడఁదలఁచినదై భర్తను తలంచుకొని ఎలుఁగెత్తి యేడువసాగెను.

మృగావతి జమదగ్ని యాశ్రమమున నుండుట.

ఆరోదనమును ఆసమయములో సమీపమునకు కందమూలఫలములకై వచ్చియున్న మునికుమారుఁ డొకడు విని వచ్చి మూర్తీభవించిన వగపో యన నున్నయాదేవినిఁ జూచి దయార్ద్రహృదయుఁడై జమదగ్నిమహాముని యాశ్రమమునకు కొనిపోయెను. అచ్చట నాయుదయపర్వతమును తన తేజస్సు

చేత సదా బాలసూర్యుఁడు కలదానినిగాఁ జేయుచున్న వానిని జమదగ్నిని కాంచి మృగావతి ఆయనపాదములకు మ్రొక్కెను. ఆశ్రితవత్సలుఁడును దివ్యదృష్టి కలవాఁడు నయిన యామునిఆమెను చూచి 'అమ్మా! వగవకమ్మా వగవకు, నీగర్భమున తండ్రికి వంశవర్ధనుఁడైన కుమారుఁడు కలుగును, మరల నీకు భర్తతో సంగమము కలుగును.' అని యనుగ్రహించెను. అంత నాపతివ్రత ఆయాశ్రమములోనే తాను నిలిచియుండి మనస్సునుమాత్రము ప్రాణేశ్వరునిమీఁద నిలిపియుంచెను.

మృగావతి కుమారునకు ఆకాశవాణి ఉదయనుఁడని పేరుపెట్టుట.

పిమ్మట కొన్నాళ్లకు అక్కడనే ఆమెకు సత్సంగతికి ఆచారముంబోలె పుత్త్రరత్నము ఒకటి యుదయించెను. ఆ సమయంబున మృగావతికి కర్ణోత్సవముచేయుచు ఆకాశవాణి యిట్లు పలికెను. 'ఇతఁడు శ్రీమంతుఁడు కీర్తిమంతుఁడు మహారాజు, ఇతని పేరు ఉదయనుఁడు! ఇతనికి కలుగుకుమారుఁడు సకల విద్యాధరులకును ప్రభు వగును.' క్రమముగా తపోవనములో ఆబాలుఁడు చెలికాండ్రతోనుంబోలె తన సద్గుణములతో ఎదుగుచుండెను. అతనికి క్షత్త్రోచితము లయిన సకల సంస్కారములను ఉపనయనమును చేసి జమదగ్ని సకలవిద్యలను ధనుర్వేదమును తానే నేర్పెను.

ఉదయనుఁడు వసునేమియను నాగుని రక్షించుట.

తల్లి ప్రేమచేత తనచేతనున్న సహస్రానీకుని పేరుగల్గిన కడియమును తీసి పుత్త్రునిచేతికి పెట్టెను. ఒకప్పుడు వేటకు

పోయి అడవిలో తిరుగుచు ఉదయనుఁడు ఒకశబరునిచేత బలా త్కారముగా పట్టుకొనఁబడిన సర్పము నొకదానినిచూచి దాని యందము గని జాలిగొని దానిని విడువు మని ఆశబరుని కాజ్ఞా పించెను. అంత శబరుఁడు ఇట్లు చెప్పుకొనెను. 'ఓ ప్రభూ! ఇది నావృత్తి. నేను పేదవాఁడను, పాముల నాడించి బ్రదుకు వాఁడను. ఇంతవఱకు నాయొద్ద నున్న పాము చచ్చిపోఁగా ఈకా రడవిలో వెదకి మంత్రౌషధిప్రభావముచేత దీనిని పట్టుకొంటిని. ఆమాట విని దాత యైన యాయుదయనుఁడు తల్లి తనచేతికి పెట్టిన యాకడియమును వానికి ఇచ్చి పామును విడిపించెను. కడియము పుచ్చుకొని శబరుఁడు పోఁగానే ఆపాము ఉదయను నికి నమస్కరించి సంతోషముతో: 'రాజేంద్ర! నేను వాసుకి యన్నను, నాపేరు వసునేమి, నీవు నన్ను కాపాడితివి. మనో హర మయినతంత్రీనిఘోషమును శ్రుతివిభాగమునుగల యీ వీణను ఈతాంబూలపుఁ దీఁగలను వాడిపోని యీపూదండను ఈతిలకమును పుచ్చుకొమ్ము.' అని చెప్పి వానిని సమర్పించెను. వానిని పుచ్చుకొని ఉదయనుఁడు ఆనాగుఁడే ఎత్తుకొని పోఁగా జమదగ్ని యాశ్రమమునకు పోయి తల్లి నేత్రములలో అమృ తమును వర్షించెను. ఈలోపల చెంచువాఁడును అదృష్ట ముచేత లభించిన యాకడియమును కొనిపోయి పట్టణమున బజారులో అమ్మఁజూపెను. దానిమీఁద సహస్రానీకుని పేరును చూచి రాజపురుషులు శబరుని పట్టుకొని దివాణమునకు కొని పోయిరి. ఆకడియమును చూచుచునే సహస్రానీకుఁడు శోకాకు

లితహృదయుండై స్వయముగానే శబరుని అది వానికి లభించిన వృత్తాంతమును చెప్పుమని యడిగెను. ఉదయాద్రిలో తాను పామును పట్టినది మొదలుగా కడియము తనకు లభించిన వృత్తాంతమును విన్నవించెను. శబరునివలన దొరకిన యాకడియము తన ప్రాణేశ్వరి దని తెలిసికొన్నవాఁడై సహస్రానీక మహారాజు విచారముచేత డోలాయమానమానసుఁ డాయెను. అంతలో 'రాజా! నీశాపము క్షీణించినది, నీభార్య మృగావతి పుత్త్రునితోకూడ ఉదయాద్రియందు జమదగ్నియాశ్రమములో ఉన్నది.' అని దివ్యవాణి పలికి వేసవి తాకిన నెమలిని వర్షధారయుం బోలె విరహాతురుఁ డయిన యారాజును సంతోష పెట్టెను.

అంతట రాజు కాంతమీఁది చింతచేత ఎంతసేపటికిని ముగియని యాదినమును ఎట్టకేలకుఁ గడపి వానినే దారినడపు మని ప్రియతమను శీఘ్రముగా చూడఁ గోరినవాఁడై సైన్యములతోకూడ ఉదయాద్రియందలి యాజమదగ్నియాశ్రమమునకు తరలెను.

అంత నారాజు ఆదినము కడుదూరము పోయి ఒక చోట అడవిలో నొక తటాకముగట్టున బసచేసి బడలిక చేత శయనమందు పరుండి సంగతకుఁ డను కథకుని పిలిచి 'సంగతకా! మృగావతీ ముఖకమలదర్శనోత్సవమునకై ఉవ్విళ్లూరు చున్న నా హృదయమునకు వినోదకర మయినకథ యొకటి

చెప్పుము.' అనెను. సంగతకుఁడిట్లనియె: —'ప్రభూ! ఏల వృథా ఆయాసపడియెదవు, శాపముతీఱి దేవితోడి సమాగమము నీకు సమీపించియే గదా ఉన్నది. మనుష్యులకు సంయోగములును వియోగములును ఎన్నియేని కలుగును.'

సహస్రానీకుఁడు మృగావతిని కలయుట.

ఇట్లు సంగతకునివలన విని సహస్రానీకమహారాజు ప్రియతమకై ఉవ్విళ్లూరుచు ఆరాత్రిని ఎట్లో గడపెను. తెల్లవాఱఁగానే కోరిక యనురథమెక్కి ముందుగా మనస్సనెడుతురుపును పంపి సహస్రానీకమహారాజు తన ప్రియతమయొద్దకు బయలువెడలి కొలఁది దినములలోనే ఎందు మృగములకు సయితము చపలత్వము లేదో శాంతమయిన యాజమదగ్న్యాశ్రమమును చేరి తపస్సులదియుంబోని పావనమయిన ప్రభగలిగిన యాజమదగ్నిని దర్శించి నమస్కరించెను. మునియును రాజునకు అతిథిసత్కారములు చేసి పుత్త్రునితో కూడ మృగావతిని ఆనందముతోడి నిర్వృతినింబోలె సమర్పించెను శాపాంతమందు ఆదంపతులయొక్క యన్యోన్యదర్శనము ఆనందబాష్పపూర్ణములయిన నేత్రములయందు అమృతమును గురిసినట్లుండెను. ప్రథమదృష్టుఁడయిన యుదయనుని కౌఁగిలించుకొని సహస్రానీకుఁడు గగుర్పాటుచేత మేకుబందిచేయఁబడినట్లున్న యాతనిని ఎట్టకేలకు వదలిపెట్టెను.

పిమ్మట పుత్త్రుని భార్యను తోడుకొని పోవువాఁడై, తపోవనమునుండి లేళ్లుగూడ కన్నీళ్లు కురియుచు వెంటరాఁగా,

జమదగ్నియొద్ద సెలవు పుచ్చుకొని తన నగరమునకు బయలు వెడలెను. ప్రియతమయొక్క విరహవృత్తాంతములను వినుచు తనవి చెప్పుచు, క్రమముగా తోరణపతాకాలంకృత మయిన కౌశాంబికి పోయి, అచ్చటి పౌరజనులు నేత్రములతో త్రాగు వారుంబోలె ఱెప్ప వాల్పక తమ్ము చూచుచుండఁగా భార్యా పుత్త్రులతోఁ నగర ప్రవేశము చేసెను. పుత్త్రుని సుగుణములచేత ప్రేరింపఁబడినవాఁడై తత్క్షణమే అతనికి యువరాజపట్టాభిషేక ముచేసి తన మంత్రుల కుమారులైన వసంతక రుమణ్వంతులను యౌగంధరాయణుని మంత్రులనుగా ఏర్పఱిచెను. అప్పుడు 'ఈమంత్రులచే ఇతఁడు సర్వభూమండలమును ఏలును.' అని అశరీరవాణి పలికెను. పుష్పవర్షము కురిసెను. ఇట్లు సహస్రానీకుఁడు రాజ్యభారమును కుమారునికి ఒప్పగించి చిరకాంక్షిత మయిన జీవలోకసుఖములు మృగావతితోఁకూడ అనుభవించు చుండెను.

అంత నాఁటేని చెవికడకు ముక్తికాంతాదూతి యయిన ముదిమి రాఁగానే క్షణములో విషయస్పృహ అలిగినదై అత నిని వదలి దూరమునకు పోయెను. అంతట కల్యాణస్వరూపుఁ డయిన యాకుమారుని ఉదయనుని అనురక్తప్రకృతికుని లోక క్షేమార్థము తన రాజ్యమందుంచి సహస్రానీకుఁడు భార్య తోను మంత్రులతోను హిమవత్పర్వతమునకు మహాప్రస్థాన యాత్ర పోయెను.

---

౨. చండమహాసేనుడు

ఆప్రకారము ఉదయనుఁడు తండ్రి యిచ్చిన వత్సరాజ్యమును పొంది కౌశాంబి తన రాజధానిగా ప్రజాపరిపాలనంబు సేయుచుండెను. కాలక్రమమున రాజ్యభారమును యౌగంధరాయణాదిమంత్రులచేతిలో పెట్టి కేవల భోగపరాయణుఁడై రేయుంబవలు వాసుకి యిచ్చినయావీణను ఘోషవతిని వాయించుచు సదా వేఁటలో మునిఁగినవాఁడై ఆవీణయొక్క మధురనాద మను మోహమంత్రమునకు వశ మయిన మదించిన యడవి యేనుఁగులను కట్టి తెచ్చుచుండెను. 'కులరూపముల యందు నా కనురూపురా లైనభార్య యెక్కడను లేదు, వాసవదత్త యనుకన్య యొక తెమాత్రము వినఁబడుచున్నది. ఆమె నా కెట్లు దొరకును' అని ఉదయనుఁడు చింత దాల్చియుండెను.

ఉజ్జయినిరాజు చండమహాసేనుని దూత్యము.

చండమహాసేనుఁడు ఉజ్జయినిలో ఇట్లు చింతించుచుండెను. 'నాకొమారితకు సమానుఁ డయినభర్త ఈలోకములో లేఁడు. ఉదయనుఁడు మాత్రము ఒకఁడున్నాఁడుగాని అతఁడు నాకు సదా శత్రువు. అతఁడు నాకు అల్లుఁడును వశ్యుఁడును ఎట్లు కాఁగలఁడు? ఇందున కొకటియే ఉపాయము;

ఇతఁడు అడవిలో ఏనుఁగులను పట్టుకొనుచు వేఁటతమిచేత సదా ఒంటరిగా తిరుగుచుండును గదా. ఆరంధ్రముచేత ఇతనిని యుక్తిగా పట్టుకొని ఇక్కడికి తెచ్చెదను. గాంధర్వవిద్య నెఱిం గిన అతనికి నాకొమారితకు శిష్యునుగా చేసెదను. అంత నతని కన్న స్వయముగానే ఆమెయందు ఆసక్తమగును,సందేహము లేదు. ఇట్లు అతఁడు నాకు అల్లుఁడై నిశ్చయముగా లోఁబడి యుండును. అతనిని వశపఱుచుకొనుటకు ఇంతకన్న వేఱే ఉపా యము లేదు.' ఇట్లు సంకల్పముచేసి అది నెఱవేఱుటకై అతఁడు చండికాలయమున కేఁగి చండిని పూజించి స్తుతించి ఆమెకు ముడుపు కట్టెను. అంతలో 'రాజా! నీకోరిక త్వరలోనే సిద్ధిం చును' అని అశరీరవాక్కు వినఁబడెను. అంత సంతోషించి వచ్చి బుద్ధదత్తుఁ డనుమంత్రితో ఆవిషయమునే విచారించెను. 'వత్సరాజు గర్వితుఁడు,లోభము లేదు, భృత్యులు అనురక్తులు, స్వయము మహాబలశాలి,సామాదులకు అసాధ్యుఁడు;అయినను మొదట సామమే ప్రయోగించి చూతము.' ఇట్లు నిశ్చయించి యారాజు దూత నొకనిని పిలిచి 'నీవు పోయి నామాటగా వత్స రాజుతో నాకూఁతుడు అతనికి గాంధర్వమందు శిష్య యగు టకు కోరుచున్న దనియు మాయందు దయ గలదేని ఇక్కడికే వచ్చి నేర్పవలయు ననియు విన్నవింపుము'అని యాజ్ఞాపించెను.

దూతయు కౌశాంబికి పోయి వత్సరాజునకు ఆసందేశ మును అట్లే విన్నవించెను. వత్సరాజు దూతవలన ఆ యను చిత సందేశమును విని ఏకాంతమందు యౌగంధరాయణుని

'ఏమి ఇంతగర్వముతో నాకు సందేశము పంపినాఁడు ఆరాజు? ఆదురాత్మునికి ఇట్లు కోరుటయందు అభిప్రాయ మేమి?' అని యడిగెను. వత్సరా జిట్లు పలుకఁగా యౌగంధరాయణుఁడు స్వామిహితపరాయణుఁడై యిట్లు పలికెను. 'మహారాజా! నీవు వ్యసనాసక్తుఁడ వని లోకములో నంతట వ్యాపించియున్న యప ఖ్యాతిలతయొక్క ఒగరు చేఁదు పండు సుమా యిది. అతఁడు నిన్ను స్త్రీలోలునిఁగా తలఁచి, కన్యారత్నముచేత లోభపెట్టి ఆకర్షించి పట్టి ఖయిదుచేసి వశపఱుచుకొనఁ గోరియున్నాఁడు. కాఁబట్టి నీవు వ్యసనములను మానుము. వ్యసనములలో మునిఁగిన రాజులు ఓదంబులలో పడిన యడవియేనుఁగులవలె మిగుల సులువుగా పట్టువడుదురు.' మంత్రి ఇట్లు చెప్పఁగా ధీరుఁడైన వత్సరాజు చండమహాసేనునికి 'నీకొమారితకు నాశిష్య కావలయు ననుకోరిక కలదేని ఆకన్యను ఇక్కడికే నాయొద్దకు పంపుము.' అని ప్రతిదూతద్వారా సందేశము పంపినవాఁడై 'ఇదిగో ఇప్పుడే పోయి చండమహాసేనుని పట్టి తెచ్చెదను' అని మంత్రులతో చెప్పెను. అందునకు యౌగంధరాయణుం డిట్లనియె :

చండమహాసేనుని ప్రభావము.

రాజా! ఇది సాధ్యము కాదు, ఉచితమును గాదు. ఆరాజు ప్రభావవంతుఁడు, నీకు స్వీకరింపఁ దగినవాఁడు. అతని వృత్తాంత మంతయు చెప్పెదను వినుము. భూలోకభూషణము ఉజ్జయిని యను నగరము కలదు. అది మేడల ధావళ్యముచేత

అమరావతిని పరిహసించు నట్లుండును. అందు విశ్వేశ్వరుండు మహాకాళస్వరూపమున వెలసి కైలాసనివాసాభిలాషను మాని యున్నాఁడు. పూర్వము ఆపట్టణమందు మహేంద్రవర్మయను రాజశ్రేష్ఠుఁ డుండెను. అతనికి తగినకుమారుఁడు జయసేనుఁ డనువాఁడు కలిగెను, అతనికి అసమానబాహువీర్యము కల వాఁడు మహాసేనుఁ డనురాజకుంజరుఁడు జనించెను. ఆరాజు ఆపుర మేలుచుండి ఒకప్పుడు తనకు తగిన శత్రువును భార్యయు లేమికి చింతించి వానిని పడయుటకై చండికాలయమునకు పోయి నిరాహారవ్రత మవలంబించి చిరకాలము దేవిని ఆరాధించి తనమాంసములను కోసి హోమము చేసెను. అంతట చండి ప్రసన్నురాలై ప్రత్యక్షమై యిట్లనియె: పుత్రా! నీభక్తికి మెచ్చుకొంటిని, ఈఖడ్గోత్తమమును పుచ్చుకొమ్ము. దీనిమహిమ చేత నీవు అజయ్యుఁడ వగుదువు. మఱియు అంగారకాసురుని కూఁతురు అంగారవల్లరి యను త్రైలోక్యసుందరి శీఘ్రము లోనే నీకు భార్య యగును. నీవు అతిచండ మయినకర్మ చేసి నాఁడవు గాన నీకు ఇఁక చండమహాసేనుఁ డని పేరు అగును.' ఇట్లు సెప్పి ఖడ్గ మిచ్చి దేవి యంతర్ధాన మాయెను. రాజునకు సంకల్పసిద్ధివలన సంతుష్టి యావిర్భవించెను.

అతనికి ఆఖడ్గమును నడగిరి యను మదపుటేనుఁగును ఇంద్రునికి వజ్రాయుధమును ఐరావతమునుఁబోలె రెండు రత్నములై యున్నవి: ఆ రెండింటి ప్రభావముచేతను సుఖ మున్న వాఁడై చండమహాసేనుఁడు ఒకప్పుడు వేఁటకై మహారణ్యము

నకు పోయెను. అక్కడ పగలు ఒకటియో రాశియై యున్న రాత్రియొక్క చీకటియో యన మహాప్రమాణమయి భయంకరమైయున్న యొక యడవిపందిని చూచెను. ఆపంది ఇతని తీక్ష్ణబాణములకు గాయపడక ఇతని రథమును విఱుగఁ గొట్టి పలాయితమై యొకగుహం దూఱెను. రాజుకూడ రథమును వదలి ఆపందినే వెంటఁదఱుముచు చాపమాత్ర సహాయుఁడై ఆగుహలోదూఱి చాల దూరముపోఁగా రమణీయ మైనగొప్ప పట్టణమొకటి అగపడెను. దానిని చూచి యాశ్చర్యపడి అచ్చటి దిగుడుబావిగట్టున కూర్చుండెను. అచ్చటికి నూఱుగురు చెలులు చుట్టునుంగొలువ నొకకన్యక ధైర్యానిర్భేదిని యగు సంచరించు చున్న మదనాస్త్రమో యన నేతెంచి ప్రేమరసంపుజడివానను వర్షించుచున్న కన్నుదోయితో రాజును స్నానము చేయించుచున్నదై మెల్ల మెల్లఁగా సమీపించి ఇతనిని 'ఎవ్వఁడవు నీవు అందగాఁడా! ఇక్కడికి ఏల వచ్చినాఁడవు?' అని యడిగెను. ఇతఁడు వాస్తవమును చెప్పెను. అంతట ఆమెకు ధైర్యము తూలి రాగవంత మయిన కనుదోయినుండి బాష్పధారలు కురియఁ దొడంగెను. రాజు 'ఎవ్వతెవు నీవు? ఏల యేడ్చెదవు?' అని యడుగఁగా ఆమె మన్మథాజ్ఞానువర్తినియై యిట్లు పలికెను. 'ఇక్కడప్రవేశించినపంది అంగారకుఁ డనుపేరిరాక్షసుఁడు. నేను అతనికూఁతురను, నాపేరు అంగారవతి. వజ్రసారమయుఁడైన యితఁడు రాజుల యంతఃపురములనుండి యీనూఱుగురు రాజకన్యలను హరించి తెచ్చి నాకు పరివారముగా ఏర్పఱిచినాఁడు.

ఇతఁడు శాపదోషముచేత నైన మహాసురుఁడు, ఇప్పుడు డప్పి చేతను బడలికచేతను నిన్ను చేతికిదొరకినను వదలియున్నాఁడు. ఇప్పుడు పందిరూపమును మాని విశ్రమించి యున్నాఁడు. మేలుకొని నీవిషయమై నిశ్చయముగా పాపము చేయఁగలఁడు. ఇట్లు నీకు కలుగ నున్న యమంగళము తలంపునకు రాఁగా ఈ వేఁడి బాష్పములు సంతాపముచే నుడికిన నాప్రాణములుం బోలె నిర్గమించుచున్నవి.'

అంగారవతియొక్క యీపలుకులు విని రాజు "నా యందు నీకు స్నేహముకలదేని నేను చెప్పునట్లు చేయుము. అతఁడు మేలుకొనఁగానే పోయి అతని యెదుట ఏడువుము. అతఁడు నిశ్చయముగా నీభయమునకు కారణ మడుగును. అంతట 'నాయనా ని న్నెవరయినను చంపుదురేని అప్పుడు నాగతి యే మగునో యని నాకు దుఃఖము కలుగుచున్నది.' అని చెప్పుము. ఇట్లు చేసెదవేని నీకును నాకును ఇద్దఱ కును శుభము కలుగును." అందుల కామె యంగీకరించి రాజును అపాయభయముచే రహస్యముగా నొకచోట దాఁచి యుంచి నిద్రించుచున్న తండ్రియొద్దకు పోయి అతఁడు మేల్కొ నఁగానే అతనియెదుట ఏడువసాగెను. 'ఏల యేడ్చెదవమ్మా!' అని యతఁ డడుగఁగా 'నాయనా, నిన్ను ఎవరేని చంపిన యెడల నాగతియేమగునోయని భయముచేత ఏడ్చుచున్నాను.' అని చెప్పెను. అందునకు నవ్వి 'అమ్మా! న న్నెవఁడు చంపఁ గలఁడు? నాదేహ మంతయు వజ్రమయము గదా. నా

యెడమచేతిలో రంధ్ర మున్నది. దానిని ధనుస్సు సర్వదా రక్షించుచుండును.' అని చెప్పి ఆదైత్యుఁడు తనకౌమారితను ఓదార్చెను.

దీని నంతయు రాజు పొంచియుండి వినెను. పిమ్మట క్షణములో ఆదానవుఁడు లేచి స్నానముచేసి మౌనము దాల్చి శివపూజ ప్రారంభింపఁగా రాజు ఎదుటఁబడి వింట బాణమును సంధించి సమీపించి రాక్షసుని యుద్ధమునకు రమ్మని బలాత్కారముగా పిలిచెను. అతఁడు మౌనమందున్నవాఁడై ఎడమచేయి ఎత్తి, క్షణము వేచియుండుము, అని సంజ్ఞ చేసెను. రాజు హస్తలాఘవముచేత తత్క్షణమే ఆచేతియందలి యామర్మస్థానమును బాణముతో నేసెను. అంత నామహాసురుఁడు ఘోరముగాగర్జించుచు భూమిమీఁదపడి ప్రాణోత్క్రమణసమయములో 'దప్పిగొనియున్న నన్ను కూల్చినవాఁడు ప్రతిసంవత్సరమును జలముతో నాకు తర్పణము చేయఁడేని అతని యయిదుగురుమంత్రులు మృతిఁబొందుదురు.' అని చెప్పి కాలధర్మము నొందెను.

రాజు అతనికూఁతును అంగారవతిని తోడ్కొని ఉజ్జయినికి పోయి వివాహము చేసికొనెను. వా రిద్దఱకును గోపాలకుఁడు పాలకుఁడు నని ఇద్దఱు కుమారులు గలిగిరి. వారు పుట్టఁగానే రాజు ఇంద్రోత్సవము చేసినాఁడు. అందునకు ఇంద్రుఁడు సంతోషించి రాజుతో స్వప్నములో 'నా ప్రసాదముచేత సాటిలేని యందగత్తె యయిన కూఁతురు

నీకు కలుగును.' అని యానతిచ్చెను. కాలక్రమమున నతనికి చంద్రునియొక్క వేఱుమూర్తిగా బ్రహ్మచే సృష్టింపఁబడినదో యన నొకకూఁతురు కలిగెను. ఆమెకు మన్మథుఁడు పుత్త్రుఁడుగా అవతరించి విద్యాధరులకు రాజగునని ఆసమయములో ఆకాశవాణి పలికినది. ఆమె తుష్టుఁడైన యింద్రునిచేత ఈఁబడె నని రాజు ఆమెకు వాసవదత్త యని పేరు పెట్టెను. ఆమెయు ఇప్పుడు పెండ్లివయసు వచ్చి త్రచ్చుటకు ముందు లక్ష్మి సముద్రగర్భములో నున్నట్లు తండ్రియింట నున్నది. చండమహాసేనుఁడు ఇట్టి ప్రభావము కలవాఁడు; దుర్గమ మయిన దేశములో నున్నాఁడు. అతనిని జయించుట సాధ్యముగాదు. మఱియు అతఁడు తనకొమారితను నీకు ఈఁ గోరియున్నాఁడు. పరువుగలవాఁడై తనపక్షముయొక్క యభ్యుదయమును కోరుచున్నాఁడు. అవశ్యముగా నీవు వాసవదత్తను వివాహము చేసికోవలయును.

ఇట్లు మంత్రి పలుకఁగా వత్సరాజు వాసవదత్తాహృతమనస్కుఁ డాయెను.

3. వాసవదత్త

యంత్రగజము.

ఈ లోపల వత్సరాజు పంపిన ప్రతిదూత చండమహాసేనునికి ఆ సందేశమును నివేదించెను. చండమహాసేనుఁడును 'వత్సరాజు మిగుల పరువు గలవాఁడు, ఇక్కడికి రాఁడు, కన్యను అక్కడికి పంపగూడదు. అట్లు చేయుట లాఘవముగా నుండును, కాఁబట్టి యుక్తిచేత ఆరాజును పట్టి యిక్కడికి తెచ్చెదను.' అని యూహించి మంత్రులతో కూడ ఆలోచించి సాటిలేని గొప్ప యంత్రపుటేనుఁగు నొకదానిని చేయించి దాని కడుపులో వీరపురుషులను దాఁచియుంచి దానిని వింధ్యారణ్యములో నిల్పించెను.

ఏనుఁగులను బట్టుతమిలో మునిఁగి యున్న వత్సరాజును ఆశ్రయించి బ్రదుకువారైన చారులు దానిని దూరమునుండి చూచి శీఘ్రముగా పోయి 'దేవా! వింధ్యారణ్యములో ఒక యేనుఁగు తిరుగుచున్నది. భూలోకములో దానివంటిది మఱి యొకటిలేదు. దాని దేహము ఆకాశమును వ్యాపించి యున్నది. అది వింధ్యాచలమే నడచుచున్నట్టు ఉన్నది.' అని వత్సరాజుతో నివేదించిరి. చారులమాటలను విని వత్సరాజు సంతోషించి

వారికి లక్షవరహాలు పారితోషిక మిచ్చి 'ఆయేనుఁగును పట్టి తినా అది నడగిరికి ప్రతిద్వంద్వి యగును. అంతట చండమహా సేనుఁడు నిశ్చయముగా వశ్యుఁ డయి వాసవదత్తను తానే నాకు సమర్పించును.' అని తలపోయుచు ఆరాత్రి గడపెను. తెల్లవాఱఁగానే మంత్రులమాటను పాటింపక ఏనుఁగుమీఁది యాశచేత ఆ చారులనే ముందుంచుకొని వింధ్యారణ్యమునకు బయలుదేఱెను. మొదట ఖయిదు పిమ్మట కన్యాలాభమును ప్రయాణలగ్నమునకు ఫల మని గణకులు చెప్పఁగా వారి మాటనుకూడ లక్ష్యపెట్టఁడాయెను. వింధ్యారణ్యము ప్రవేశించినవాఁడై ఆయేనుఁగు బెదరకుండుటకై సైన్యమును దూరమందే నిలిపి చారులను మాత్రము తోడ్కొని ఘోషవతియను తనవీణను చేతఁ బుచ్చుకొని తన దుర్వ్యసనమువలె విస్తీర్ణ మయిన యామహారణ్యమును ప్రవేశించి అక్కడ వింధ్యమునకు దక్షిణప్రవైపున చారులు దూరమునుండియే చూపఁగా సత్య గజమువలె నాభాసించుచున్న యామాయాగజమును చూచి ఏకాకిగా వీణ వాయించుచు ఏనుఁగును బంధించు సాధనము లూహించుచు మధురముగా పాడుచు మెల్ల మెల్లఁగా దానిని సమీపించెను. మనస్సు గానమం దుండుటచేతను సాయం కాలపు చీఁకటిచేతను వత్సరాజు దానిని వనగజము కాదనియు మిథ్యాగజ మనియు తెలిసికోనేరఁడాయెను. ఆయేనుఁగు గీత రసముచేతనుంబోలె చెవులు ఔక్కఁబెట్టుకొని దగ్గఱకు వచ్చి నట్టెవచ్చుచు, మరల దొరకక దూరము పోవుచు, అతని చాల

దూరము ఎలయించుకొని పోయెను. అంత నాయంత్రగజము నుండి పురుషులు సన్నద్ధులై బయటవచ్చి వత్సరాజును చుట్టుకొనిరి. వత్సరాజు సురియ దూసికొని ఎదుటివారితో పోరుచుండి వెనుకవారిచేత పట్టువడెను. ఆయోధులు సంకేతము ప్రకారము వచ్చిన యితర సైనికులతో కూడ కలసికొని వత్సరాజును చండమహాసేనునియొద్దకు కొనిపోయిరి. చండమహాసేనుఁడు ఊరివెలుపలికి ఎదురు వచ్చి వత్సరాజును గౌరవించి అతనితో కూడ ఉజ్జయినీపురమందు ప్రవేశించెను. అవమానముచేత కళంకితుఁడై లోచనానందదాయకుఁడైన యా వత్సరాజును చంద్రునింబోలె చూచి పౌరజనులు అతని గుణములయం దనురక్తులై అతనిని చండమహాసేనుఁడు చంపునని శంకించి చండమహాసేనుని యొద్దకు వచ్చి 'అతనిని చంపిన యెడల మేము నిశ్చయముగా ఆత్మహత్య చేసికొందుము' అని మొఱ వెట్టుకొనిరి. 'నాకు వత్సేశ్వరుఁడు చంపవలసినవాఁడు కాఁడు, సంధి చేయఁదగినవాఁడు,' అని రాజు వారికలకలమును నివారించెను. పిమ్మట చండమహాసేనుఁడు వాసవదత్తను అక్కడనే వత్సరాజునకు 'ఓ ప్రభూ! ఈమెకు సంగీతము నేర్పుము, పిమ్మట నీకు కల్యాణ మగును. చిత్తమందు ఆయాసపడకుము.' అని చెప్పి శిష్యనుగా ఒప్పగించెను.

వత్సరాజు వాసవదత్తకు సంగీతము నేర్పుట.

ఆకన్యను చూడఁగానే వత్సరాజు మనస్సు కేవలము స్నేహమయమయి ఆమెతండ్రిమీఁదికోపమునంతయు బొత్తుగా

మఱచి పోయెను. ఆమెకు చూపును మనస్సును రెండును అతని వైపు పోయినవి, అందు లజ్జచేత చూపుమాత్రము వెనుకకు మరలెను గాని, మనస్సుమాత్రము ఏవిధమునను మరల దాయెను. పిమ్మట వాసవదత్తకు సంగీతము నేర్పుచు ఆమె మీఁదనే దృష్టికలవాఁడై అక్కడనే గాంధర్వశాలయందు వత్సరాజు నివసించి యుండెను. అతనికి తొడమీఁద ఘోషవతి (యనువీణ) చే, కంఠమందు గీతశ్రుతిచే, ఎదుట వాసవదత్తచే, సదా వినోదము పెరుగుచుండెను. ఖయిదులో పడినను అతనిని బాయనిలక్ష్మియో యన వాసవదత్త తదేకాగ్రనిష్ఠతో అతనికి సదా పరిచర్య లొనరించుచుండెను.

యౌగంధరాయణుఁడు ఉజ్జయిని కేఁగుట.

ఈలోవల వత్సరాజుతో వేఁటకు వచ్చినదండు కౌశాంబికి పోయి చేరఁగానే రాష్ట్ర మంతట ప్రభువు ఖయిదులో పడినాఁ డన్నమాట తెలిసి కలఁతలు పుట్టసాగినవి. వత్సేశ్వరుని మీఁది యనురాగముచేత ప్రకృతులు కోపగించినవారై ఆక్షణమే ఉజ్జయినిని ముట్టడింప నుద్దేశించిరి. వారిని రుమణ్వాంతుఁడు 'చండమహాసేనుఁడు బలముచేత సాధ్యపడువాఁడు కాఁడు, అతఁడు గొప్పవాఁడు, అట్లు చేయుటవలన వత్సరాజు శరీరమునకు కుశలము కలుగదు, కాఁబట్టి ముట్టడి యుక్తము కాదు, ఈకార్యము బుద్ధిచేత సాధింపఁ దగినది,' అని బోధించి నివారించెను. అంతట ధీరుఁడైన యౌగంధరాయణుఁడు ప్రకృతులకు వత్సరాజుమీఁద నిశ్చల మయినయనురాగము

కలదని యెఱిఁగినవాఁడై రుమణ్వాదాదులతో నిట్లనియె: 'మీ రిండఱు నిక్కడనే సర్వదా సప్రయత్నులరై యుండుఁడు. రాజ్యమును కాపాడవలయును. పరాక్రమమును సమయమునో చూపవలయును. నేను వసంతకుని తోడుగా గొనిపోయి నా ప్రజ్ఞచేత వత్సరాజును విడిపించుకొని తెచ్చెదను, సందేహము లేదు, మెఱపుఁదీఁగకాంతి నీటిదెబ్బకు అధికముగా వెలింగినట్లు ఎవని ప్రజ్ఞ ఆపదలో స్ఫురించునో వాఁడే ధీరుఁడు. ఇందున కుపయోగముగా ప్రాకారములను పగులఁగొట్టు యోగములను, సంకెలలను ఊడఁగొట్టు యోగములను, అదృశ్యకరణములను, నే నెఱుఁగుదు.' ఇట్లు చెప్పి ప్రకృతులను రుమణ్వంతునిచేతిలో పెట్టి యౌగంధరాయణుఁడు వసంతకుని తోడ్కొని ఉజ్జయినికి వెడలి పోయెను. అతనితో తనబుద్ధి వలె సత్త్వాఢ్యయు తననీతివలె దుర్గమయు నయినవింధ్యారణ్యమును ప్రవేశించి, అచ్చట వింధ్యప్రాగ్భారమందు వత్సరాజు చెలికాఁడు పుళిందరాజు పుళిందకుఁడను వానియింటికి పోయెను. అతనిని ఆదారిని రాఁబోవునట్టి వత్సరాజునకు రక్షణకై చాల దండుతో సన్నద్ధునిఁగా నుంచి అచ్చటినుండి బయలువెడలి క్రమక్రమముగా ఉజ్జయినియందు మహాకాళశ్మశానము చేరెను.

యౌగంధరాయణునకు బ్రహ్మరక్షస్సు మిత్రమగుట.

అందు పాలకంపు వీచుచున్న బేతాళురనేకులు అపర చితాధూమములో యనునట్లు చీఁకటివలె నల్లనివాడు ఇటు

నటు తిరుగుచు ముసుఁగుకొని యుండిరి. అచ్చట ఇతనిని చూడఁ గా ప్రీతుఁడై యోగేశ్వరుఁ డను బ్రహ్మ రాక్షసుఁడువచ్చి ఇతనితో స్వయముగానే చెలిమిచేసికొనెను. అతఁడు చెప్పినయుక్తి చేత యౌగంధరాయణుఁడు తత్క్షణమే మాఱురూపము దాల్చికొని గూనివాఁడు ముసలివాఁడు వెఱ్ఱివాఁడు బట్టతలవాఁడుగా అందఱకు నవ్వు పుట్టించునట్టి వికార వేషము కలవాఁడాయెను. వసంతకుని ఆయుక్తిచేతనే నరములు పైకి తేలియున్న పెద్దబొఱ్ఱ గాను నోటినిండ పండ్లుగాను వికారరూపునింగా చేసెను

యౌగంధరాయణ వత్సరాజుల సమావేశము.

పిమ్మట వసంతకుని ముందుగా రాచనగరిద్వారము నొద్దకు పంపి తాను ఆరూపముతోనే ఉజ్జయినీపురము ప్రవేశించి అందు కుఱ్ఱవాండ్రు గుంపుగుంపుగా తనవెంట వచ్చుచుండఁగా అందఱును వినోదపడి చూచుచుండఁగా ఆడుచు పాడుచు రాచనగరియొద్దకు పోయి అక్కడ రాణులకు వేడుక చూపుచుండెను. క్రమక్రమముగా ఇతనిసంగతి వాసవదత్త చెవికి అంది ఆమె వెంటనే చేటిని పంపి ఇతనిని గాంధర్వశాలకు పిలువంబంచెను; నవరూపము హాస్యైకపరాయణము గదా. యౌగంధరాయణుఁడు అక్కడికి పోయి సంకెలలఁ బడియున్న వత్సరాజునుజూచి వెఱ్ఱివేషములో నున్నను కన్నీళ్లు విడుచుచు వత్సరాజునకు సంజ్ఞ చేసెను. వత్సరాజు అతనిని మాఱువేషము దాల్చి వచ్చినయౌగంధరాయణునిఁగా తెలిసికొనెను. అంతట యౌగంధరాయణుఁడు యోగవిద్యచేత వాసవదత్తకును ఆమె

చేడియలను అదృశ్యుఁడై రాజునకు మాత్రము అగపడుచుండెను ఆస్త్రీలందఱు అందుల కాశ్చర్యపడి 'ఉన్నట్టి ఉండి ఎక్కడికి మాయమై పోయినాఁడు ఈ వెఱ్ఱివాఁడు!' అని పలుకుటను తన కంటికి మాత్రము అగపడుటను చూచి వత్సరాజు అదంతయు యౌగంధరాయణుని యోగమహిమ యని యెఱింగి వాసవ దత్తను పిలిచి 'అమ్మాయీ! సరస్వతీపూజకు ద్రవ్యములు తీసి కొనిరా' అని పంపెను. వాసవదత్తయు చేటికలతోకూడ లేచి వెడలిపోయెను.

అంతట యౌగంధరాయణుఁడు వత్సేశ్వరునికి సంకెలలు పగులఁగొట్టు యోగములను, వాసవదత్తను వశీకరించుటకై వీణాతంత్రులయం దుంపఁబడిన మఱికొన్ని యోగములను, ఇచ్చి 'రాజా! వసంతకుఁడు ఇక్కడికి మాఱురూపమునవచ్చి ద్వారములో నిలిచియున్నాఁడు, వానిని నీచెంత బ్రాహ్మణునిఁగా నుంచుకొనుము; ఎప్పటికి వాసవదత్త నీయందు నమ్మకము పొందునో అప్పుడు నేనేమి చెప్పుదునో అట్లు చేయుదువుగాక, అంతవఱకు స్వస్థముగా నుండుము.' అని చెప్పి త్వరగా అట నుండి వెడలిపోయెను.

ఆక్షణములోనే వాసవదత్తయు పూజాద్రవ్యములు కొనివచ్చెను. ఆమెతో రాజు 'నగరిద్వారా వెలుపల బ్రాహ్మణుఁ డొకఁ డున్నాఁడు. అతనిని సరస్వతీపూజలో దక్షిణ గ్రహించుటకై పిలిపింపుము,' అనెను. ఆలాగే అని వాసవదత్త ద్వారముదగ్గఱ నున్న వికృతరూపుని వసంతకుని పిలిపించెను.

అతఁడు వచ్చుచునే వత్సరాజును చూచి దుఃఖముచేత ఏడువ సాగెను. రహస్యము బయటఁ బడకుండుటకు అతనితో రాజు బ్రాహ్మణుఁడా! నీరోగవైరూప్య మంతయు నేను వైద్యము చేయించి మాన్పించెదను, ఏడువక నాయొద్ద నుండు.' అనెను. 'దేవా, మహాప్రసాదము' అని వసంతకుఁడు పలికెను. రాజు అతని వికృతరూపము చూచి చిఱునగవునవ్వెను. దానినిఁజూచి యాయభిప్రాయము నెఱిఁగి వసంతకుఁడు నోరు మహావికార ముచేసి వెడవెడవవ్వసాగెను. ఆరూపమున నవ్వుచున్న యతనిని చూచి వాసవదత్త మిక్కిలియు సంతోషించి నవ్వెను. పిమ్మట ఆమె అతనిని పరిహాసముచేత 'బ్రాహ్మణుఁడా, నీకేమి విద్య తెలియును? చెప్పుము.'అని యడిగెను.'దేవి, నేను కథలు చెప్ప నేర్తును' అని వసంతకుఁడు పలికెను. అట్లయిన ఒకకథ చెప్పుము' అని వాసవదత్త యడిగెను. అంత నారాజపుత్త్రిని రంజించు వాఁడై వసంతకుఁడు హాస్యమై చిత్రములచే సరస మయిన కథలను చెప్పం దొడంగెను.

బద్ధుఁడై యున్న వత్సరాజు చెంత మాఱురూపున నున్న వసంతకునివలన కథలను విని వాసవదత్త పరమానందభరితు రాలాయెను.

---

౪. వాసవదత్తాహరణము

క్రమక్రమముగా వాసవదత్త తండ్రిపక్షమునుండి పరాఙ్ముఖురాలై వత్సరాజునందు మిక్కిలి యనురక్తురాలాయెను. అంతట యౌగంధరాయణుఁడు అదృశ్యకరణిచేత వత్సరాజు కడకు ఇతరుల కగపడకుండ వచ్చి అతనితో ఏకాంతములో వసంతకుని సమక్షమందు ఇట్లని విన్నవించెను. 'రాజా! నిన్ను చండమహాసేనుఁడు మాయచేత ఖయిదుచేసినాఁడు. నిన్నితఁడు కౌమారిత నిచ్చి సమ్మానించి విడిపింపఁ దలఁచియున్నాఁడు. కనుక ఇతని కౌమారితను మనము స్వయముగా హరించికొని పోవుదము. ఇందువలన నితని గర్వమునకు తగిన దండన యగును. మనకు పౌరుషము లేదనులాఘవము ఉండదు. ఇతఁడు కౌమారితకు భద్రవతి యనెడి యేనుఁగును ఇచ్చియున్నాఁడు. దాని వేగమును పట్టుటకు సామర్థ్యము నడగిరికి తప్ప మఱి యేయేనుఁగునకును లేదు. దానిని చూచిన యెడల నడగిరి దానితో యుద్ధము చేయనే చేయదు. దాని మావటీనిని ఆషాఢకుఁ డనువానిని నేను విస్తారము ధన మిచ్చి స్వాధీనపఱచుకొని యున్నాను. కనుక వాసవదత్తా సహితుఁడవై సాయుధుఁడవై ఆయేనుఁగు నెక్కి రాత్రి ఇక్కడినుండి రహస్యముగా వెడలి పోవలసినది. ఏనుఁగుల యింగితము నెఱిఁగిన యిక్కడి మావటీనిని ఈ సంచు తెలిసికొనకుండు నట్లు తప్పఁ ద్రాగించెదము. నీచెలికాఁ డయిన పుళిందకునియొద్దకు

స్వార్థత్యాగము చేసి ముందుగాపోయి యుండెదను.' ఇట్లు చెప్పి యౌగంధరాయణుఁడు వెడలిపోయెను.

వత్సరాజు చేయవలసిన యావిషయము నంతయు హృదయములో నుంచుకొనెను. ఇంతలో వాసవదత్త అతని యొద్దకు వచ్చెను వత్సరాజు ఆమెతో నానావిస్రంభకథలు చెప్పుచుండి యౌగంధరాయణుఁ డుపదేశించిన యాప్రయోగమును ఆమెకు తెలియఁజేసెను. ఆమెయు దాని కంగీకరించి ప్రయాణమునకు నిశ్చయించుకొన్నదై యాషాఢకుని పిలిపించి ప్రయాణసన్నాహము చేసికొమ్మని యాజ్ఞాపించెను. దేవతాపూజావ్యాజముచేత మైకపుద్రవ్యములు కలిపిన సారాయిని పెద్దమావటీవానితో కూడ మావటీండ్ర నందఱకు త్రాగించెను. రాత్రి మేఘము విలాసముగా ఉఱుముచుండఁగా ఆషాఢకుఁడు ఏనుఁగును సన్నాహముచేసి తెచ్చెను. సన్నాహము చేయుచుండఁగా పిడియేనుఁగు శబ్దము చేసెను. హస్తిభాష నెఱిఁగినవాఁడైన మహామాత్రుఁడు ఆశబ్దమును విని 'ఇదిగో తప్పక అఱువదియామడలు పోవుచున్నానని పిడి చెప్పినది' అని అమితమయిన కైపుచేత మాట మిగుల తడఁబడుచు చెప్పినాఁడు. మత్తుఁడు గాన వానిబుద్ధికి చక్కఁగా ఆలోచించు శక్తిలేకపోయెను. కైపెక్కి యొడలెఱుంగకయున్న కడమ మావటీండ్రకు వానిమాట చెవిని పడనేలేదు.

పిమ్మట వత్సరాజు తనవీణను పుచ్చుకొని యౌగంధరాయణుఁ డిచ్చినయోగములచేత సంకెలలూడ్చుకొని వాసవదత్త స్వయముగానే తెచ్చియిచ్చిన యాయుధములుకైకొని వసంత

కుఁడును తానును పిడి నెక్కెను. వాసవదత్తయు తనగుట్టైన దానును చెలియైన కాంచనమాలతోఁ గూడ ఆపిడినే యెక్కెను. మావటీఁడు అయిదవవాఁడుగా వత్సరాజు ఉజ్జయినినుండి ఆ మత్తహస్తిచే అప్పుడు ప్రాకారమును పగులఁగొట్టి చేసిన దారినుండి వెలువడి ఆనాఁటిపహరావాండ్రయిన వీరబాహుఁడు తాళభటుఁడు అను రాజపుత్త్రులను స్వయముగా పరిమార్చి ప్రియసహితుఁడై సంతోషపూర్ణచిత్తుఁడై అంకుశమును ఆషాఢకుఁడు పూనియుండఁగా వేగముగా పయనము సాగించెను.

ఈలోపల ఉజ్జయినిలో హతులై పడియున్న యా ప్రాకారపాలకులను చూచి కలఁతపడి రాత్రియే నగరపాలకులు ఆవృత్తాంతమును రాజునకు నివేదించిరి. అంతట వెదకి చండమహాసేనుఁడు క్రమముగా వత్సరాజు వాసవదత్తతో కూడ పరారి యాయె నని తెలిసికొనెను. అతని కుమారుఁడు పాలకుఁడు, పట్టణమెల్ల గందరగోళపడుచుండఁగా, నడగిరి నెక్కి వత్సరాజును వెంటఁదఱుమఁ జొచ్చెను. వెనుక తఱుముకొనివచ్చుచున్న యతనితో వత్సరాజు మార్గములో బాణములతో యుద్ధము చేసెను. ఆపిడిని చూచి నడగిరి కొట్టదాయెను. ఈ స్థితిలో తండ్రియాజ్ఞప్రకారము గోపాలకుఁడు వచ్చి వాక్యజ్ఞుఁడైన తమ్ముని పాలకుని యుద్ధమునుండి నివారించెను. అంతట వత్సరాజు నిరాతంకముగా పయనము సాగించెను. ఈలోపల తెల్లవారెను. పిమ్మట వింధ్యారణ్యమందు ప్రవేశించి పోవుచుండఁగా మధ్యాహ్నము కాఁగా ఏనుఁగు అఱువదిమూఁడు యోజనములు నడచి దప్పిగొన్నదాయెను. అంతట రాజును భార్యయు

దిగఁగానే ఏనుఁగు నీళ్లు త్రాగి ఆదోషముచేత తత్క్షణమే కాల ధర్మము నొందెను. అంతట వత్సరాజును వాసవదత్తయు చింతాక్రాంతులై యుండఁగా ఆకాశమునుండి ఈశబ్దము ఆవిర్భవించెను. 'ఓరాజా! నేను విద్యాధరాంగనను, నాపేరు మాయావతి, ఇంతకాలము శాపదోషముచేత ఏనుఁగనై యుంటిని, ఇప్పుడు నీకు ఉపకారము చేసితిని, నీకు కలిగెడు కుమారునికి మరల ఉపకారము చేసెదను. ఈనీభార్య వాసవదత్త మనుష్యస్త్రీగాదు. ఈమె దేవాంగన, కారణవశమున భూమియం దవతరించినది.'

అందునకు సంతోషించి వత్సరాజు వింధ్యసానువులోని తన మిత్త్రము పుళిందకునికి తనరాక నెఱింగించుటకు వసంతకుని పంపి ప్రియతోఁగూడ పాదచారియై మెల్లఁగా అక్కడికే పోవువాఁడై దొంగలచే చుట్టుకొనఁబడెను. ధనుర్మాత్ర సహాయుఁడై వారలను నూటయేవురను వాసవదత్త చూచుచుండఁగానే యమాలయమునకు పంపెను. ఆక్షణములో వసంతకుఁడు తోడ్కొని రాఁగా రాజమిత్త్రము పుళిందకుఁడు యౌగంధరాయణునితో కూడవచ్చి రాజునకు ప్రణతుఁడై దొంగలను నివారించి వల్లభతోకూడ అతనిని తనపల్లికి తోడ్కొని పోయెను. అక్కడ వత్సరాజు అడవిదర్భ గ్రుచ్చుకొన్న యడుగులుగలదైన వాసవదత్తతోకూడ ఆరాత్రి విశ్రమించెను. తెల్లవాఱఁగానే అతని యొద్దకు సేనాపతి రుమణ్వంతుఁడు ముందుగా యౌగంధరాయణునివలన దూతముఖముగా హెచ్చరిక పొందినవాఁడై

వచ్చెను. ఎల్లదిక్కులకును వ్యాపించుచు అతనిశిబిరమంతయు వచ్చెను. ఇప్పుడుగదా విశాలమయిన వింధ్యారణ్యమునకు ఇటు కటముయొక్క స్వారస్యము తెలిసినది! శిబిరములో ప్రవేశించి ఆయరణ్యభూమియందే వత్సేశ్వరుఁడు ఉజ్జయినీవార్తను తెలిసికొనువాఁడై నిలిచియుండెను. అక్కడ నుండఁగా అతనికడకు మహాగంధరాయణుని చెలికాఁడు వర్తకుఁ డొక్కఁడు వచ్చి 'దేవా! చండమహాసేనుఁడు అల్లుఁడవయిననీయందు ప్రీతుఁడై ప్రతీహారుని నీయొద్దకు పంపియున్నాఁడు. అతఁడు ఇక్కడికి వచ్చుచు వెనుక నిలిచియున్నాఁడు. నేను అతనికి తెలియకుండ ఈవార్త నెఱింగించుటకు ముందుగా త్వరగా వచ్చినాఁడను.' అని చెప్పెను. ఈమాటవిని వత్సరాజు మిగుల సంతోషించి వెంటనే వాసవదత్తతో చెప్పెను. ఆమెయు మిగుల సంతోషించెను. బంధువులను త్యజించినదియు వివాహమునకు త్వరపడుచున్నదియు నై సలజ్జయు సోత్కంఠయు నైనవాసవదత్త అచ్చట చెంత నున్న వసంతకుని ఆత్మవినోదార్థము కథయొకటి చెప్పుమని యడిగెను. అంత నతఁడు ఆసుందరికి పతిభక్తిని పెంచునట్టి కథలను వక్కాణించెను.

వసంతకునివలన కథలనువిని, వాసవదత్త తండ్రియింటిని వదలి స్వల్పకాలమే అయినను, ఆలజ్జ ఇంక వదలకయున్నను; ఇంతకుమున్నే భర్తకు ప్రేమచేత కట్టివేయఁబడియున్న తనమనస్సును అంతకన్న ఏకాగ్రముగా భర్తమీఁద నిలిపినదాయెను.

౫. వాసవదత్తా వివాహము.

ఇంతలో వింధ్యాంతరమం దున్న యావత్సరాజునొద్దకు చండమహాసేనునిదూత వచ్చి నమస్కరించి యిట్లు విన్నవించెను: "చండమహాసేన మహారాజు నీకు ఇట్లు చెప్పిపంపినాడు: 'నీవు వాసవదత్తను స్వయముగా కొనిపోవుట యుక్తమే. అందునిమిత్తమే నిన్ను నే నిక్కడికి తెచ్చినాడను. నీవు బందివై యున్న దశలో ఆమె నిచ్చినయెడల మాయందు నీకు ప్రీతి గలుగ దని స్వయముగా ఊనైతిని. ఇప్పుడు ఓరాజా, నా కొమారితకు అవిధిగా కాక యథావిధిగా వివాహ మగునట్లు కొంచెము ఓపిక చేయుము. త్వరలోనే నాకుమారుడు గోపాలుడు అక్కడికి వచ్చి చెల్లెలి వివాహమును యథావిధిగా జరిపింపగలడు'" ఈప్రకారము ప్రతీహారుడు వత్సరాజునకు సందేశమును చెప్పి ఆవృత్తాంతమును వాసవదత్తకుగూడ నివేదించెను. అంత ఆనందపూర్ణమానసయైన వాసవదత్తతో గూడ వత్సరాజు కౌశాంబికి పోవ చిత్తగించి, 'మీ రిద్దఱును ఇక్కడనే గోపాలకుని రాకను ఎదురు చూచుచుండుడు, అతనిని గూడి వెనుక కౌశాంబికి రండు,' అని మామగారి యాప్రతీహారుని తనమిత్త్రుని పుళిందకుని నియమించి, సెలయేళ్లతోడి వింధ్యప్రాగ్భారములు అనురాగముచేత వెంబడించుచున్నవో యన దానప్రవాహశోభితము లయిన మహానాగేంద్రములు

నెంట వచ్చుచుండ, గుఱ్ఱపుగుంపుల గొరిజతాఁకులకుఁ గంగి కం
గని మ్రోఁగుచున్నభూమి వందిభావ మొంది పొగడుచున్నదో
యన భాసిల్లుచుండ, ఆకాశమును దాఁకుచున్న సేనాకే
తురాసులు రెక్కలతోఁడి నగేంద్రములు రేఁగెనో యను
శంకను ఇంద్రునికి పుట్టించుచుండ, మఱునాఁడు ఉదయమున
తననగరమునకు బయలు వెడలెను. రెండుమూఁడు దినముల
లోనే స్వదేశము చేరి ఒకరాత్రి యంతయు రుమణ్వంతుని నగ
రిలో విశ్రమించి మఱునాఁడు పౌరు లెల్ల మేడలపై తమరాక
నెదురు సూచుచు ఉత్కంఠితులై యుండ మహోత్సవముతో
కౌశాంబీనగరమును ప్రియతోఁ గూడ ప్రవేశించెను. పౌరాం
గన లారంభించిన మంగళస్నాన మండనములచేత ఆపురి చిర
కాలమునకు భర్తరాఁగా భార్యయుం బోలె రాజిల్లుచుండ,
పౌరు లెల్లను వధూసమేతుఁడైన తన్ను మెఱపు దీఁగతోఁడి
యంబుదంబును నెమళ్లుంబోలె శోకములు తీఱి వీక్షించుచుండ,
మేడలతుదల నిలిచి ఆకాశ మెల్ల తామపై ఆయుత్సవమును
వీక్షించుచున్న పౌరసుందరీముఖములు ఆకాశగంగలోని తామ
రసములు గట్టుపై విరిసినవో యన తేజరిల్లుచుండ, వత్సరాజు
తననగరిని మూర్తీభవించిన రాజ్యలక్ష్మితోనుం బోలె వాసవ
దత్తతోఁ ప్రవేశించెను. ఎక్కడఁ జూచినను కొలువుకై వచ్చిన
రాజులును, ఎక్కడఁ జూచినను వందిమాగధుల మంగళగాన
ములును నై యారాచనగరు నిద్రించి మేల్కొన్నదో యనున
ట్లొప్పుచుండెను.

ఇంతలో వాసవదత్తయన్న గోపాలకుఁడు ప్రతీహార పుళిందకులతోఁగూడ వచ్చి చేరెను. అతనికిరాజు ప్రత్యుత్థానము చేసెను. అతనిని వాసవదత్త సాటూదానందంబునో యనఁ గన్నుదోయి వికసిల్లఁ జూచి పట్టరానిహర్షమును పొందెను. అన్నను చూచుచున్నయామెకు లజ్జకాకుండునుగాక యని ఆసమయములో ఆమె నేత్రములను బాష్పజల మావరించెను. తండ్రి నిదేశములను అతఁడు తెలిపి ధైర్యముగొల్పఁగా ఆమె 'ధన్య నైతిని గదా' యని సంతోషించి స్వజనసమాగమ సుఖమును అనుభవించుచుండెను.

ఆమఱునాఁడే గోపాలకుఁడు వాసవదత్తావత్సరాజులకు వివాహమును జరిపించెను. రతివల్లి యొక్క నవోద్భిన్నోజ్జ్వల కిసలయంబునో యన వాసవదత్త చేతిని వత్సరాజు చేపట్టెను. ఆసమయంబున ప్రియహస్తస్పర్శ సాంద్రానంద నిమీలితయు సకంపస్వేదదిగ్ధాంగియు గాఢరోమాంచచర్చితయు నై వాసవదత్తి పుష్పబాణునిచేత నిరంతరముగా సమ్మోహన వాయవ్య వారుణాస్త్రములచే నేయఁబడినది గాం బోలె విరాజిల్లుచుండెను. హోమధూమముచేతనైన యామెకనుదోయి కెంపు మదారుణ్యముకై మదిర వేసినసూత్రపాతమా యనునట్లుండెను. గోపాలకుఁ డర్పించిన రత్నములచేతను రాజులు సమర్పించిన కానుకలచేతను బొక్కసము నిండఁగా వత్సరాజు సత్యముగానే రాజరాజాయెను. వివాహము ముగియఁగానే

ఆనఘూవరులు మొదట లోకుల నేత్రములను పిమ్మట తమ వాసగృహమును ప్రవేశించిరి.

పిమ్మట నిజోత్సవమందు వత్సరాజు గోపాలకపుళిందకులను స్వయముగానే పట్టవస్త్రాలంకరణాదులచేత సమ్మానించి తక్కినరాజులను పౌరులను యథార్హముగా సమ్మానించుటకు యౌగంధరాయణరుమణ్వంతులను నియమించెను. అంతట యౌగంధరాయణుఁడు రుమణ్వంతునితో నిట్లనియె:—రాజు మనకు కష్ట మయినపనిని పెట్టినాఁడు. లోకులను మెప్పించుట కష్టము. రంజన చేయమేని బాలుఁడు కూడ నిశ్చయముగా నేరమి కలుగఁజేయును. అందులకు నిదర్శనముగా ఈ బాలవినష్టకునికథను వినుము.

బాలవినష్టకునికథ.

పూర్వము రుద్రశర్మ యని బ్రాహ్మణుఁడొకఁ డుండెను. ఆయనకు ఇద్దఱు భార్య లుండిరి. అం దొకతె కొడుకును గని మృతిఁబొందెను. రుద్రశర్మ, ఆశిశువును సవతితల్లి చేతికి ఒప్పగించెను. వాఁడు కొంచెము ఎదిగినదిమొదలు వానికి ఆమె నేయి వేయక యన్నము పెట్టుచుండెను. అందుచేత వానికి బీద కడుపు బలిసి దేహము బూడిదవర్ణ మాయెను. 'తల్లిలేని యీశిశువును ఏమి యిట్లుపేట్కుంటివి!' అని రుద్రశర్మ భార్యనడిగెను. 'నేను నేయిపోసియే యన్నము పెట్టుచున్నను వీఁడు ఈలాగున నున్నాఁడు, వీనికి నే నేమి చేయుదును?' అని యామె పలికెను. ఆబ్రాహ్మణుఁడు ఆచిన్నవాని స్వభావమే

అది యని తలంచి యూరకుండెను. స్త్రీలమోసపుముగ్ధవచనములను ఎవఁడు నమ్మును? బాలుఁడై యే వినష్టుఁడాయె నని వానికి తండ్రియింట బాలవినష్టకుఁ డని నామము కలిగినది. వయస్సు అయిదేండ్లే అయినను బుద్ధిమంతుఁడైన బాలవినష్టకుఁడు 'ఈమె నన్ను సర్వదా ఇబ్బంది పెట్టుచున్నది. ఇందున కేమయిన ప్రతీకారము చేసెదనుగాక.' అని ఆలోచించి, దివాణమునుండి తండ్రి యింటికి రాఁగానే 'నాయనా నాయనా, నాకు ఇద్దఱు నాయనలు సుమా' అని ఏకాంతముగా అస్పష్టమయిన ముద్దుఁబలుకులతో పలికెను. ఈ ప్రకారము ప్రతిదినము తండ్రి యింటికి రాఁగానే ఆయన కెదురువోయి పలుకుచుండెను. అంత రుద్రశర్మ ఆమెను పురుషాంతరాసక్తనుగా తలఁచి స్పృశించుట కూడ మానెను. ఆమె 'ఏమి ఇది! నాయందు దోష మేమియు లేకనే ఏల నాపతి నాపై యలిగి యున్నాఁడు! ఈ బాలవినష్టుఁ డేమయిన ప్రయోగము చేసి యుండునా?' అని యాలోచించి, వానికి ఆదరముతో తల యంటి నీళ్లు పోసి నేయి పోసి అన్నము పెట్టి తొడమీఁద కూర్చుండఁ బెట్టుకొని 'నాయనా, మీ నాయనతో నా మీఁద ఏ మయిన చాడీలు చెప్పితివా?' అని అడిగెను. ఆమాటకు బాలవినష్టుఁడు సవతితల్లితో 'ఇప్పటికైన చక్కఁబడ వేని ఇంతకన్న నెక్కువ కూడ నీకు చేసెదను చూచుకో, నీపుత్త్రుని మాత్రము చక్కఁగా పోషించుకొనుచున్నావే. నన్ను మాత్ర మేల సదా ఇబ్బంది పెట్టెదవు?' అనెను.

ఆమాట విని ఆమె లొంగిపోయి ఒట్టుపెట్టుకొని 'మఱి యిట్లు చేయను. నాపతి కోపము తీర్పుము.' అని యడిగెను. అంత బాలవివేకుఁడు 'నానాయన రాఁగానే నీచాలిక త్తైను ఆయనకు అద్దము చూపుదును, ఆపై సంగతి నాకు తెలియును' అని చెప్పెను. ఆ ప్రకారమే ఆమెయొకచేటి కాజ్ఞాపింపఁగా అది వెంటనే రుద్రశర్మ రాఁగా అతనికి అద్దము నెదుట పెట్టెను. అందు అతని ప్రతిబింబమునే చూపుచు ఆ బాలుఁడు 'నాయనా, వీఁడుగో నారెండవనాయన.' అనెను. ఆమాట విని 'ఆహా! నిష్కారణముగా సందేహము పూనితిని గదా!' యనుకొని భార్యమీఁద రుద్రశర్మ ప్రసన్నుఁడాయెను.

ఈ ప్రకారము బాలుఁడయినను అలిగినేని దోషము కలిగించును. కనుక ఈ జనుల నందఱను మనము మెప్పింప వలయును. ఇట్లుచెప్పి యౌగంధరాయణుఁడు రుమణ్వంతునితో చేరి సకలరాజులను ఆ వత్సరాజమహోత్సవమందు ప్రతిరాజు కడమ యెల్లవారికంటెను తన్నే తా మిద్దఱును గౌరవించిరని తలఁచునట్లు సమ్మానములు చేసెను. ఆ యిద్దఱకును వసంతకునికిని రాజు తనచేతులతోనే వస్త్రాలంకారములు సమర్పించి అంగరాగములు పూసి గ్రామము లిచ్చి సమ్మానము చేసెను.

ఉద్వాహమహోత్సవ మయిన పిమ్మట వత్సరాజు వాసవదత్తతో కూడుకొన్న వాఁడై మనోరథఫలములను తప్ప మఱి దేనినిగాని తలంచినవాఁడు కాఁడాయెను. ఆదంపతులకు రాత్రియెల్లను విరహక్లేశ మనుభవించి తెల్లవాఱఁగానే కూడిన

చక్రవాకములకుం బోలె మనోహరమయి యనిర్వచనీయ మయిన రసము సంతతమును వర్ధిల్లుచుండెను. వారికి పరిచయము అధికమైన కొలఁదియు ప్రేమ ఆప్రకారమే ఎప్పటి కప్పుడు క్రొత్తదైనట్టు ఒప్పుచుండెను. గోపాలకుఁడును తండ్రి యాజ్ఞప్రకారము వివాహము జరిపి, వత్సరాజునొద్ద సెలవు పొంది, మరల త్వరగా రావలయు నని వత్సరాజుచేత ప్రార్థితుఁడై, వెడలిపోయెను.

బంధుమతీ వివాహము

ఒకప్పుడు గోపాలకుఁడు తాను బాహుపరాక్రమముచే పట్టి తెచ్చిన బంధుమతి యను నొక రాజకన్యను వాసవదత్తకు కానుక పంపెను. ఆమెను వాసవదత్త మంజులిక యని మాఱుపేరు పెట్టి దాఁచియుంచెను. రాజు ఒకనాఁడు బంధుమతిని చూచి వసంతకుని సాయముచేత ఏకాంతముగా ఉద్యానవనములో నొకపొదరింట లావణ్యసముద్రములోనుండి యుద్భవించిన యపరశ్రీనింబోలె గాంధర్వవిధిచేత వివాహమాడెను. దానిని వాసవదత్త చాటునుండి చూచి కోపగించి వసంతకుని బంధించి కొనిపోయెను. అంతట రాజు వాసవదత్తయొక్క పుట్టినింటినుండి వచ్చియున్నయొకపరివ్రాజికనుసాంకృత్యాయని యనునామెను శరణుఁ జొచ్చెను; ఆమెమాటలచే అలుక తీఱి వాసవదత్త బంధుమతిని భర్తకు కొసంగి, వసంతకునిఁగూడ ఖయిదునుండి వదలి పెట్టెను. పతివ్రతల మనస్సు మృదువు గదా. వసంతకుఁడు రాణి యెదుటికి వచ్చి నవ్వుచు 'ఓదేవీ,

దలపాములను చంపుచున్నా వేమి? నీ భార్యను కఱచినది నాగుఁబాము. నాగుఁబాము వేఱు, ఇరుదలపాము వేఱు, నాగుఁబాము లన్నిటికి విష మున్నది, ఇఱుదలపాములకు విషము లేదు.' అని పలికెను. ఆమాట విని రురువు ఆపామును 'చెలికాఁడా, నీ వెవరవు?' అని యడిగెను. ఇరుదలపాము ఇట్లనియె. ఓబ్రాహ్మణుఁడా, నేను శాపముచేత ఈరూప మెత్తిన యొకమునిని. నీతోడిసంవాదమే నాశాపమున కంతము. ఇట్లని ఆతఁడు అంతర్హితుఁ డాయెను. అది మొదలు రురువు పాములను కొట్టుట మానెను.

ఓ దేవీ 'త్రాఁచుఁబాములమీఁద కోపగించి మీరు ఇరుదలపాములను కొట్టుచున్నా ర' ని ఉపమానార్థము చెప్పినాఁడను. వసంతకుఁ డిట్లు చెప్పి పరిహాసముగా నవ్వి ఊరకుండెను. వాసవదత్తయు భర్తృపార్శ్వమున నున్నదై వాని మాటకు సంతోషించెను. కాముకుఁడైన యాయుదయన మహారాజు ఈప్రకారము దేవికి చరణానతుఁడై కోపాపనోదనములు సేయుచు వసంతకునిచమత్కారములచే సంతోష పెట్టుచు సుఖముగా నుండెను. ఆభోగికి సదా రసన మదిరారసైకపారాయణము, వీనులు కలవీణారవశ్రవణ ప్రవణములును చూపు దయితాముఖనిశ్చలమునుగా నుండెను.

౫. దిగ్విజయాలోచన

ఈప్రకారము వత్సరాజు వాసవదత్తా లాభముచేత కృతార్థుఁడై తత్సాంగత్యైకపరాయణుఁడై లోకములో మఱి యేవిషయమును తలఁపకుండెను. మహామంత్రి యౌగంధరాయణుఁడును సేనాపతి రుమణ్వంతుఁడును సర్వదా రాజ్యభారమును వహించియుండిరి. ఒకనాఁడు యౌగంధరాయణుఁడు చింతాక్రాంతుఁడై రాత్రి రుమణ్వంతుని తన యింటికి కొని పోయి యిట్లు పలికెను:—మనరాజు పాండవవంశ సంభూతుఁడు, భూమి యంతయు హస్తినాపురమును ఇతనికి కులక్రమాగతములు. అది యంతయు నితఁడు జిగీషారహితుఁడై పోఁగొట్టుకొన్నాఁడు; అందువలన నితనికి ఈమండలములో నీమూల రాజ్యమేర్పడినది. ఇతఁడు స్త్రీమద్య మృగయాపరాయణుండై నిశ్చింతుండై రాజ్యభారమంతయు మనమీఁద వదలియున్నాఁడు. కనుక మనము ఇతనికి, కులక్రమాగతమయిన సకల పృథివీ రాజ్యము మరల ఏలాగుఁ వచ్చునో ఆ యుపాయము ఆలోచింపవలయును. ఇట్లు చేసిన మనభక్తియు మంత్రిత్వమును సఫలమై మనము కృతార్థులమగుదుము. సర్వమును బుద్ధిప్రభావముచేత సాధ్యమగును. అందునకు నిదర్శనముగా ఈకథను వినుము.

మహాసేనుఁడను రాజుకథ.

పూర్వము మహాసేనుం డని ఒకానొక రాజు ఉండెను. ఒకప్పుడు మహాబలాఢ్యుఁ డయిన మఱియొక రాజు ఆయన మీఁదికి దండెత్తి వచ్చెను. అంత మంత్రు లందఱును కలసి తమ యుద్యోగములు పోవు నని భయపడినవారై తమ రాజు మహాసేనునిచేత ఆశత్రువునకు దండ మిప్పించిరి. దండ మిచ్చినను ఇచ్చినాఁడు గాని మానవంతుఁ డైన యా మహాసేనుఁడు 'హా! నేను శత్రువునకు ప్రణతుఁడ నైతిని గదా!' అని పరితపించుచుండెను. ఆ దుఃఖముచేత అతనికి కడుపులో గుల్మము కలిగి అందువలన మరణము ఆసన్న మాయెను. ఆరోగము ఔషధములకు సాధ్యపడ దని తెలిసికొని బుద్ధిమంతుఁ డైన వైద్యుఁ డొకఁడు రాజుతో 'నీదేవి కాలధర్మము నొందినది!' అని అబద్ధమునే చెప్పినాఁడు. అది వినఁగానే రాజు భూమి మీఁద పడఁగా ఆప్రబలశోకావేశముచేత గుల్మము పగిలి పోయెను. అట్లు ఆ రాజు రోగమునుండి బ్రదికి శత్రువులను జయించి చిరకాలము సుఖముగా నుండెను.

ఆవైద్యుఁ డేప్రకారము బుద్ధిప్రభావముచేత రాజునకు హితము చేసెనో ఆప్రకారమే మనమును రాజహితము చేయుదము, ఇతనికి భూమి నంతయు సాధింపుదము. అందులకు ఇతనికి మగధేశ్వరుఁడు ప్రద్యోతుఁడు సదా శత్రువు. అతఁడు పార్ష్ణిగ్రాహుఁడై ఎప్పుడును మనకు వెనుకవైపున ప్రకృతికోపమును కలుగజేయును. అందుచేత అతని కన్యారత్న

మయిన పద్మావతిని వత్సరాజునకిమ్మని మన మడుగుదుము. వాసవదత్తను మన బుద్ధిమహిమచేత దాఁచి యుంచి ఆమె యింటికి నిప్పుపెట్టి ఆమె కాలిపోయిన దని అంతట కింవదంతి పుట్టింతము. మఱి యెట్లును మగధేశ్వరుఁడు తన కొమారితను మనరాజునకొసంగఁడు. ఈవిషయమైయే పూర్వము నేనతని నడుగఁగా, వత్సరాజునకు వాసవదత్తయందు స్నేహము మితి లేనిదనియు, తనకు ప్రాణాధికప్రియ యయిన కొమారితను తాను వత్సరాజునకు ఈఁజాల ననియు చెప్పియున్నాఁడు. మఱియు దేవి యుండఁగా వత్సరాజు మఱియొకదానిని పెండ్లియాఁడఁడు. దేవి కాలిపోయిన దనుమాట పుట్టినయెడల సర్వమును సులువుగా సిద్ధించును. పద్మావతి మనకు దొరకినయెడల మగధ రాజు సంబంధియై సహాయుఁ డగునే గాని పశ్చాత్కోపమును పుట్టింపఁడు. అంతట మనము జైత్రయాత్ర బయలువెడలి తూర్పు మొదలుకొని క్రమముగా అన్ని దిక్కులను జయించుకొని వత్తము. మనము ప్రయత్నము చేసితిమా ఈరాజునకు భూమియంతయు నిశ్చయముగా స్వాధీనపడును. ఈలాగని పూర్వము ఆకాశవాణి పలికినది.

మంత్రిముఖ్యుని యీవచనమును విని రుమణ్వంతుఁడు దానిని సాహసముగా శంకించి యిట్లనియె:—'పద్మావతికొఱకు మనము చేయ నున్న యీకపటమువలన మనకే ఒకవేళ దోషమేమయినఁ గలుగు నేమో?

కపటప్రయోగము సిద్ధింపదేని మనము హాస్యాస్పద మగుదుము సుమా ? రాజునకు వాసవదత్తతోడి విరహము మిగుల ననర్థకారణము.' రుమణ్వంతుఁ డిట్లనఁగా, యౌగంధరాయణుఁడు చెప్పుచున్నాఁడు. మనకోర్కె నెఱవేఱుటకు వేఱు ఉపాయము లేదు. ఉద్యమము మానితిమేని ఈరాజు వ్యసనాసక్తుఁ డగుటచేత ఇప్పు డున్న రాజ్యముకూఁడపోగలదు. మనకు మంత్రిత్వఖ్యాతి కలిగినను అపఖ్యాతియే యగును. అంతట స్వామియొక్క యనాదరమునకు పాత్రముల మగుదుము. స్వాధీనసిద్ధి యైన రాజునకు అతని ప్రజ్ఞయే సాధనము. వానియాజ్ఞప్రకారము చేయుమంత్రికి కార్యము బాగుపడినను చెడినను గుణదోషములు లేవు. సచివాయత్తసిద్ధి యైన రాజునకు సచివుల ప్రజ్ఞయే కార్యసాధనము. వారు ఉత్సాహశూన్యు లేని సిరికి జలాంజలియే. మఱి దేవితండ్రి చండమహాసేనుని వలన భయపడెద వేమో? అతఁడును అతని కుమారులును దేవియు నామాటను అతిక్రమింపరు.

ధీరోత్తముఁడై న యౌగంధరాయణుఁ డిట్లు పలుకఁగా ఈప్రయోగములో ప్రమాద మే మయినఁ గలుగునో యని శంకించినవాఁడై రుమణ్వంతుఁడు మరల నిట్లు చెప్పం దొడంగెను.

అభీష్టస్త్రీవియోగముచేత వివేకిసైతము డిల్లవోవును. అట్లుండఁగా మన వత్సరాజుమాట చెప్పవలయునా ?

రుమణ్వంతుని యీమాట విని మరల యౌగంధరాయ ణుఁడిట్లనియె:—'కార్యదృష్టిచేత రాజులు క్లేశమును సహింతురు. రావణనాశముకొఱకు దేవతలు యుక్తిచేత కలిగించిన సీతావిరహమును రాములవారు భరింపలేదా?' ఈమాటకు రుమణ్వంతుఁడు మరల నిట్లనియె:—రామాదులు దేవతలు కనుక వారిమనస్సు సర్వమును సహింపఁగలదు. మనుష్యబుద్ధి అట్లు సహింపనేరదు. అందుల కీనిదర్శనమును వినుము:—

యఇల్లకుని కథ.

కలదు గదా ఇక్కడ మథుర యను బహురత్నాఢ్య యగు మహాపట్టణము. అందు యఇల్లకుఁడని వైశ్యకుమారుఁ డొకఁడుండెను. అతనికి తదేకాబద్ధమానస యైన ప్రియభార్య యొకతె యుండెను. ఆమెతో కూడ సుఖంబుండి అతఁ డొక ప్పుడు కార్యవశమున ద్వీపాంతరము పోవ సమకట్టెను. భార్య కూడ పయన మాయెను. స్త్రీలమనస్సు భావానురక్తమును విరహాసహమును గదా. అంత నావణిక్కుమారుఁడు కృత స్వస్త్యయనుఁడై తనతో కూడ వచ్చుటకు అలంకరించుకొని సిద్ధముగా నున్నభార్యను తోడ్కొనకయే వెడలెను. పోవు చున్నభర్తను తలుపునొద్దనుండి ఆమె బాష్పాకులలోచన యై వెనుక చూచుచునే యుండి అతఁడు దృష్టిపథము దాఁటి పోఁగానే ఆవిరహమును తాళలేక ఆచోటినుండి అవతలి కడుగు పెట్టనేరకుండెను. అక్కడనే ఆమెప్రాణములు నిలు వునఁబోయినవి. ఆవార్తవిని వణిక్కుమారుఁడు మరలి వచ్చి

తనవిరహముచే గతజీవిత యైనభార్యను సుందరాపాండురచ్ఛాయయు విలోలాలకలాంఛనయునై ఆకాశమునుండి నేలఁబడియున్న చంద్రలక్ష్మినింబోలె చూచి ఎత్తి తొడపై నుంచుకొని యేడ్చుచుండ, ఆశోకాగ్నికి కాలిన యతని దేహమునందు నిలువలేనివియుంబోలె అతని ప్రాణములును లేచి పోయినవి. ఇటు అన్యోన్యవిరహముచేత ఆదంపతులు నశించిరి. కనుక ఈ రాజునకును దేవికిని పరస్పరవియోగమును తప్పింపవలయును.

ఇట్లు రుమణ్వంతుఁడు శంకాకులుఁడై చెప్పి విరమింపఁగానే ధైర్యసాగరుఁడు మహామతియౌగంధరాయణుఁడు మరల నిట్లువక్కాణించెను:—ఇదియంతయు నేను ముందే ఆలోచించి నిశ్చయించి యున్నాను. రాజులకార్యములు సాధారణముగా నిట్టివిగానే యుండును. అందున కీకథను వినుము.

పు ణ్య సే న ని క థ.

పూర్వము ఉజ్జయినిలో పుణ్యసేనుఁడని రా జుండెను. ఆతనిమీఁదికి ఒకప్పుడు బలవంతుఁ డయినపరరాజు దండెత్తి వచ్చెను. అంత నతనిమంత్రులు శత్రువు దుర్జయుఁ డని తెలిసికొని తమరాజు మృతిఁబొందె నని మిథ్యాప్రవాదమును పుట్టించి అతనిని ఒకచోఁటదాఁచి మఱియొకశవమును రాజార్హవిధానముచేత దహనముచేయించి, ఆపరరాజుతో 'ఓ ప్రభూ, రాజు లేనిమాకు ఇప్పుడు నీవే రాజవు కావలయును.' అని దూతముఖముగా మొఱపెట్టుకొనిరి. అందుల కతఁడు సంతోషించి యంగీకరింపఁగా వారు క్రమక్రమముగా సైన్య

ములతోఁ గూడికొని భేదోపాయముచేత నతనిస్కంధావార మును చీలదీసిరి. రాణువ చీలి రాగానే తమరాజును పుణ్యా సేనుని బయటికి తెచ్చి ఆమంత్రులు సంప్రాప్తబలులై శత్రువును తెగటార్చిరి. రాచకార్యములు సాధారణముగా ఇట్టివిగానే ఉండును. మనమును దేవీదానాప్రవాదచేత ఈకార్యమును ధైర్యముతో సాధింపుదము.

ఇట్లు కృతనిశ్చయుఁడై యున్న యౌగంధరాయణుని పలుకులను విని రుమణ్వంతుఁడు 'ఇదే నిశ్చయమేని దేవి యన్న గోపాలుని కూడ పిలిపించి అతనితో కూడ ఆలోచించి చక్కఁగా సర్వమును చేయుదము' అనెను. ఆలాగే కానిమ్మని యౌగంధరాయణుఁడు పలికెను. అతని బుద్ధిప్రభావమందు నమ్మకము గలవాఁడై రుమణ్వంతుఁడును ఆప్రయోగముచేయు టకే నిశ్చయించుకొనియుండెను. మఱునాఁడు మహామంత్రు లిద్దఱును గోపాలకునియొద్దకు, అతనిని చూచుటకు తాము ఉత్కంఠితులై యున్నారని యతనితోఁడొక్కనిరమ్మని, దూతను పంపిరి. గోపాలకుఁడును పూర్వము కార్యావసరముచేత స్వనగరమునకు పోయినవాఁడు గావున ఇప్పుడు దూత పిలువఁ గానే మూర్తిభవించినయుత్సవమో యన వచ్చిచేరెను. వచ్చిన దినమే ఆతనిని రుమణ్వంతునితో కూడ యౌగంధరాయణుఁడు తన యింటికి కొనిపోయి తాను పైని తెలిపిన తనచికీర్షితమును రుమణ్వంతుని యుత్సాహమును సర్వమును తెలిపెను. అతఁ డును రాజహితమునే కోరినవాఁడై ఆప్రయోగమును తనచెల్లె

లికి దుఃఖమును కలిగించున దయినను అందుల కంగీకరించెను. సజ్జనులవచనము ప్రకారము నడవవలసినది గదా. 'ఇది యెల్ల చక్కఁగానే పన్నఁబడినది. దేవి దగ్గ యామె నని తలంచునట్టి వత్సేశుని ప్రాణములను కాపాడుటకు ఉపాయమాలోచింప వలయును. ఉపాయసామగ్రి యెంతయున్నను మంత్రాలోచనకు ముఖ్యాంగము రాఁబోవు కీడునకు ముందే ప్రతిక్రియ చేయుట గదా.' అని మరల ఆసమయమందు రుమణ్వంతుఁడు చెప్పఁగా అప్పటికే సకల కార్యములను ఆలోచించి కృతనిశ్చయుఁ డై యున్న యౌగంధరాయణుఁడు 'ఇందులకై చింత వలదు. దేవి ఈగోపాలకునికి ప్రాణములకంటె ప్రియ మైన చెల్లెలు గదా. ఇతనికి దుఃఖము స్వల్పముగా నుండుటగని వత్సేశ్వరుఁడును దేవి బహుశః బ్రదికియేయుండునని తలఁచి ధైర్యముదాల్చును. మఱియు వత్సరాజు ఉత్తమసత్త్వుఁడు, శీఘ్రముగానే ఇతనికి పద్మావతి భార్య యగును, అయినవెంటనే దేవిని మరల నితఁడు కలిసికొనును.' అని యుత్తరము చెప్పెను. అట్లే చేయుటకు ముగ్గురును నిశ్చయించుకొని అందులకై ఇట్లు ఆలోచన చేసిరి. 'దేవిని నృపుని యుక్తిచేత లావాణకమునకు తోడ్కొని పోదము. అదే మగధదేశంపు టెల్లను తాఁకుచుండు మన దేశము. అది వేఁటకు అనుకూల మయినప్రదేశము గాన అందు రాజు యొద్ద లేనిసమయము సులువుగా దొరకును. అట్లు అతఁడు లేనప్పుడు అంతఃపురమునకు నిప్పుపెట్టి మన యాలోచన జరి గింపవచ్చును. దేవిని కొనిపోయి యుక్తిచేత పద్మావతియింట

నుంచెదను. గుప్తముగా నచట నున్న యామె శీలమునకు పద్మావతియే సాక్షిణి యగును.'

ఈప్రకారము రాత్రి మంత్రముచేసి మఱునాఁడు యౌగంధరాయణాదులు రాజసన్నిధికి పోయిరి. అచ్చట రుమణ్వంతుఁడు వత్సరాజుతో నిట్లు విన్నపముచేసెను:—'దేవా, లావాణకమునకు పోయిన మనకు మంగళ మగును. అది మిగుల రమ్య మయిన దేశము. అందు వేఁటభూములు రమణీయమయినవి కలవు. కిక్కసగడ్డి సులువుగా దొరకును. ఆదేశమును ఎప్పుడును పొరుగువాఁడు మగధరాజు బాధించుచున్నాఁడు. కనుక రక్షించుకొనుటకును వినోదముకొఱకును మనము అక్కడికి పోవలయును.' అది విని వాసవదత్తతో కూడ క్రొత్తక్రొత్త క్రీడలు కల్పించుకొనుటయే లోకముగానున్న వత్సరాజు ఆమెను తోడ్కొని అక్కడికి పోవుటకు ఉద్యుక్తుఁ డాయెను.

ప్రయాణము సిద్ధమై మఱునాఁడు లగ్నము నిశ్చితము కాఁగా ఆకస్మికముగా నారదముని దేహకాంతిచేతదిఙ్ముఖములు వెలుంగ ఆకాశమధ్యమునుండి వత్సరాజునొద్దకు చంద్రుఁడు తన కులముమీఁది యభిమానముచేత వచ్చెనా యనునట్లు వచ్చి అతనివలన నతిథిసత్కారములు పొంది వినీతుఁడైన యారాజునకు పారిజాతకుసుమమాల నొకటి ప్రీతితో నిచ్చి, వాసవదత్తను 'కామదేవాంశ సంభూతుఁడును విద్యాధరాధిపుఁడును నగుపుత్త్రునిఁ బడయుదువు లే' అని ఆదరముతో అభినందించి, పిమ్మట వత్సరాజును గూర్చి యౌగంధరాయణుఁడు కూడ వినుచుండఁగా ని ట్లనియె:—

రాజా, నీవాసవదత్తను చూడఁగా, ఆహా! నాకు ఇది జ్ఞప్తి అగుచున్నది. ఏ మనఁగా, పూర్వము నీముత్తాతలు ధర్మరాజాదులుఉండిరిగదా. ఓరాజా, నామాటను నీ ప్రపితామహులు బుద్ధిమంతులై యంగీకరించుచుండిరి. వారు నాకు మిత్రులు గాన వారిమీఁద ప్రీతిచేత నేనిప్పుడు నీయొద్దకు వచ్చినాఁడను. నీ కొకమాట చెప్పెద వినుము. నామాటను నీముత్తాతలు ఏ ప్రకారము నెఱవేర్చిరో నీవును అట్లే సర్వదా నీమంత్రుల వాక్యమును నెఱవేర్చుము. అట్లు చేయుటవలన స్వల్పకాలములోనే గొప్పకల్యాణమును పొందుదువు. నీకు కొలఁదికాలము మాత్రము దుఃఖము కలుగును. అప్పుడు అతిమోహమును వహింపఁగూడదు; ఏల యన, ఆదుఃఖము సౌఖ్యపర్యవసాయియే అగును.

ఈ ప్రకారముగా రాఁబోవు కల్యాణమును సూచించి నారదమహర్షి అంతర్హితుఁ డాయెను. అంత నతనిమాట ప్రకారము యౌగంధరాయణాది మంత్రిపుంగవు లందఱును తమ కోరిక నెఱవేఱు నని నిశ్చయించుకొన్నవారై మఱియు నధికముగా ప్రయత్న మారంభించిరి.

౭. వాసవదత్తా మందిరదాహము.

పిమ్మట ముందు చెప్పిన యుక్తిచేత వత్సరాజును వల్లభతో కూడ యౌగంధరాయణాదులు లావాణకమునకు కొని పోయిరి. ఎల్లదెసలం బర్వుచున్న తన సైన్యఘోషముచేత మంత్రులకు వారి యభీష్టసిద్ధిని చెప్పుచున్నదియుం బోలె నున్న యా దేశమునకు వత్సరాజు పోయి చేరెను. పరివారముతో కూడ వత్సరాజు అచ్చటికి వచ్చియున్నాఁడన్న సంగతియెఱిఁగి మగధేశ్వరుఁడు ఆ ప్రయత్నము తనమీఁద దండెత్తివచ్చుట కేమో యని భయపడినవాఁడై యౌగంధరాయణునియొద్దకు దూతను పంపెను. కార్యజ్ఞుఁడైన యామంత్రియు ఆదౌత్యమును అంగీకరించెను. వత్సరాజు ఆ దేశములో నివసించి వేఁట కొఱకు ప్రతిదినమును మఱియు మఱియు దుర్గమారణ్యములకు పోవుచుండెను.

ఒకనాఁడు అతఁడు వేఁటకు పోయి యుండఁగా చేయవలసిన యేర్పాట్లు చేసి యౌగంధరాయణుఁడు గోపాలక రుమణ్వద్వసంతకులతోఁ గూడ వాసవదత్తాదేవియొద్దకు ఏకాంతమునఁ బోయెను. అక్కడ ముందుగా అన్న హెచ్చరింపఁగా తాను చెప్పినమాటను వినుటకు సిద్ధురాలై యున్న యా వాసవదత్తను రాచకార్యములకు తోడ్పడవలయునని ఏమేమో మంచిమాటలు చెప్పి ప్రార్థించెను. తనకు భర్తృవిరహమును

ఇదునది యైనను ఆప్రయోగమునకు ఆమె అంగీకరించెను. కులస్త్రీలు పతికై ఏక్లేశమును భరింపరు! అంతట యౌగంధ రాయణుఁడు ఆమెకు రూపమును మార్చుయోగము నుపదే శించి బ్రాహ్మణీవేషము ధరియింపించి, వసంతకుని ఏకాక్షి బ్రహ్మచారి చిన్నవానినిగా చేసి, తాను ముసలి బ్రాహ్మణరూప మును గ్రహించెను. పిమ్మట ఆమహామతి యౌగంధరాయ ణుఁడు ఆరూపమున నున్నవాసవదత్తను వసంతకునిని వెంటఁ బెట్టుకొని మగధదేశమునకుఁ బోయెను. ఇల్లు వెడలిన వాసవ దత్తయొక్క దేహముమాత్రము మగధమునకు నడచెనే గాని మనస్సుమాత్రము వత్సరాజునొద్దకే పోయియుండెను. ఈలోఁల నిచ్చట రుమణ్వంతుఁడు ఆమె మందిరమునకు నిప్పు పెట్టి 'అయ్యో! అయ్యో! దేవియు వసంతకుఁడును ఇందులో కాలిపోయిరి!' అని ఘోషపెట్టెను. అచ్చట ఏకకాలములోనే పుట్టిన యాదహనరోదనములు రెంటిలోను క్రమముగా దహన మాఁజెనదే గాని రోదనము మాత్రము ఆఁబదాయెను.

వాసవదత్తను పద్మావతికడం జేర్చుట.

క్రమముగా యౌగంధరాయణుఁడు వాసవదత్తతోను వసంతకునితోను మగధరాజుపట్టణము చేరెను. అచ్చట ఆ సమయమందు ఉద్యానములో మగధరాజుకూఁతు రుండఁగాఁ జూచి రక్షకు లడ్డగించినను లక్ష్యపెట్టక ఆయిద్దఱితో ఆమె యొద్దకు పోయెను. బ్రాహ్మణీరూపమున నున్న వాసవదత్తను న్నులార చూడఁగా పద్మావతికి ఆమెయందు అనిర్వచనీయ

'ఈమె ఎవరో తెలియలేదు. ఇక్కడ ప్రచ్ఛన్నవృత్తిలో నున్నది. పూర్వము విరాటుని గృహమందు ద్రౌపది అజ్ఞాతముగా నుండలేదా?' అని పద్మావతి తలంచెను. పిమ్మట వాసవదత్త ఒకప్పుడు ప్రసంగవశముగా పద్మావతికి తాను పూర్వము వత్సరాజువలన నేర్చుకొన్నవానిని వాడసి మాలా తిలకములను రచించెను. ఆయలంకారములతోడి యా పద్మావతిని తల్లి చూచి ఏకాంతమందు 'ఈమాలాతిలకములను ఎవరురచించినా ర'ని యడిగెను. 'నామందిరములో ఆవంతిక యని యొక తె కలదు. ఆమె నాకు వీనిని రచించినది.' అని తల్లికి పద్మావతి ఉత్తరము చెప్పినది. అందునకు తల్లి యి ట్లనియె:—

"అమ్మాయీ, ఇట్టి శిల్పజ్ఞానము కలిగిన యీ యామె ఎవరో దేవత గాని మానుషి గాదు సుమా. దేవతలును మునులును వంచనార్థము సజ్జనుల యిండ్లలో వచ్చి యుందురు. అందులకు నిదర్శనమును వినుము.

కుంతిభోజుం డని రా జొక్కం డుండెను. అతని యింట వంచనై కమతి దుర్వాసుం డను మహాముని వచ్చి యుండెను. ఆయనకు పరిచర్య చేయుటకై రాజు తనకొమారితను కుంతిని నియోగించెను ఆమెయు శ్రద్ధతో ఆయనకు ఉపచారములు చేయుచుండెను. ఒకనాడు ఆముని కుంతిని పరీక్షార్థము 'నేను స్నాన . చేసి వచ్చునప్పటికి పరమాన్నము చేసి సిద్ధముగా నుంపు'ము అని చెప్పి త్వరగాపోయి స్నానముచేసివచ్చి భోజనమునకు కూర్చుండెను. ఆమెయు. ఆమహామునికి పరమాన్న

పూర్ణమయిన పాత్రము నెదుట పెట్టెను. మిక్కిలి కాలుచున్న యా యన్నముచేత జ్వలించుచున్నట్టుండి పట్టుకొనుటకు అశక్యమయి యున్న యా పాత్రమును చూచి ముని కుంతి వీఁపుమీఁద వీక్షణము వేసెను ఆమెయు మునియొక్క యభిప్రాయము నెఱిఁగి ఆపాత్రమును తనవీఁపుపై పెట్టుకొనెను. అంత ముని స్వేచ్ఛగా భుజించెను. కుంతియొక్క వీఁపు మాత్రము కాలి బొబ్బలాయెను. వీఁపు కాలుచున్నను కుంతి చలింపనందునకు ముని సంతోషించి ఆమెకు వర మిచ్చి పోయెను. ఆముని ఆమెయింట ఏప్రకార ముండెనో ఈ యావంతికయు అట్లే నీయింట నున్నది. ఈమెను నీవు చక్కఁగా ఆరాధింపుము.''

ఇట్లు తల్లి చెప్పఁగా పద్మావతి మాఱురూపున నున్న యా వాసవదత్తను మిక్కిలి గౌరవించుచుండెను. ఐనను వాసవదత్త తననాథు నెడఁబాసి విరహావిచ్ఛాయ యై నిశీథమందలి పద్మినిని అనుకరించుచుండెను. బాలోచితములైన వసంతకుని వికారములు మాటిమాటికి ఆవిరహిణికి కొంచెము చిఱునగవునకు ప్రసక్తిని కలిగించుచు వచ్చినవి.

ఈలోపల వత్సరాజు అతిదూరము లయిన వేఁటభూములలో తిరిగి సాయంకాలము లావాణకమునకు వచ్చెను. అగ్నిచేత భస్మీకృత మయిన యంతఃపురమును చూచి మంత్రుల వలన దేవియు వసంతకుఁడును కాలిపోయి రని విని తత్క్షణమే మూర్ఛితుఁడై భూమిమీఁద పడెను. ఆ దుఃఖానుభవమును

తప్పించుటకుంబోలె అతనిని మూర్ఛ యావరించెను. కొంచెము సేపటికి తెలివి గలుగఁగానే అతనిహృదయము దేవీదాహేక్షణానలముచేత ఆవేశింపఁబడినదియుంబోలె శోకముచేత మండ సాగినది. అంత నారాజు దుఃఖార్తుఁడై విలపించుచు ప్రాణత్యాగమునకు నిశ్చయించుకొని క్షణములో జ్ఞప్తి తెచ్చుకొని యిట్లు చింతించెను:—'వాసవదత్తా గర్భమందు విద్యాధరాధిపుఁ డగుపుత్త్రుఁడు ఉదయించు నని నారదమునివలన విని యున్నాను. ఆమాట అబద్ధము కానేరదు. కొంతకాలము నాకు దుఃఖము కలుగుననియు ఆమునియే చెప్పియున్నాఁడు. ఈగోపాలకుని దుఃఖము స్వల్పముగానే యున్నది. ఈ యౌగంధరాయణాదులు కూడ అతిదుఃఖితులుగా అగపడరు. ఇందువలన దేవి ఏవిధముగానో బ్రదికియే యుండఁబోలును. ఇది మంత్రులచే ప్రయోగింపఁబడిన నీతిప్రయోగవిశేషము కానోపును. కనుక నాకు ఒకవేళ ఆమెతో మరల సమాగమము కలుగవచ్చును. కావున ఇందులపర్యవసానమును చూచెదనుగాక.' ఇట్లు ఆలోచించియు మంత్రులచేత బోధింపఁబడియు ఆరాజు హృదయమందు ధైర్య మవలంబించియుండెను. ఆసమయములో గోపాలకుఁడును తనతండ్రి దిగులు పడకుండునట్లు వాసవదత్తావృత్తాంతమును రహస్యముగా దూతముఖముగా ఆయనకు తెలియఁబఱిచెను.

౮—పద్మావతీవివాహము.

వీ రిట్లుండఁగా ఈ లావాణకవృత్తాంతము నంతయు మగధరాజు తనచారులవలన తెలిసికొని కాలజ్ఞుఁడై పూర్వము యౌగంధరాయణుఁడు తన్నడిగియున్న ప్రకారము తనకూఁతును పద్మావతిని వత్సరాజున కిచ్చుటకు ఇష్టపడి ఆయభిప్రాయమును దూతముఖముగా వత్సరాజునకును యౌగంధరాయణునకును తెలియఁజేసెను. వత్సరాజు యౌగంధరాయణుని మాటమీఁద ఆ సందేశము నంగీకరించి 'ఇందునిమిత్తమే దేవిని దాఁచి యుంచినారు కావలయును' అని తలంచియుండెను. వెంటనే లగ్నమును నిశ్చయించి యౌగంధరాయణుఁడు మగధరాజునకు ప్రతిదూతముఖముగా 'నీకోరికను మేము అంగీకరించినారము. కనుక నేఁటికి ఏడవదినమందు పద్మావతిని వివాహ మాడుటకు వత్సరాజు అక్కడికి రాఁగలఁడు. ఈవివాహమువలన వత్సరాజు వాసవదత్తను శీఘ్రముగా మఱచిపోవునుగాక.' అని సందేశముపంపెను. ప్రతిదూత పోయి ఆసందేశమును మగధరాజునకు నివేదించెను. మగధరాజు దాని కంగీకరించెను. అంతట మగధరాజు కొమారితమీఁది తన యనురాగమునకును తన యిచ్చకును ఐశ్వర్యమునకును తగినట్లు వివాహోత్సవసంభారములు సిద్ధముచేయించెను. పద్మావతియు ఇష్టవరలాభముచేత సంతోషించెను. వాసవదత్త ఆవార్త విని వగవసాగెను. ఆ

వార్త చెవిని చొచ్చి ఆమెకు వెలవెలపాటుచే మాఱురూపము కలిగించి ఆ యజ్ఞాతవాసమునకు సాయము చేసిన దాయెను. 'ఇందువలన శత్రువు మిత్రమయినాఁడు, నీయందు భర్త మఱి యొకవిధముగా నుండఁడు.' అను వసంతకుని మాటమాత్రము చెలివలె ఆమెకు ధైర్యము గలుగఁజేసెను.

పిమ్మట నామానిని వివాహ మాసన్నముకాఁగా పద్మావతికి మరల దివ్యములయిన యా వాడని మాలాతిలకములను రచియింపఁజేసెను. ఏడవదినమున వత్సరాజు సైన్యములు వెంట రాఁగా మంత్రులతోఁగూడ వివాహార్థమయి వచ్చెను. అందువలన మరల దేవిని కూడుకో నెదురు చూడఁడేని ఆవిరహములో వత్సరాజు వివాహోద్యమమును మనస్సులో నయినను సహించియుండఁడు. ప్రజానేత్రోత్సవుఁ డయిన యావత్సరాజునకు ఆనందభరితుఁడై మగధేశ్వరుఁడు చంద్రునికి సముద్రుండునుంబోలె ఎదురువోయెను. అంతట వత్సరాజు మగధేశ్వరుని పురమును ప్రవేశింపఁగా, ఎల్లెడల పౌరసమూహంపు మనస్సులో మహోత్సవము ప్రవేశించెను. విరహ క్షామ దేహుఁడును మనస్సమ్మోహదాయకుండును అగు నా వత్సరాజును అక్కడి స్త్రీలు చూచి రతిహీనుఁడయిన మన్మథుఁడా యని తలంచిరి. పిమ్మట వత్సరాజు మగధరాజుమందిరమునకు పోయి అందు ముత్తయిదువులతో నిండియున్న పెండ్లి యిల్లు ప్రవేశించి అచ్చట పూర్ణచంద్రుని గెలిచిన ముఖముదానిని పెండ్లికూఁతురు సేయఁబడియున్న దానిని పద్మావతినిచూచెను.

ఆమె ధరించియున్న తన దివ్యమాలాతిలకమును చూచి 'ఇవి ఈబాల కెక్కడివి?' అని యాలోచించుచు పిమ్మట పెండ్లి యరంగెక్కి పాణిగ్రహము చేసెను. ఆపద్మావతీకరగ్రహణమే పృథివీ కరగ్రహణమునకు ఆరంభముగా నుండెను. ఇతఁడు ప్రియ వాసవదత్తుఁడు ఈమెను చూడనోపఁ డనియుంబోలె ఆ సమయమందు వేదీధూమము అతని నేత్రములను బాష్పములతో మూసెను. అగ్నిదేవప్రదక్షిణమునం దెఱ్ఱనైన పద్మావతీ ముఖము భర్త యభిప్రాయము నెఱిఁగి కోపాకుల మాయెనా యన విరాజిల్లుచుండెను. వివాహముకాఁగానే వత్సరాజు పద్మావతిని చేతినుండి వదలెనేగాని వాసవదత్తనుమాత్రము క్షణము సేపైన మనస్సునుండి వదలఁడాయెను. అప్పుడు మగధరాజు అల్లునికి ఇచ్చిన రత్నసమూహములను చూడఁగా భూమిలో మఱి రత్నములు లేవు అనవలసియుండెను. ఆసమయమందే యౌగంధరాయణుఁడు తనరాజువిషయమై మగధరాజుచేత అగ్నిసాక్షికముగా అద్రోహప్రమాణమును చేయించెను. అందఱకును వస్త్రాలంకారములు కట్టనంబు లిచ్చుటయు చారణులు పాడుటయు వారాంగన లాడుటయునుగా మహోత్సవము ప్రవర్తిల్లుచుండెను. భర్తయొక్క యుదయమును కోరినదై ఎక్కడనో నిద్రించుచున్నదియుంబోలె అగపడనిదై వాసవదత్త ఆ కాలములో పగలిటిచంద్రుని వెన్నెలను పోలియుండెను.

'వత్సరాజు గనుక అంతఃపురమునకు పోయెనా ఇక్కడనే వాసవదత్తను చూచును' అని శంకించి మంత్రభేదభయముచేత

మహామంత్రి యౌగంధరాయణుఁడు మగధేశ్వరునికి అప్పుడే వత్సరాజు స్వనగరమునకు తరలు నని తెలియఁ బఱిచెను. అందుల కతఁ డంగీకరించెను. ఆవిషయమునే యౌగంధరాయణుఁడు వత్సరాజునకు తెలిపెను. అతఁడు నంగీకరించెను. అంతట వత్సరాజు అసాధారణము లయిన విందుభోజనములు పానములును ఐనతరువాత పద్మావతిని తోడుకొని మంత్రులతోఁగూడ బయలునెడలెను. వాసవదత్తయు పద్మావతి యిచ్చిన సుఖవాహనము నెక్కి ఆమెచే నాజ్ఞాపింపఁబడిన మహత్తరులతో సైన్యము వెనుక గుప్తముగా మాఱురూపున నున్న వసంతకునితోఁగూడ వచ్చెను. వత్సరాజు క్రమముగా లావాణకము చేరి పద్మావతియు తానును మందిరములోను, తానుమాత్రము దేవిమనస్సులోను ప్రవేశించెను. వాసవదత్తయు వచ్చి అర్ధరాత్రమందు మహత్తరులను వదలి గోపాలకునిమందిరమునకు పోయి అచట తన్ను చూచి అత్యాదరమున బాష్పవ్యాకులితాక్షుఁడైన గోపాలకుని ఏడ్చుచు కౌఁగిలించుకొనెను. ఆ క్షణమందే సంకేతప్రకారము అక్కడికి యౌగంధరాయణుఁడు రుమణ్వంతునితో వచ్చి దేవిచేత కృతాదరుఁడై ఆమెయొక్క విరహదుఃఖము తీఱినదని ఓదార్చుచుండెను. ఇంతలోపల మహత్తరులు పద్మావతియొద్దకుపోయి 'దేవీ, మాతోకూడ అవంతికమ్మ ఇంత దూరము వచ్చినది. ఇక్కడికి రాఁగానే మామాట వినక మమ్ము వదలి ఏమో గాని రాజపుత్త్రుఁడు గోపాలకుని యింటికి పోయినది. అని విన్నవించిరి. ఇట్లని వత్సరాజు నెదుట తన

ఆకాలమందు ఆకోలాహలమును విని పద్మావతికూడ ఆకులయై అక్కడికి వచ్చి సంగతిని తెలిసికొని రాజవాసదత్తలతో తుల్యావస్థను తానును పొందిన దాయెను. మంచి యిల్లాండ్రు స్నేహపుముద్దలుగదా. 'భర్తకు దుఃఖము కలుగఁజేసిన నాజీవిత మేల!' అని వాసవదత్త విలపించుచు పలుమాఱు పలికెను. అంతట ధీరుఁడైన యౌగంధరాయణుఁడు 'దేవా మగధరాజ సుతాలాభముచేత నీకు సామ్రాజ్యము కలుగునుగాక యని ఇది యంతయు నేను చేసినాఁడను. దేవియందు దోష మేమి యు లేదు. ఈసపత్ని పద్మావతియే ఈవిరహములో దేవియొక్క శీలమునకు సాక్షిణియై యున్నది.' అని పలికెను. అంత పద్మావతి నిర్మత్సరబుద్ధితో 'ఈమె శీలమును స్థాపించుటకు నేను అగ్నిప్రవేశ మయినను చేసెదను' అని ప్రతిజ్ఞ చేసెను. 'నాదే తప్పిదము. నానిమిత్తమే కదా దేవి కూడ మహాక్లేశ మనుభవించినది.' అని వత్సరాజు పలికెను. 'రాజునకు సందేహము తీఱుటకై నాచేత అగ్నిప్రవేశముచేయింపవలసినది.' అని వాసవదత్త దృఢనిశ్చయముతో చెప్పెను. అంతట కృతార్థులలో అగ్రగణ్యుఁడయిన మహానుభావుఁడు యౌగంధరాయణుఁడు తూర్పు మొగముగా కూర్చుండి ఆచమనముచేసి శుద్ధుఁడై యీమాట వచించెను: 'నేను రాజునకు హితము చేయుదునయేని, దేవి శుద్ధురాలయేనియు, ఆమాట చెప్పుఁడు, ఓలోకపాలకులారా, చెప్పరేని నేను దేహమును త్యజించెదను.' ఇట్లని అతఁడు విరమింపఁగానే ఈదివ్యవాక్కు వినఁబడెను. 'రాజా, ఏ నీకు ఈ

యౌగంధరాయణుఁడు మంత్రియో, పూర్వజన్మమందు దేవతయైన వాసవదత్త భార్యయో, అనీ వొక్కఁడవే ధన్యుఁడవు. ఈమెయందు దోషమేమియు లేదు.' తొలకరిమేఘంపు మంద్రగర్జితంపుఁ జెలువుగలదై దిక్కుంజములందెల్ల మాఱుమోఁగుచున్న యా వాక్కును విని అందఱును తాపములుతీఱి ఎత్తిన మెడలనువంపకుండ చాలసేపు నెమళ్ళవృత్తి ననుకరించియుండిరి. వత్సరాజు గోపాలకునితోఁగూడి యౌగంధరాయణుని చేఁతలను స్తుతించి ఇఁక భూమండల మెల్ల తనచేతిలోనిదని నిశ్చయించుకొని యుండెను. వత్సరాజు అనుదినసహవాససానురాగలయిన యానాయికల నిరువురను మూర్తీభవించిన రతినిర్వృతులనుం బోలె చెంతఁ బెట్టుకొన్నవాఁడై మితిలేని యానందమును అనుభవించుచుండెను.

ఆమఱునాఁడు వత్సరాజు వాసవదత్తా పద్మావతులతో కూడ ఏకాంతమందు పానలీల లనుభవించి గోపాలక రుమణ్వద్వసంతక సహితునిఁగా యౌగంధరాయణుని రావించి అందఱితోను విస్రంభగోష్ఠియం దుండెను. విలక్షణమై యున్న దేవిని చూచి, రాజును సంతోషపెట్టుటకు యౌగంధరాయణుఁ డిట్లు చెప్పసాగెను: ఓరాజా ఈకథను ఇంతవఱకు విని యుండవేని చెప్పెదను వినుము.

ఆహితసేనునికథ.

సిరి కాటపట్టయినది తిమిర యని నగరము కలదు. ఆపురమును ఆహితసేనుఁ డని ప్రఖ్యాతుఁ డైన రాజు ఏలు

చుండెను. ఆయనకు తేజస్వతి యని భూలోకాప్సరస యయిన భార్య యుండెను. రాజునకు హృదయములో ఔషధ మున కసాధ్యమయిన బిళ్ళ యొకటికలిగెను. వైద్యులు మంత్రులతో రహస్యముగా ఆబిళ్ల భయముచేతఁ గాని శోకముచేతఁ గాని పగిలిపోవునని చెప్పినారు. 'మహాసర్పము వీఁపుమీఁద పడినను ఎవఁడు భయపడలేదో, శత్రుసైన్య మంతఃపురము చొచ్చినప్పుడును ఎవఁడు కలఁతపడలేదో అట్టి సత్త్వవంతునికి ఈరాజునకు భయమెట్లు కలుగును? మాకు ఉపాయము తోఁప లేదు. ఏమిచేయుదుము?' అని మంత్రు లనిరి. ఇట్లాలోచించి మంత్రులు దేవితోమాటలాడి ఆమెనుదాఁచి ఆమె మృతిఁబొం దినదని రాజుతోచెప్పిరి. ఆశోకాతిభారముచే తరువఁబడి అతని హృదయంపుబిళ్ల పగిలెను. రోగము తీఱినపిమ్మట మంత్రులు రాజున కపరసుఖసంపదనుంబోలె మహాదేవి నర్పించిరి. ప్రాణ ప్రదాయిని యయినయామెను బుద్ధిమంతుఁ డయిన రాజు మిక్కిలి గౌరవించెనుగాని ఆమె దాఁగియున్నందునకు కోపగింపఁ డాయెను. పతికి హితముచేయుటయే దేవీత్వమునకు కారణము గాని, ప్రియము చేయు మాత్రమున దేవీశబ్దము రానేరదు. రాజ్యకార్య భారైకచింతనమే మంత్రిత్వముగాని చిత్తానువర్త నము సేవకలక్షణము. కాఁబట్టి నీశత్రువయిన మగధరాజుతో సంధి యగుటకును సర్వభూమండలవిజయము నీకు లభించుట కును ఈయుపాయమును మేము కావించినారము. నీమీఁది భక్తిచే నియోగభారమును సహించిన దేవి నీకు పూర్ణముగా ఉపకారిణియే గాని అపకారిణి ఏమాత్రమును గాదు—

ముఖ్యమంత్రియొక్క యీవచనమును విని వత్సరాజు తన్నే అపరాధినిగాభావించుకొని వారి విషయమై సంతోషించి యిట్లనియె: 'ఎఱుఁగుదును,మీమాటప్రకారము దేవి మూర్తిమతి యైన నీతియుంబోలె నాకు భూమండలము నంతయు ఇచ్చినది.అయినను అతిస్నేహముచేత ఈయనుచితములు పల్కితిని. అనురాగాంధులకు విచారసహత్వ మెక్కడిది? ఇత్యాది సల్లాపములచేత వత్సరాజు ఆదినమును దేవియొక్క లజ్జోపరాగమును రెంటిని ఒకమాఱే అపనయించెను.

మఱునాఁడు ఈరహస్య మంతయు ఈలోపల నెఱిఁగిన మగధరాజు నొద్దనుండి దూతవచ్చి వత్సరాజుతో మగధేశుని మాటగా నిట్లుచెప్పెను.'నీమంత్రులు మమ్ముమోసముచేసినారు. ఇఁక నీ వెట్లు ప్రవర్తించిన మాకు జీవలోకము దుఃఖమయము కాకుండునో ఆప్రకారము ప్రవర్తిల్లుదువుగాక.' ఈమాట విని సమ్మానించి వత్సరాజు ఆదూతను ప్రత్యుత్తరమునిమిత్తమై పద్మావతియొద్దకు పంపెను. ఆమెయు వాసవదత్తకు మిగుల నమ్రురాలై ఆమె సన్నిధియందే అతనికి దర్శన మిచ్చెను. వినయము గదా పతివ్రతయొక్క మొదటివ్రతము. 'అమ్మా, నిన్ను మోసము చేసి కొనిపోయినారు, నీభర్త అన్యానురక్తుఁడు, ఈ శోకముచే నేను కన్యను గన్నఫలము ననుభవించి నాఁడను.' అని దూత తండ్రిసందేశమును చెప్పఁగా అతనికి పద్మావతి యి ట్లనియె:—నామాటగా మాయమ్మతోను నాయనతోను చెప్పుము: 'ఏల చింత? భర్త నాయందు అత్యం

తము దయ గలిగియున్నాఁడు వాసవదత్తాదేవియు నాయందు స్నేహముగలదై అక్కవలె నున్నది. మానాయనగారు తన సత్యమువలెనే నా ప్రాణమును కూడ వదల నొల్లరయేని నా పతివిషయమై విపరీతచింత ఏమియు చేయక యుందురుగాక.'

ఇట్లు యథోచితముగా పద్మావతి ప్రతిసందేశమును పలుకఁగా వాసవదత్త ఆదూతను సత్కరించి పంపెను. దూత మరలి పోఁగానే పద్మావతి పుట్టినింటిని తలఁచుకొని కొంచెము చింతాధీనమానస యై యుండెను. అంతట ఆమెను వినోద పెట్టునది యై వాసవదత్త ఆసమయమందు అక్కడనున్న వసంతకునిచేత ఇట్లు చెప్పించెను.

"మీరిద్దఱును పూర్వజన్మమందు అక్కచెల్లెండ్రు. శాపముచేత ఇట్లు జన్మించినారు. కనుకనే మీహృదయములు ఒకరొకరియందు బద్ధస్నేహములై అఱమఱలు లేక కూడి యున్నవి."

వసంతకునివలన ఇట్లు విని వాసవదత్తయు పద్మావతియు పరస్పరము లేశమయిన ఈర్ష్య లేక యుండిరి. వాసవదత్తాదేవి భర్తను తమ కిద్దఱకును సాధారణునిఁగాఁ జేసి పద్మావతి విషయమై ఆత్మనిర్విశేషముగా హితము సలుపుచుండెను. పద్మావతి పంపిన దూతలవలన వాసవదత్తయొక్క మహానుభావత్వమును ఎఱిఁగి మగధరాజు మిక్కిలి సంతోషించెను.

---

౯. దిగ్విజయాలోచన.

మఱునాఁడు మంత్రి యౌగంధరాయణుఁడు వత్సరాజు నొద్దకు వచ్చి దేవియు ఇంక నితరులును సన్నిధియందుండఁగా ని ట్లనియె. 'దేవా, ఇప్పుడు ఇఁక జైత్రయాత్రోద్యోగార్థము కౌశాంబికి ఏల బయలుదేఱవు; మనచేత మోసపోయిన వాఁడైనను ఇఁకను మగధరాజు మన జోలికి రాఁడు. కన్యా సంబంధ మనెడు త్రాటితో అతఁడు చక్కఁగా కట్టి వేయఁ బడియున్నాఁడు. పోరాడి ప్రాణాధిక యయిన కొమారితను అతఁడు వదలునా? అతఁడు తనసత్యమును కాపాడుకోవలసిన వాఁడు. అతనిని నీవు మోసము చేయలేదు. ఇది సర్వము నేను స్వయముగా చేసినది. ఇందువలన అతనికి చెఱు పేమియు లేదు. చారులవలన అతఁడు మనమీఁద అలుగఁడని తెలిసికొని యున్నాను. అందునిమిత్తమే ఇన్నిదినములు ఇక్కడనుంటిమి.' సంకల్పమును నెఱవేర్చుకొన్న యౌగంధరాయణుఁ డిట్లు చెప్పు చుండఁగా మగధరాజునొద్దనుండి దూత వచ్చి ప్రతీహారిచే రా జానుజ్ఞచే రాజసన్నిధికి తేఁబడి ప్రణతుఁడై కూర్చుండి రాజుతో నిట్లని విన్నవించెను—"దేవా, పద్మావతీదేవియొక్క సందేశ ములచేత సంతోషించి మగధేశ్వరుఁడు నీకు ఇట్లు తెలుపు చున్నాఁడు. 'పెక్కుమాట లేల? సర్వమును తెలిసినది. నీ విషయమయి ప్రీతుఁడనైతిని. ఈయుద్యోగ మెందునిమిత్తము

చేయఁబడినదో ఆ ప్రయోజనముకొఱకే ప్రయత్న మారంభిం పుము. మేము వశ్యులమైయున్నాము.' " దూతయొక్క యీ మంచిమాటను వత్సరాజు యౌగంధరాయణుని నీతివృక్షము యొక్క పుష్పముగా అభినందించెను. అంతట వాసవదత్తచేత పద్మావతిని రావించి ఆమెయు తానును ఆదూతను బహుమతు లిచ్చి సత్కరించి పంపించెను. పిమ్మట చండమహాసేనుని దూత కూడ వచ్చి యథాక్రమముగ ప్రవేశించి రాజునకు ప్రణమిల్లి యిట్లనియె.—దేవా, కార్యతత్త్వ మెఱిఁగిన చండమహాసేన మహారాజునీవృత్తాంత మెఱింగి హర్షించి యీసందేశముపంపి నాఁడు.—'పెక్కుమాటలేల? నీమంత్రి యౌగంధరాయణుఁడు అనుటయే నీప్రాశస్త్యవర్ణనము.నీయందలి భక్తిచేత వాసవదత్త ధన్యురాలు. ఆమె చేసిన కార్యముచేత మాకు చిరకాలము సజ్జనులమధ్య తల యెత్తుకొని యుండ యోగ్యత గలిగినది. పద్మావతి నాకు వాసవదత్తకంటె వేఱు గాదు. ఆ యిద్దఱ హృదయములును ఒకటేగదా. కాఁబట్టి శీఘ్రముగా విజయో ద్యమము నారంభింపుము'. " మామగారి యీసందేశమును వినఁగా వత్సరాజుహృదయమందు తత్క్షణమే విశేష మయిన సంతోషమును వాసవదత్తమీఁద ప్రణయాతిశయమును మంత్రిపుంగవునిపై అనురాగోత్కర్షము ఎంతయువర్ధిల్లెను. అంత వత్సరాజు దేవేరు లిద్దఱచేతను సముచితసత్కారపూర్వ కముగా కృతాతిథ్యుఁడైనయాదూతను బహుమానించి పంపి

దిగ్విజయోద్యోగము చేయువాఁడై మంత్రుల యాలోచన ప్రకారము కౌశాంబికి తరలిపోయెను.

ఉదయనుఁడు కౌశాంబిం ప్రవేశించుట.

మఱునాఁడు వత్సరాజు లావాణకమునుండి మంత్రులతోను భార్యలతోను కౌశాంబికి తరలి, అకాలమందు పొంగిన సముద్రములా యన మహాఘోషతో భూమి నెల్ల నాక్రమించుచున్న సైన్యములు వెంటవచ్చుచుండ, ఏనుఁగునెక్కి పయనము నడచుచుండెను. సూర్యుఁడు పొడుపుగుబ్బలికొమ్మున నెలకొని దానితోకూడనే ఆకాశములో సంచరించునేని ఆస్థితిలోని వత్సరాజునకు ఉపమ యగును. అప్పుడు వత్సరాజునకు పట్టఁబడిన శ్వేతచ్ఛత్రము అతఁడు తేజస్సుచేత సూర్యుని గెలిచె నన్న ప్రీతిచేత వచ్చి ఆతని సేవించుచున్న చంద్రుఁడో యన రాజిల్లుచుండెను. అందఱకును పైవాఁడై తేజస్వియైన యాప్రభుని చుట్టును సామంతులు తమతమ కక్ష్యలలో ధ్రువుని గ్రహగణములుంబోలె పరివేష్టించి సాగుచుండిరి. ఆయనవెనుక పిడియేనుఁగుపై వచ్చుచున్న దేవేరు లిద్దఱును అతనిమీఁద ననురాగముచేత రూపముదాల్చి వెంటవచ్చుచున్న శ్రీభూదేవులో యన వెలుంగుచుండిరి. అతని గుఱ్ఱపుఁబటాలముల గొరిజలనెడి గుర్తు లనెడి నఖక్షతములు గలదై భూదేవి అతనిచే ననుభుక్తగా నగపడెను. వత్సేశ్వరుఁడు వందులు పొగడుచుండ ఇట్లు పయనము నడచుచు కొలఁదిదినములలో మహోత్సవమండితయైన కౌశాంబికి చేరెను. ఎఱ్ఱజెండాల కుసుంబాచీర గట్టి కిటికీ

కన్నులు సంపూర్ణముగా వికసిల్ల ద్వారదర్శి తోత్తుంగపూర్ణ కుంభమండితమై జనకోలాహలమిషచే నల్లాపించుచు సౌధ వ్యాజమున నవ్వుచు ఆపురలక్ష్మి ప్రవాసమునుండి పతి రాఁగా మిక్కిలి ప్రకాశించుచుండెను. ఇద్దఱు దేవేరులతోను ఆరాజు పురమును ప్రవేశించుచుండఁగా వారిదర్శనముచే పౌరాంగనా నేత్రములకు అనిర్వచనీయ మయిన మహోత్సవ మాయెను.

ఆసమయమందు ఆకాశమంతట మనోహర సౌధ విరాజ మాన సుందరీముఖశతములు దేవీముఖసేవార్థము తజ్జితుఁడైన చంద్రునిసైన్యములు వచ్చినవో యన వెలుంగుచుండెను. కొందఱు చంద్రాననలు మేడలయందు కిటికీలలో నిలిచి ప్రభువును దేవేరులను తెప్ప వాల్పక చూచుచు చూపరకు కుతూహలముచే విమానస్థలయి చూడవచ్చిన యచ్చరలో యను భ్రమను కలుగఁజేసిరి. కొందఱు లతాతన్వులు గవాక్షజాలాగ్ర లగ్నపక్ష్మలనేత్రలై మదనునికి బాణపంజరములను సృజియించి యిచ్చినవారుంబోలె విరాజిల్లిరి. ఒకానొక బింబాధరయొక్క నేత్రోత్పలము రాజదర్శనముచేత వికసిల్లినదై కాననేరనిదైన చెవికి ఆవిభవమును చెప్పుటకుంబోలె దానికడకువ్యాపించెను. వడివడి నేతెంచిన యొకయువతియొక్క పదములు మాటిమాటికి తడబడుచున్నట్టివి రాజదర్శనేచ్ఛచేత ఆమెకన్న ముందే వెలువడ నుద్యమించుచున్నవియుం బోలె నొప్పుచుండెను. మఱియొకతన్వియొక్క హారంపుముక్తాఫలములు తొట్రుపాటు చేత పెరిఁగి కాలుచున్నట్టివి హృదయము విడుచుచున్న

యానందబాష్పబిందువులో యన నెసఁగుచుండెను. 'అగ్నిదే వుఁడు లావాణకములో ఈమెవిషయమై కీడు చేసియే యున్న యెడల అతఁడు వెలుఁగిచ్చువాఁ డయినను ఈలోకమునకు కటికిచీఁకటిని కల్పించినవాఁడగును.' అని వాసవదత్తను కనియు దాహప్రవాదమును స్మరించియు కొందఱు చెలువలు తహ తహతో కలయఁ బలికికొనిరి. ఒకచెలువ చెలితో 'బళిబళి! వాసవదత్తాదేవికి సపత్నితుల్యగానే దొరకుటంబట్టి లజ్జకు అవకాశ మేమియు లేక పోయినది.' అని పలికెను. వాస్తవ ముగా ఈయిద్దఱ సౌందర్యమును శివకేశవులు చూచినవారు కారు. కా దేని గారవముతో ఏల గౌరీలక్ష్ములను చేపట్టియుం దురు?' అని పలుకుచు కొంద ఱిందువదనలు ఆదేవేరులపై ఆనందోత్ఫుల్ల నేత్రోత్పలమాలికలను వైచుచుండిరి.

ఈప్రకారము వత్సరాజు లోకులకు కన్నుల పండువు సేయుచు దేవీసమేతుఁడై కృతమంగళుఁడై తననగరు ప్రవే శించెను. ప్రభాతమందు కమలాకరమునకు ఏశోభగల్గునో అట్టి యనిర్వచనీయ శోభ రాజమందిరమునకు ఆసమయమందు ఆవ టిల్లెను. క్షణకాలములో ఇచ్చఁ గలుగ నున్న సకల భూపాలో పాయనాగమమును సూచించుచున్నవైన సామంతుల మంగళో పహారములచేత రాజసదన మెల్ల నిండినదాయెను. రాజబృంద మును సమ్మానించి ఉత్సవముచేసి వత్సరాజు సర్వజన చిత్తముం బోలె అంతఃపురము ప్రవేశించెను. అచ్చట దేవేరులకు మధ్య గతుఁడై రతిప్రీతులకు మధ్యగతుఁ డైన కాముండునుం బోలె రాజు దినశేషమును పానాదిలీలలయందు గడపెను.

ని ధి లా భ ము.

మఱునాఁడు వత్సరాజు మంత్రులతోఁగూడి ఆస్థానమం దుండఁగా బ్రాహ్మణుఁ డొకఁడు ద్వారభూమినుండి 'కావుము, ప్రభూ, కావుము. అడవిలో పాపాత్ములు గోపాలకులు నిష్కారణముగా నా కుమారుని పాదమును నఱికి వేసినారు.' అని మొఱవెట్టెను. వెంటనే రాజు ఇద్దఱు ముగ్గురు గోపాలకులను పట్టించి తెప్పించి వృత్తాంత మడిగెను. వా రిట్లు విన్నవించిరి. "దేవా! మేము పసులంగాచుచు విజనమందు క్రీడించుచుందుము. మాలో దేవసేనుఁడని గొల్ల ఒకఁ డున్నాఁడు. అతఁడు ఒకచోట రాతిమీఁద కూర్చుండి మాకు తాను రాజని చెప్పి మమ్ము ఏలుచుండును. ఎవఁడును అతని యాజ్ఞను మీఱఁడు. ఈప్రకారము ఆగోపాలకుఁడు అరణ్యములో రాజ్యము చేయుచున్నాఁడు. ఈదినము ఈవిప్రుని కుమారుఁడు ఆదారిని పోవుచు, ఆగొల్లదొరకు ప్రణమిల్లలేదు. 'దొరకు ప్రణామము చేయక పోకోయి' అని మేము రాజాజ్ఞ చేత ఎంత చెప్పినను ఆచిన్నవాఁడు నమస్కరింపక నవ్వుచు వెడలిపోయెను. అంత గోపాలరాజు ఆవటువునకు పాదచ్ఛేదదండన చేయవలసినదని మమ్మాజ్ఞాపించినాఁడు. మేము; ఓ మహాప్రభూ, పరుగెత్తి అతని పాదమును ఛేదించినారము. మాబోఁటివాఁడు రాజాజ్ఞను ఎవఁడు మీఱఁగలఁడు?" గోపాలు రిట్లు పలుకఁగా ధీమంతుఁడు యౌగంధరాయణుఁడు ఆవిషయమును చక్కఁగా ఆలోచించుకొని ఏకాంతమందు ప్రభువుతో 'నిశ్చయము, ఆచోట నిధానాదిక

న న్నది. దాని ప్రభావముచేతనే గోపాలునికి ఇంత ప్రభుత్వము కలిగినది. అక్కడికిపోవలయును.' అనిచెప్పెను మంత్రి యిట్లు చెప్పఁగా రాజు ఆగోపాలురనే దానికి నడుప నియమించి సైన్య పరిచ్ఛదసమేతుఁడై ఆ యటవీస్థానమునకుఁబోయెను. ఆభూమి నంతయుఁపరీక్షించి పనివాండ్రు త్రవ్వసాగిరి. అంతట క్రిందనుండి శైలమయాకారుఁడు యక్షుఁ డొకఁడు బయలువెడలి 'రాజా, ఈనిధానము నీతాత పాఁతి పెట్టినది, దీనికి నేను చిరకాలము కాపుంటిని. దీనిని నీవు పుచ్చుకొమ్ము.' అని వత్సరాజుతో చెప్పి అతనిచేత సత్కృతుఁడై అదృశ్యుఁడాయెను. అంతట గోతిలో నుండి గొప్పనిధి ఆవిర్భవించెను. అందు మహార్హ మయిన రత్నసింహాసనము దొరకెను. అభ్యుదయకాలములో కల్యాణ పరంపర కలుగును గదా. అంతట వత్సరాజు ఉత్సవము చేసి ఆనిధాన మంతయు కైకొని ఆగోపాలకులను అభినందించి తన నగరమునకు పోయెను,

అప్పుట అరుణమణి కిరణ ప్రసారములచేత ఇట్లు వత్స రాజు ప్రతాపము దెసలనాక్రమించెడి నని సూచించునదియుం బోలెను, వెండితీఁగలకు గ్రువ్వఁబడియున్న ముక్తాఫల సమూ హముచేత అతనిమంత్రులబుద్ధి ప్రభావమున కాశ్చర్యపడి నవ్వు చున్నదియుంబోలెను, దీపించుచున్న యాబంగారపు సింహాసన మును ఆనందదుందుభులు మ్రోఁగుచుండ రాజు తేఁగా పౌరులు హర్షించిరి. మంత్రులును రాజునకు జయము నిశ్చయ మని యూహించి యుత్సవముచేసిరి. ఆరంభమునుండి కలుగు కల్యా

ణము కార్యసిద్ధిని సూచించును గదా. అంతట నాకాశ మెల్ల జెండాలమెఱుములు మెఱయుచుండ రాజమేఘుఁడు అను జీవులపై సువర్ణవర్షము గురిసెను.

ఆదినము ఉత్సవములో జరుగఁగా మఱునాఁడు యౌగంధరాయణుఁడు వత్సరాజుతో అతని అభిప్రాయము నెఱుఁగువాఁడై 'దేవా, నీకులక్రమాగత మయిన యీ మహాసింహాసనము నీకు దొరకినదిగదా. దీని నెక్కి యలంకరింపుము.' అనెను. 'నాముత్తాతలు లోకము నంతయు జయించి దీనిని ఎక్కినారు. నేనుమాత్రము జయింపక ఎక్కిన నాకు ఏమి కీర్తి? పృథుచక్రవర్తియే యలంకారముగాఁ గలిగినదైన యీసాగరాంత భూమండలమును జయించి నాపెద్దల దైన యీరత్నసింహాసనమును ఎక్కెదను.' అని యుత్తరము చెప్పి రాజు దాని నప్పుడు ఎక్కఁడాయెను. గొప్పవారికి అభిమానము వాస్తవముగదా. అందునకు సంతోషించి యౌగంధరాయణుఁడు రాజుతో 'మంచిది, రాజా, మొదట తూర్పుపై జయోద్యోగ మారంభింపుము.' అనెను. ఆమాటవిని రాజు ప్రస్తావవశముగా మంత్రిని 'ఉత్తరము మొద లయిన దిక్కు లుండఁగా రాజులు మొదట తూర్పుపై దాడి వెడలుదు రేల?' అని యడిగెను. అందునకు యౌగంధరాయణుఁ డిట్లు చెప్పసాగెను—'రాజా, కుబేరుని దిక్కు గొప్పదే అయినను మ్లేచ్ఛసంసర్గముచే దూషితమయి యున్నది. సూర్యాద్యస్తమయ హేతు వగుటచేత పడమర కూడ ప్రశస్తము కాదు. రాక్షసాక్రాంతము యమనివాసము అగుటచేత దక్షిణముకూడ యోగ్యముకాదు. తూర్పున సూర్యుఁడు ఉదయించును, తూర్పును దేవేంద్రుఁడు ఏలు

చున్నాఁడు, గంగయు తూర్పునకే పాఱుచున్నది. ఇందుచేత తూర్పు శ్రేష్ఠమైనది. హిమవద్వింధ్య మధ్య దేశములలో కూడ వేనిలో గంగ ప్రవహించుచున్నదో అవి శ్రేష్ఠములు. కాఁబట్టి కల్యాణ కాంక్షులై రాజులు మొదట తూర్పునకే పోవుదురు, దేవనది పాఱునట్టిభూములయందే నివాసము గ్రహింపుదురు. నీపెద్దలు కూడ తూర్పు మొదలుగానే దిక్కులను జయించిరి. గంగాసమీపమందు హస్తినాపురములో నివసించిరి. శతానీకుఁడు కౌశాంబి రమ్యమనియు సామ్రాజ్యము పౌరుషాధీనము గాని దేశాధీనము గాదనియు ఇచ్చట నివసించినాఁడు' ఇట్లు పలికి యతఁడు విరమింపఁగానే రాజు పురుషకారమందలి గౌరవాతిశయముచేత నిట్లనియె:—'సత్యము! సామ్రాజ్యమునకు దేశము కారణముగాదు, సత్త్వవంతులకు స్వపౌరుషమే సంపత్కారణము సత్త్వవంతుఁడు ఒంటిగాఁడయినను ఆశ్రయహీనుఁడయినను సిరిని పొందును '

అటు పిమ్మట యౌగంధరాయణుఁడు వత్సరాజుతో 'రాజా, నీకు దైవానుకూల్యము కలదు, పౌరుషమును గలదు, మేము కొంచెము నీతిమార్గమును నేర్చియున్నాము. కనుక ఆలోచించిన ప్రకారము త్వరగా దిగ్విజయముచేయుము' అనెను. మంత్రివరేణ్యుఁ డిట్లుపలుకఁగా వత్సరాజు 'అదంతయు సరియే! కాని, మేలునకు ఎప్పుడును విఘ్నము లనేకములు. కనుక తన్నివారణార్థ మయి సాంబమూర్తిని గూర్చి తపస్సు చేసెదను. శివప్రసాదము లేక మనోరథము లెట్లుసిద్ధించును?' అనెను. ఆమాట విని మంత్రులును రాముని సేతుబంధప్రయత్నమునకు కపీశ్వరులుం బోలె అతనితపః ప్రయత్నమునకు అం

గీకరించిరి. అంతట దేవేరులతోను మంత్రులతోను తపస్సులో నుండి మూఁడుదినము లుపవసించిన వత్సరాజునకు శివుఁడు స్వప్నములో ప్రత్యక్షమై యిట్లానతిచ్చెను. 'మెచ్చితిని, లెమ్ము' నిర్విఘ్నముగా జయము పొందుదువు, నీకు త్వరలో సకల విద్యాధరాధీశ్వరుఁ డగుపుత్త్రుఁడు గలుగును' అంతట రాజు మేలుకొని సూర్యతేజస్సుచేత పాడ్యమిచంద్రుఁడుం బోలె శివప్రసాదముచేత నీద దేఱినవాఁ డాయెను. తెల్లవాఱఁగానే మంత్రులకును వ్రతోపవాసక్లాంతలైన కుసుమకోమలలకు దేవేరులకును ఆస్వప్నమును చెప్పి కర్ణోత్సవము చేసెను. వీనులవిందయిన యీస్వప్నవర్ణనముచేత నే తృప్తలైన యా రాణులకు ఆవినికి విభవానుభవమును ఫలించెడి మధురౌషధమాయెను. ఇట్లు వత్సరాజు తపస్సుచేత పూర్వులయొక్క మహిమను పొందినవాఁడాయెను. అతని భార్యలును పతివ్రతలయొక్క పావనకీర్తిని పొందిరి. మఱునాఁడు ఉత్సవ పరాధీనులై పౌరులు ఆనందించుచుండ రాజు పారణ చేసి కాఁగా యౌగంధరాయణుఁడు రాజుతో ఇట్లు పలికెను.

నీవు ధన్యుఁడవు. ఎందుచేత ననఁగా నీకు సాంబమూర్తి ప్రసన్నుఁ డయినాఁడు. ఇఁకను శత్రులను జయించి భుజార్జిత యయినలక్ష్మిని అనుభవింపుము. లక్ష్మి స్వధర్మముచేఁ గలిగెనేని రాజులవంశములో స్థిరముగా నుండును. స్వధర్మార్జితములయిన సంపదలకు నాశము లేదుగదా. అట్లే నీపూర్వులు సంపాదించిననిధానము చిరకాలము భూమిలో పూడిపోయి నష్టమయ్యును నీకు దొరకినది.

౧౦ దిగ్విజయము.

ఈప్రకారము ధర్మార్జిత మైనసిరి సంతతియున్నవఱకును దాఁటి పోదు. కడమసిరి రాలెడు నీళ్లతుంపురులవలె నశ్వరము కనుక పురుషమాత్రుఁడు ధర్మముచేతనే ధన మార్జింప యత్నింపవలయును. రాజయిననో కేవలము అట్లే చేయవలయును; ఏలయనఁగా, రాజ్యవృక్షమునకు ధనమే మూలము. కనుక దేవా, కార్యసిద్ధికై మంత్రిమండలమును యథావిధిగా సన్మానించి, ధర్మోత్తర మైన సిరిని పొందుటకై దిగ్విజయము చేయుము. నీ యిద్దఱుమామల సంబంధానుసంబంధముచేత పెక్కండ్రు రాజులు ఎదుర్కొనక నీతో చేరుదురు. కాశీరాజు బ్రహ్మదత్తుఁడు నీకు ఎప్పుడును శత్రువు.కనుక వానిని ముందుగా జయింపుము. అతఁడు ఓడఁగానే తూర్పు మొదలు వరుసగా సకలదిక్కులను జయించి పాండురాజుయొక్క తెల్లగలువవంటి యశస్సుకంటె ఎక్కువ యశస్సు సంపాదింపుము.

ఇట్లు మంత్రివరేణ్యుఁడు పలుకఁగా వత్సరాజు విజయోద్యుక్తుఁడై ప్రకృతులను పయనము గమ్మని యాజ్ఞాపించెను. తనతోఁగూడ వచ్చుచున్న బావమఱఁదిని గోపాలకుని వైదేహరాజ్యమిచ్చి సత్కరించెను. అట్లే తనతో దండుకు వెంటఁగొని వచ్చుచున్న పద్మావతీ సహోదరుని సింహవర్మను చేదిదేశమిచ్చి సన్మానించెను. వర్షాకాలము మేఘములచేతనుం

బోలె సైన్యములచే దిక్కుల నాక్రమించు తన మిత్త్రుని భిల్ల రాజును పుళిందకునికూడ తోడురా బిలిపించెను. ఆమహా ప్రభువుయొక్క రాష్ట్రమం దంతటను ప్రయాణసంరంభమును, శత్త్రువుల హృదయమందు ఆకులత్వమును కలిగినవి.

యౌగంధరాయణుడు ముందుగా వారాణసికి చారులను బంపి బ్రహ్మదత్తునియొక్క చేష్టితములను పరిశీలింపించు చుండెను. అంతట మంచిదినము రాగా జయశకునము కాగా వత్సరాజు దాడివెడలి ముందుగా బ్రహ్మదత్తునిమీదికి పోయెను. పూచినయొంటిచెట్టు గలపర్వతమును గర్వితుడైన మృగేంద్రుండునుం బోలె ఎత్తినగొడుగు గలయుత్తుంగ విజయకుంజరము నెక్కినవాడై, వత్సరాజు, సిద్ధికాంతయొక్క దూతికయుం బోలె శరత్తు లోతు తగ్గిన యేళ్లచే సులువుగా నడవదగిన మార్గమును చూపుచు సమ్మోద మొసంగుచుండ, మహాఘోష గలసేనలచేత భూమిని నిండించుచు మేఘములు లేని యకాల వర్షా సంభ్రమమును కలిగించుచు ప్రయాణము నడచెను. ఆసమయమునందు సైన్యఘోష ప్రతిధ్వానములచేత చిందరవందర యైన దిగంగనలు అతడు వచ్చు ననుభయమును ఒకరొకరికి చెప్పుకొనుచున్న ట్లొప్పినవి. బంగారపు సన్నాహములచే సూర్యులవలె వెలుంగుచు గుఱ్ఱములు నీరాజనహోమముచే సంతోషించిన యగ్ని తమవెంటవచ్చెనో యన తేజరిల్లు చుండెను. తెల్లనికర్ణచామరములును జాఱుచున్న గండసిందూరముచేత నెఱ్ఱనైన దానధారలును గలిగిన యతని కరీంద్రులం

జూడఁగా ఆదాడికి భయపడిన భూధరేంద్రములు శరన్మేఘములతోను ఎఱ్ఱని ధాతుజలప్రవాహములతోను ఒప్పుచున్న తమపిల్లలను రాజుతోఁ గూడఁ బంపెనో యన నెసఁగుచుండెను. వత్సరాజు పరుల తేజఃప్రసరమును సహింపఁడనియుం బోలె అతని సేనాపరాగము సూర్యుని క్రమ్మి అగపడకుండఁ జేసెను. రాణిగార్లిద్దఱును మార్గములో అతనిని కొంచెమయినను పాయక నీతిగుణాకృష్టలైన కీర్తిజయలక్ష్ములుం బోలె అనుగమించుచుండిరి. అతనిసేన గాలికి ముందువెనుకలకు కదలుచున్న జెండాలచేత శత్రువులకు 'ప్రణామిల్లుఁడు పాఱిపోండు' అని చెప్పుచున్నదో యన నొప్పుచుండెను.

ఇట్లు ఉదయనుఁడు భూమి క్రుంగు నను భయముచేత శేషుఁ డెత్తిన నిజఫణములో యన తెల్లదామరలు విరాజిల్లుచున్న దిగ్భాగములచే కనులపండు వనుభవించుచుఁ బయనము సాగించుచుండెను. ఈలోపల యుగంధరాయణుని చారులు కాపాలికవేషము వైచికొని కాశికి పోయిరి. వారిలో మోసములలో గడిదేఱినయొకఁడు జ్ఞానివలె అభినయించుచు గురువాయెను. కడమవారు వానికి శిష్యులైరి. భిక్షాశియైన యామాయాగురువును శిష్యులు 'ఈ మా యాచార్యుఁడు త్రికాలజ్ఞానము గలవాఁడు' అని అక్కడక్కడ ప్రశంసించుచుండిరి. ఆ జ్ఞాని ప్రశ్నయడిగినవారికి ఇండ్లుకాలుట మొదలయిన యేయే భవిష్యద్వృత్తాంతమును చెప్పెనో దానిని దానిని రహస్యముగా ఆశిష్యులు ఆప్రకారమే నెఱవేర్చుచుండిరి. అట్లు అతని

మహిమ ప్రసిద్ధ మయినది. ఆమాయగురువు రాజప్రియుని నొక రాజపుత్త్రుని క్షుద్రసిద్ధులచేత రంజించి తనకు ఆసన్న వర్తినిగా గ్రహించెను వాని ముఖమున తన్ను బ్రహ్మదత్తుఁడు వత్సేశ్వరయుద్ధసంబద్ధములైన ప్రశ్నలను అడుగఁగా ఆద్వారమున ఆరాజుయొక్క యుద్ధరహస్యము నంతయు నెఱిఁగెను. అంతట బ్రహ్మదత్తునిమంత్రి యోగకరండకుఁ డనువాఁడు దాడి వచ్చుచున్న వత్సభూపాలునిదారిలో అనేకమాయలను కల్పించెను. ప్రతిదారిలోను విషాదిద్రవ్యప్రయోగము జేసి చెట్లను పూఁదీఁగలను నీళ్లను గడ్డిని ప్రాణాపాయకరముగా చేసి, విషకన్యలయిన సానులను అతని రాణువలో ప్రవేశపెట్టెను, రాత్రులలో మిషలచేత చంపుటకై పురుషులను కూడ పంపెను. అది యెల్ల జ్ఞానివేషి యాచారుఁడు తెలిసికొని తత్క్షణమే తన సహాయులవలన యౌగంధరాయణునికి తెలియఁబఱిచెను. యౌగంధరాయణుఁడును అది యెల్ల నెఱిఁగి మార్గములో ఎల్లయెడల దూషితము లయి యున్న తృణ జలాదులను ప్రతియోగములచే పరిశోధించెను. రాణువలోనికి క్రొత్తస్త్రీలను రానీఁగూడ దని యాజ్ఞాపించెను. రుమణ్వంతుఁడును తానును వెదకి ఆఘాతుకులను పట్టుకొని చంపించెను. దాని నెల్ల నెఱిఁగి మాయ లన్ని యుడిగి బ్రహ్మదత్తుఁడు సేనలచేత దిక్కులు పిక్కటిల్ల దాడి వచ్చుచున్న యావత్సేశ్వరుని జయింప నలవిగామిని తెలిసికొని మంత్రాలోచన చేసి ముందు దూతను పంపి పిమ్మట తాను స్వయముగానే వత్సరాజున కెదురుపోయి

ప్రణతుఁడాయెను. ప్రణతుఁడు కాఁగానే ఆవారాణసీపతిని వత్సరాజు ప్రీతితో సమ్మానించెను. శూరులు నమస్కార ప్రియులు గదా.

ఈప్రకారము అతఁడు జితుఁడు కాఁగానే వత్సరాజు తూర్పును శమింపఁజేయుచు, వాయువు చెట్లనుంబోలె, మొత్తని రాజులను వంచుచు, కఠినులను పెకలించుచు, ప్రబలుఁడై, వంగదేశాజయభయముచే వణంకుచున్న ట్లున్న తూర్పుసముద్రమునకు పోయి ఆ సముద్రపుటొడ్డున పాతాళమున కభయము యాచింప వచ్చిన నాగరాజో యన నొప్పు జయస్తంభమును నాటెను. కాళింగులు ఎదురువోయి ప్రణమిల్లి కప్పమీయఁగా ఆకీర్తిమంతునికీర్తి మహేంద్రాద్రి నెక్కినదాయెను. మహేంద్రపరాభవముచేత భయపడినవై. ప్రణమిల్ల వచ్చిన వింధ్యశిఖరములో యన రాజులయేనుఁగులు వెంటరా, వత్సరాజు అడవిని జయించి దక్షిణదిక్కునకు తిరిగెను. అచ్చట పర్వతాశ్రితులయిన శత్రువులను శరత్కాలము మేఘములనుంబోలె నిస్సారపాండురులనుగాను అపగర్జితులనుగాను చేసెను. సమ్మర్దముతో అతఁడు దాఁటుటచేత కావేరియు చోళరాజుయొక్క కీర్తియు ఏకకాలమందే కలుషములైనవి. అతఁడు మురళదేశస్థుల తలల యౌన్నత్యమును మాత్రమే గాక చేతులతో వక్షస్సును బాదుకొనుచున్న వారికాంతల యౌన్నత్యమును కూడ సహింపఁడాయెను. ఏడు పాయలుగా చీలిన గోదావరీ జలమును త్రాగి

నందుననే కాంబోలు ఆతని యేనుఁగులు ఆ జలమును మద వ్యాజముచేత ఏడుచోట్లనుండి కార్చినవి.

పిమ్మట వత్సరాజు రేవానదిని దాఁటి ఉజ్జయినికి పోఁగా చండమహాసేనుఁడు అతని కెదురు వచ్చి తోడుకొని పోయెను. అచట వత్సరాజు కొప్పులనుండి జాఱుచున్న విరులసరులచే ద్విగుణశోభ కలవైన మాళవస్త్రీల చూపులకు గుఱి యాయెను. మామగారు చేసిన సత్కారములచేత అతఁడు తన కభీష్టము లైన స్వదేశభోగములనుకూడ మఱచి అచటనే సుఖ ముండెను. వాసవదత్తయు తన సౌఖ్యమునుగూడ ఒల్లదో యన తండ్రిచెంత నెడఁబాయక బాలభావమును స్మరించు కొనుచు నుండెను. చండమహాసేనుఁడు వాసవదత్తా సమాగమముచేత నెంతసంతసించెనో పద్మావతీసమాగమముచేత అంత సంతసించెను. కొన్నాళ్ళు విశ్రమించి వత్సరాజు ప్రీతుఁ డయి మామగార్లను సైన్యములును వెంట రా పడమటిదిక్కుపై దాడివెడలెను. అతని కత్తి వాస్తవముగా ప్రతాపాగ్నియొక్క పొగ, కాదేని ఏల యట్లు లాటస్త్రీలనేత్రములను బాష్పపూర్ణ ములను చేయును. ఇతఁడు తన్ను సముద్రమును త్రచ్చుటకై పెకలించును అనుభయమునంబోలె మందరము అతని యేనుం గుల తాఁకున కంపిల్లుచుండెను. నిజముగా వత్సరాజు సూర్యా దులకంటె విలక్షణుఁ డైన యొక తేజస్వి; ఎట్లనఁగా ఇతఁడు

పడమటిని జయించి పడమట ఉత్కృష్టమయిన యుదయమును పొందెను.

పిమ్మట వత్సరాజు కుబేరతిలకయు అలకాసంగశంసినియు కైలాసహాససుభగయు నగునుత్తరదిశను అభిసరించెను. రాముడుం బోలె వత్సరాజు సింధు రాజును వశీకరించి హరిసైన్యములు వెంటరా రాక్షసులంబోలె మ్లేచ్ఛులను పరిమార్చెను. తురుష్కుల గుఱ్ఱపు సమూహములు కలఁగిన సముద్రంపుఁదరంగములువోలె అతని గజేంద్రసంఘము లనెడు చెలియలికట్ట యడవులతో చీలి పోయినవి. శ్రీమంతుఁడా పురుషోత్తముఁడు గృహీతారికరుఁడై రాహువుంబోని పారసీకరాజు తలను ఖండించివైచెను. హూణహానికరుఁడైన యావత్సరాజుకీర్తి దిక్కుల నెల్ల మ్రోగించి అపరగంగయో యన హిమాచలమందు వ్యాపించెను. భయస్తిమిత శత్రువైన యతని సేనల సింహనాదములకు ప్రతినాదము కేవలము గిరిగహ్వరములయందే ఉద్భవించుచుండెను. అప్పుడు కామరూపేశ్వరుఁడు కూడ ఛత్రశూన్య మయిన శిరస్సుతో నతనికి నమస్కరించి విచ్ఛాయత్వమును పొందుట ఆశ్చర్యముగాదు. కామరూపేశ్వరుఁడు వత్సరాజున కిచ్చిన యేనుఁగులం జూడఁగా జంగమశైలములను ఏనుఁగులనుగా మార్చి యిచ్చిన ట్లుండెను. అట్టి యానాగములను కొని యతఁడు మరలి పోయెను.

ఈ ప్రకారము వత్సరాజు ససైన్యుఁడయి విజయముచేసి మగధరాజయిన పద్మావతీ జనకుని నగరము చేరెను. ఇద్దఱు దేవేరులతోను ఇతఁడు రాఁగా మగధరాజు రాత్రితోను వెన్నెలతోనుగూడిన చంద్రునిరాకకు మన్మథుఁడుం బోలె ఉత్సవము పొందినవాఁడాయెను. మొదట అజ్ఞాతయై తనయింట నుండినదియు ఇప్పుడు వ్యక్తముగా తనయింటికి వచ్చినదియు నైన వాసవదత్తాదేవిని ఆయన అధిక గౌరవమునకు ఆస్పదముగా భావించెను. జేతయయిన వత్సరాజు తన్ను పౌరు లందఱితోను మగధరాజు గౌరవింపఁగా అనురాగాగతము లైన సమస్త జనచిత్తములచేతను అనుగతుఁడై నేల యీనిన యట్లు లెక్క లేని సేనలు వెంటఁ గొలుచుచు రాఁగా తన లావాణకమునకు పోయెను.

పిమ్మట లావాణకములో వత్సరాజు సేనావిశ్రాంతి కొఱకు ఏకాంతమున యౌగంధరాయణునితో ని ట్లనియె.—'మంత్రివర్యా, నీబుద్ధిప్రభావముచేత భూమియందలి సకలరాజులును ఉపాయపూర్వకముగా జితు లయిరారు. వా రెవరును మరల తిరుగఁబాటుచేయరు; వారాణసీపతి యొకఁడుమాత్రము చెడ్డతలంపు గలవాఁడు. అతఁడు మాత్రము వికృతిని పొందునని తలంచెదను. కుత్సితులను నమ్మవచ్చునా!' ఇట్లు వత్సేశ్వరుఁడు పలుకఁగా యౌగంధరాయణుఁడు ఉత్తరము చెప్పుచున్నాఁడు:—రాజా! బ్రహ్మదత్తుఁడు ఇఁక వికృతుఁడుగా నేరఁడు. అతనిని పరాక్రమముచేత పట్టినారము. నీవు అతనిని మిగుల

గారవించితివి. తెలివిగలవాఁ డెవఁడు మేలు చేయువానికి కీడు చేయును ?

'కనుక ఓ రాజేంద్రా, గెలిచియు మేలుచేయుచున్న నీకు బ్రహ్మదత్తుఁడు కీడు దలఁచెనేని నీచేతనే అతఁడు మడియును.' మంత్రివరేణ్యుఁ డిట్లు చెప్పఁగా, వత్సరాజు అతని మాటకు సంతోషించి లేచి దినకృత్యములను నిర్వర్తించెను. సంపన్నసర్వదిగ్విజయుఁడై కృతార్థుఁడయిన వత్సరాజు మఱునాఁడు లావాణకమునుండి తన రాజధాని కౌశాంబికి బయలువెడలెను. పరివారసమేతుఁడై క్రమముగా జెండాలనెడు భుజలతల నెత్తి కౌతుకముచే నర్తించుచున్నట్లున్న నిజనగరిం జేరి పౌరసుందరీ నేత్రోత్పలవనమందు ప్రతిపదంబునను ప్రవాతారంభవిభ్రమమును నెఱపుచు పురప్రవేశము చేసి చారణోద్గీయమానుఁడును వందిమాగధస్తూయమానుఁడును భూపాలప్రణామ్యమానుఁడును అగుచు తన మందిరము ప్రవేశించెను. పిమ్మట సమ్ములయిన సకలరాజులయందును తనశాసనమును నిలిపి పూర్వము నిధానాధిగతమును కులోచితమును అయిన యాసింహాసనమును జయపూర్వకముగా అధిరోహించెను. ఆసమయమందు మంగళవాద్య తార ధీర నాద ప్రతినాదములు అతని మంత్రి ముఖ్యులచేత తోషితులయిన లోకపాలురు చేసిన సాధువాదములో యన ఎల్లదిక్కులను మ్రోగుచుండెను. వత్సరాజు వీతలోభుఁడై భూమండలజయలబ్ధమయిన నానావిధధనమును బ్రాహ్మణులకు ఇచ్చి రాజమండలమును తనమంత్రులను

ఉత్సవములచే తుష్టులను జేసెను. అప్పుడు నరేంద్రుఁడు క్షేత్రములయందు అనుగుణముగా వర్షించుచుండఁగా ధ్వనద్ఘనమృదంగ నినాదితమైన యాపురియందు ఇఁక బహుధాన్యఫలము కలుగునని సంభావించి జను లందఱు అధికవ్యయముతో విశేషోత్సవములు చేసిరి.

ఈప్రకారము పుడమిని జయించి కృతార్థుఁడై వత్సరాజు యౌగంధరాయణ రుమణ్వాతులయందు రాజ్యభారమును మోపి వాసవదత్తా పద్మావతులతో యథేచ్ఛముగా సుఖ ముండెను. కీర్తిశ్రీలకుం బోలె ఆవాసవదత్తా పద్మావతులకు మధ్యగతుఁడై వరచారణగీయమానుఁడై వత్సరాజు తన యశస్సువోలె తెల్లని చంద్రోదయమును సేవించుచు తన శత్రువుల ప్రతాపమునుం బోలె మద్యమును మాటిమాటికి త్రాగుచు నుండెను.

౧౧- రవాహసక్త జననము.

అనంతరము ఆ యుదయనమహారాజు తాను జయించిన భూమి నంతయు కౌశాంబియే నిజరాజధానిగా నేకచ్ఛత్రముగా భోగించుచుండెను. యౌగంధరాయణ రుమణ్వాంతులమీఁద రాజ్యభారము నంతయు వదలి కృతార్థుఁడై వసంతకసహాయుఁడై విహారైకపరాయణుఁడై యుండెను. తాను స్వయముగా వీణవాయించుచు వాసవదత్తాపద్మావతీదేవులతోఁ గూడి సదా సంగీతకము సేయుచుండెను. దేవేరుల కాకలీగీతమునకును అతని వీణానాదమునకును భేదమే లేక యుండఁగా వాదనయందలి యంగుళీచలనమమాత్రము భేదము ప్రసూచించుచుండెను. తన కీర్తిచేతనుం బోలె వెన్నెలచేత తెల్లనైన మేడతుదయందు అతఁడు ధారావిగళితమయిన మద్యమును శత్రువుల మదమునుంబోలె పానము సేయుచుండెను. పరిచారిక లతని కేకాంతమందు బంగారుగిండ్లతో రాజ్యాభిషేకజలమునుం బోలె రాగోజ్జ్వల మయినమధువును అందిచ్చిరి. ఆరక్తసురసస్వచ్ఛమును అంతఃస్ఫురిత తన్ముఖంబును అగు నాసవమును ఉదయనుఁడు వాసవదత్తా పద్మావతుల నడుమ తన చిత్తమునుంబోలె నిడెను. ఈర్ష్యారోషములు లేకపోయినను బొమ ముడియు రాగమును గల రాణిగార్ల నెమ్మోములను ఎంత చూచినను అతని కంటికి తనివి తీఱదాయెను. మధుపు

తోడి వెక్క స్ఫటికచషకములు గల యతని పానభూమి బాలాతపారక్తపుండరీక యగు పద్మినియుం బోలె ప్రకాశించుచుండెను.

అప్పుడప్పుడు రాజు వేటకాండ్రంగూడి ఆకుఁబచ్చ చొక్కా తొడిగి సబాణాసనుఁడై తన్నేపోలిన మృగకాననమున వేటాడుచుండెను. దట్టంపుఁ గరములతో చీఁకటిమొత్తములను మరీచిమాలి కూల్చునట్లు పంకకలుషములైన వరాహనివహములను శరములతో కూల్చుచుండెను. అతఁడు వడిగా వచ్చుచుండఁగా బెదరి దాఁటిపోవుచున్న కృష్ణసారములు పూర్వము అభిభూతలయిన దిక్కుల కటాక్షములో యన నొప్పుచుండెను. అతని కోలలంగూలిన వనమహిషముల నెత్తుట జొత్తిల్లు పుడమి వానికొమ్ముల యప్పళింపు తప్పినవనుకృతజ్ఞత చేత నతనిం గొలువవచ్చిన యడవితమ్మియో యన నెసఁగుచుండెను. అతఁడు సింగముల తెఱచిననోళ్ల నీఁటియలం గ్రువ్వ వాని ప్రాణము వెడలినను గర్జనలు హృదయదేశంబున నడరుటం గని సంతసిల్లెను. అతని యాయుధములచేతనే వేఁటస్వారస్య మెల్ల నెఱవేఱుట చేత ఆవనములో అతని మార్గములలో కుక్కలు గోతులు వలలును మృగయాచారమాత్రమై యుండెను.

నారదాగమనము.

ఈ ప్రకారము కేవలసుఖపరాయణుఁడై యున్న వత్సరాజునకు ఒకనాఁడు దివి కలంకార మయిన నారదముని తేజస్వి

జాతిస్నేహముచే వచ్చిన వేవెలుంగోయన నిజదేహప్రభారచిత మండలుండై వచ్చి దర్శనమిచ్చెను. రాజు వినయముతో సత్క-రించెను. ముని ప్రీతుఁడై క్షణ మాలోచించి యిట్లనియె:— వత్సరాజా! సంగ్రహముగా నొకవిషయమును చెప్పెదను వినుము. వేఁట యనునది రాజుల కొకదోషము. ఎందఱో దీని చేత మృగములుం బోలె క్షయించినారు. ఘోరనాదయు ఆమిషైకాసక్తయు రూక్షధూమోర్ధ్వమూర్ధజయు కుంతదంతయునై రక్కసిం బోలు మృగయ శుభము నెట్లు కలిగించును? కనుక వ్యర్థాయాసమగు వేఁటను మానుము. ఇందువలన మృగమునకు వేఁటకానికి వానివాహనమునకు త్రయమునకును ప్రాణాపాయము సమానము. నీవు కల్యాణపాత్రమవు, నీ పూర్వులను బట్టి నాకు ప్రియుఁడవు. నీకు కామాంశమునఁ బుత్త్రుఁడు జన్మించును. ఆవిషయమును వినుము. పూర్వము మన్మథునికి దేహము నిమ్మని రతి అర్చించి స్తుతించి సంతోషపెట్టఁగా శివుఁడు ఏకాంతమందు సంక్షేపముగా 'రతీ, ఈపార్వతి నిజాంశమున భూమి నవతరించి పుత్త్రార్థిని యై నన్నారాధించి కాముని పుత్త్రునిఁగాఁ బడయును.' అని వర మిచ్చెను. ఆ ప్రకారమే గౌరి చండమహాసేనునికి వాసవదత్త యను పేర కూఁతురై పుట్టి నీకు పట్టపుదేవి యయినది. ఈమె శంభు నారాధించి కాముని పుత్త్రునిఁగాఁ గనఁ బోవుచున్నది. అతఁడు సర్వవిద్యాధరులకును చక్రవర్తి కాఁగలఁడు.—ఇట్లు నారదముని చెప్పఁగా సంతోషించి వత్సరాజు పుడమి నంతయు ఆయనకు అర్పితము

చేసెను. నారదముని దానిని మరల రాజునకే ఇచ్చి అంత ర్హితుఁ డాయెను.

పిం గ ళి క.

అంత వత్సరాజు సుతేచ్ఛ గలవాఁడైన వాసవదత్తతోనే ఆతలంపుతోనే ఆదినమును గడపెను. మఱునాఁడు ఆస్థాన గతుఁడైన వత్సరాజుమోలిల ప్రతీహారుఁడు నిత్యాచారము ప్రకారము ప్రవర పలికి 'మహారాజ, ఏలినవారిదర్శనమును గోరి ఒక బ్రాహ్మణి యిద్దఱుశిశువులతోఁ గూడ ద్వారమందు కనుపెట్టి యున్నది.' అని విన్నవించెను. ప్రభువు ఆమె ప్రవేశ మున కనుజ్ఞ యిచ్చెను. క్షామపాండుధూసర యాబ్రాహ్మణి, మానముచేతనుం బోలె శిథిల మయిన వస్త్రముచేతఁ గూడ చాలవఱకు వదలఁబడినదై, ఇద్దఱుబాలకులను దుఃఖదైన్యావ తారములనుం బోలె ఎత్తుకొని వచ్చి కృతోచితప్రణామయై రాజున కిట్లు విన్నవించుకొనెను:—'రాజా, నేను బ్రాహ్మణిని, కులీనురాలను, ఇట్టి దారిద్రమునకు పా లయితిని. నాకు కర్మవశమున ఈ యిద్దఱుపుత్త్రులు కలిగినారు. నాకు అన్నము లేమిని వీరికి పాలు లేవు. అందుచేత శరణాగతవత్సలుఁడ వైన నీయొద్దకు వచ్చితిని. అటుపయి నీచిత్తము.' రాజు కనికరించి ఆమెను వాసవదత్తకు అప్పగింపు మని ప్రతీహారుని కాజ్ఞ చేసెను. అంత నామెను ప్రతీహారుఁడు ఆమెయొక్క పుణ్య కర్మయుం బోలె ముందు నడచి వాసవదత్తాదేవియొద్దకుఁ గొనిపోయెను. రాజు పంపినాఁ డని ప్రతీహారునివలన నెఱిఁగి

ఆమెను వాసవదత్త విశేషమైన శ్రద్ధతో ఆదరించెను. కవల పిల్లలు గల యీయామెను చూచి వాసవదత్త 'అహో? ఏమి బ్రహ్మయొక్క కౌటిల్యము! ఓహో! వస్తువుపై మత్సరము! అవస్తువుపై యనురాగము! నాకిప్పటికిని ఒకఁడయినను పుట్టలేదు. ఈమెకు ఇద్దఱు కలిగినారు.' అని తలపోసి తాను స్నానము చేయఁబోవునదై బ్రాహ్మణికిని స్నానాదికము జరుప చేటికల నియమించెను. స్నానముచేయించి మంచివస్త్ర మిచ్చి మంచియోగిర మొసంగఁగా ఆరగించి బ్రాహ్మణి జలసిక్తయగు తప్తభువియుం బోలె నూఱడిల్లెను:

వాసవదత్తాదేవి ఆదరముతో ఇట్లు చింతించెను. 'ఈ బ్రాహ్మణి గొప్పకులముది, స్వశీల ప్రస్తావమును వాక్సౌష్ఠియు ఈమెయౌదార్యమును తెలుపుచున్నవి. అందుచేతనే రాజసభా ప్రవేశమునకు ప్రావీణ్యము గలిగినది' ఇట్లు తలంచి వాసవదత్త మరల ఆబ్రాహ్మణిని 'నీభర్త ఎవఁడు? నీవృత్తాంత మేమి? చెప్పుము.' అని యడిగెను. బ్రాహ్మణి యిటులు వక్కాణించెను:—

దేవీ, మాళవదేశములో అగ్నిదత్తుఁడని బ్రాహ్మణుఁడుండెను. ఆయన శ్రీసరస్వతుల యిల్లు, త్యాగి. ఆయనకు తగిన కుమారులు ఇద్దఱు కలిగిరి. పెద్దవాఁడు శంకరదత్తుఁడు, చిన్నవాఁడు శాంతికరుఁడు. ఓకీర్తిమంతురాలా, వారిలో శాంతికరుఁడు ఆకస్మికముగా బాల్యమందే విద్యార్థియై ఎక్కడికో

దేశాంతరము పోయినాఁడు. అతనియన్న నన్ను పెండ్లి యా డెను. నాతండ్రి యజ్ఞములు చేసినవాఁడు, సంపన్నుఁడు. ఆయన పేరు యజ్ఞదత్తుఁడు. కాలక్రమమున నామామ అగ్నిదత్తుఁడు లోకాంతరగతుఁడై, నాయత్తసహగమనముచేయఁగా, నాపెని మిటి గర్భిణినిగా నున్న నన్ను విడనాడి తీర్థయాత్రోద్దేశమున పోయి సరస్వతీతీరమందు శోకాంధుఁడై దేహమునుత్యజించెను. అతని సహాయాధ్యులు వచ్చి యీవృత్తాంతమును చెప్పఁగా నేను అనుగమనప్రయత్నము చేసితిని, కాని గర్భిణి నగుటచేత బంధువులు నన్ను ఆటంకపఱిచిరి. నాదుఃఖము అటకయే యుం డఁగా బందిపోటుదొంగలు వచ్చి మాయింటిని మాత్రమే గాక యగ్రహారము నెల్ల దోఁచుకొనిరి. అంతట నేను ఇద్దఱు ముగ్గురు బ్రాహ్మణస్త్రీలను వెంటఁగొని శీలనాశ భయముచే కొంచెము వస్త్రములు తీసికొని వలసపోయితిని. దేశభంగము కలిగినందున వారితోఁ గూడ చాలదూరముపోయి కఠినకర్మలచే జీవించుచు మాసమాత్ర మెుంటిని. అంతట నచ్చట లోకుల వలన వత్సరాజు అనాథరక్షకుఁ డని విని ఆముగ్గురు బ్రాహ్మణ స్త్రీలతోను శీలమే దారిబత్తెముగా ఇక్కడికివచ్చితిని. వచ్చిన వెంటనే ఆముగ్గురును నాకు సహాయులై యుండఁగా ఈకవలపిల్ల లను కంటిని. శోకము, విదేశము, దారిద్ర్యము, అహో! నాకు బ్రహ్మదేవుఁడు ఆపదలద్వారమును తెఱచినాఁడు. అంత ఈ బాలకులను పెంచుటకు నాకు గతిలేమి నాలో చించుకొని స్త్రీభూషణ మయిన లజ్జను వదలి ఆస్థానము

చొచ్చి వత్సేశుని యాచించితిని. ఆపదలో నున్న పసికందులతోడి తల్లికష్టమును ఎవరు చూడనోపుదురు! అతని యాజ్ఞచేత నీపాదమూలము చేరితిని. నాకష్టములు ద్వారము నుండి తిరుగఁగొట్టఁబడినవియుంబోలె తీఱినవి. ఇది నావృత్తాంతము. నాపేరు పింగళిక. బాల్యము మొదలు అగ్నిహోత్ర ధూమములచేత నాకన్నులు పచ్చఁబాఱినందున నా కీపేరు గలిగినది. నా మఱఁది శాంతికరుఁడు దేశాంతరము పోయినవాఁడు ఏ దేశములో నున్నాఁడో ఇప్పటికి తెలియలేదు.

ఇట్లు పింగళిక నిజవృత్తాంతమును చెప్పఁగా ఆమెను కులీననుగా నెఱింగి వాసవదత్త ఆలోచించి ప్రీతితో 'అమ్మా, ఇక్కడ శాంతికరుఁడని మాపౌరోహితుఁ డున్నాఁడు. అతఁడు నీమఱఁది కాఁబోలును' అని యుత్సుకురాలైన యాబ్రాహ్మణితోఁ జెప్పి ఆరాత్రి గడపి తెల్లవాఱఁగానే శాంతికరుని పిలిపించి అతని వంశక్రమము నడిగెను. అతఁడు చెప్పఁగా నిశ్చయము గలిగి; అతనికి 'ఇదిగో నీవదినె' యని పింగళికను చూపెను. అతఁడును ఆమెను ఆనవాలు పట్టి బంధునాశము నెఱింగి ఇంటికి తీసికొనిపోయెను. అచట తల్లిదండ్రుల మరణమునకు వగచి, అన్నకును దుఃఖించి, ఆమెను ఓదార్చెను. వాసవదత్తా దేవియు పింగళికయొక్క యాయిరువురు కుమారులను తనకుఁ బుట్టఁబోవు చక్రవర్తికి పురోహితులనుగా ఏర్పఱిచి, అందు పెద్దవానికి శాంతిసోముఁ డనియు, రెండవవానికి వైశ్వానరుఁ డనియు పేరులు పెట్టి, వారికి బహుసంపదల నొసంగెను. అంధు

లనుం బోలె జనులను స్వకర్మలే ముందు పోవుచు ఫలభూమికి నడపును, పౌరుషము నిమిత్తమాత్రము; అట్లే ఆ శిశువులు ఇరువురును వారితల్లియు ఆశాంతికరుఁడును అందఱును అచట ఐశ్వర్యవంతులై కలసికొనిరి.

ఇట్లు కాలము గడచుచుండఁగా నొకనాఁడు అయిదుగురుపిల్లలతో కుమ్మరది వాసవదత్తామందిరమునకు మూఁకుడులు తెచ్చినది. వాసవదత్త దానింగని ప్రక్కనున్న పింగళికతో 'సఖీ, చూడు, దీనికి అయిదుగురు కుమారులు. నాకు ఒక్కఁడైనను లేఁడు. ఇట్టిదికూడ పుణ్యములకు పాత్రము, నాబోఁటిది కాదు.' అనెను. అంతట పింగళికమ్మ 'దేవీ, ఈసంతతి పాపసంపూర్ణము, ఇట్టిది దరిద్రులకే దుఃఖము కోసమే విస్తారముగా కలుగును. మీబోంట్లకు కలుగువాఁడు ఉత్తముఁడుగా నుండును. కనుక చింతింపకు. త్వరగానే నీవు తగిన కుమారునిం బడయుదువు.' అని పలికెను.

శివుని వరము.

ఇట్లు పింగళిక చెప్పినను వాసవదత్త పుత్త్రజన్మముకై ఉత్సుకురాలై ఆచింతతో నిండి యుండెను. ఆసమయములో వత్సరాజు వచ్చి అభిప్రాయ మెఱిఁగి దేవేరితో 'నీకు గిరిశారాధనచేత కుమారుఁడు గలుగు నని నారదులవారు చెప్పియున్నారు. కనుక దేవీ, వరదుని శివుని అవశ్యము ఆరాధింపుదము.' అనెను. ఆమెయు వ్రతమునకు నిశ్చయము చేసికొనెను.

ఆమె వ్రత మారంభింపఁగానే రాజు కూడ మంత్రులతోను సర్వరాష్ట్రముతోను శంకరారాధనవ్రతమును సలిపెను. ఆదంపతులు మూఁడుదినము లుపవసింపఁగానే దేవుఁడు అనుగ్రహించి స్వప్నమందు ప్రత్యక్షమై స్వయముగా 'లెండి, మీకు కామాంశమున కుమారుఁడు కలిగి నాప్రసాదముచేత విద్యాధరులకు నాథుఁ డగును.' అని వర మిచ్చెను. ఇట్లు వర మిచ్చి చంద్రశేఖరుఁడు అంతర్ధానము నొందఁగా మేలుకొని యాదంపతులు విశేష మయిన సంతోషమును పొందిరి. తెల్లవాఱఁగానే లేచి ప్రకృతుల కందఱకును ఆవృత్తాంతామృతమును శ్రోత్రపేయముగా వర్ణించి బంధుభృత్య సమేతముగా ఉత్సవపూర్వకముగా వ్రతపారణ చేసిరి. కొన్ని దినములకు పిమ్మట ఆమెకు స్వప్నములో జటాధరుఁ డైన యొక మహాపురుషుఁడు పండొకటి ఇచ్చి పోయెను. ఆమె ఆ స్వప్నమును రాజునకు తెలుపఁగా ఆతఁడు సంతోషించెను. మంత్రు లభినందించిరి. రాజు ఫలవ్యాజమున సుతునే చంద్రశేఖరుఁ డిచ్చె నని తలఁచి తన కోరిక త్వరలోనే సఫల మగునని ఎదురు సూచుచుండెను.

వాసవదత్తా గర్భదోహదము.

తరువాత వత్సరాజహృదయోత్సవముగా వాసవదత్తాదేవికి కామాంశావతారముచే నుజ్జ్వల మయిన గర్భము కలిగెను. చంచలనేత్ర మయి పాలినదైన యామె ముఖము గర్భమందలి కామునిమీఁది ప్రేమచే వచ్చిన చంద్రుఁడో యన నొప్పుచుండెను. ఆమె కూర్చున్న మణిమంచమున ఇరుపార్శ్వ

ములయందును ఆమెయొక్క ప్రతిబింబములు ఆమెకడుపులోని కామునిమీఁది యనురాగముచే వచ్చిన తద్భార్యలు రతిప్రీతులో యన నొప్పుచుండెను. గర్భస్థ భవిష్యద్విద్యాధరచక్రవర్తి సేవార్థము ఇష్టదలై మూర్తి దాలిచి వచ్చిన విద్యలుంబోలె ఆమెను సఖులు ఎప్పుడును సేవించుచుండిరి. భవిష్యత్కాలమున ఆమె కుమారుఁడు తమ్ము ఆక్రమించు నని వడంకుచు రత్నరాసులను కానుక పెట్టి సేవించుచున్న సముద్రములో యన నొప్పుచున్న స్వచ్ఛస్ఫురితసచ్ఛాయమణికుట్టిమములచే వెలుఁగుచున్న మందిరమందు ఆమె ప్రకాశించుచుండెను. విమానమందలి యామె ప్రతిబింబము ఆకాశమున ప్రణమిల్లుటకై వచ్చిన విద్యాధరశ్రీయో యన విరాజిల్లుచుండెను. ఆమె ప్రస్తావప్రాప్తములను మంత్రసాధనసంబద్ధములయిన యుపాసకుల కథలను వినఁ గోరుచుండెడు. తానాకాశచారిణి యైనట్లును, అట్టి తన్ను విద్యాధరవరారోహలు సరసముగా పాడుచు సేవించినట్లును, స్వప్నములు కనుచుండెను. మేలుకొన్న పిమ్మటఁ గూడ ఆమెకు ఆకాశమున క్రీడింపను అటనుండి నేలను చూడను గోరిక బల మాయెను. ఆకోరికను యౌగంధరాయణుఁడు యంత్ర మంత్రేంద్రజాలాది ప్రయోగములచేత సాధించుచుండెను. పౌరాంగనలు ఱెప్ప లెత్తి ఆశ్చర్యపడుచు చూచుచుండఁగా ఆమె ఆ యా యుపాయములచేత ఆకాశమందు విహరించుచుండెను.

పిమ్మట ఏకాంతమందు మంత్రిసహితుఁడై యున్న వత్స రాజుతో వాసవదత్త ఇట్లనియె:—"ఆర్యపుత్త్రా, ఈగర్భమయి నది మొదలు నాకు తద్రక్షణచింత బలమై యున్నది. కడచిన రాత్రి ఆచింతతోనే నిద్రించిన నాకుస్వప్నములో ఒకదివ్యపురు షుఁడు, ఒడ లెల్ల తెల్లనిభస్మమును, ఔదలను చంద్రకళయు ఎఱ్ఱనిజడలును, చేత శూలమును కలవాఁడు అగపడి దయతో ని ట్లనియె.—'పుత్త్రీ, ఈగర్భము విషయమై నీవు చింతింపకు. నేను దీనిని రక్షించెదను, నేనే గదా దీనిని నీ కిచ్చితిని. మఱి నీకు నమ్మకముకై ఒక నిదర్శనము తెలిపెదను. రేపు ఒక స్త్రీ తనపతిని నేరమి మోపి లాగుకొని వచ్చి మీయెదుట పిర్యాదు విన్నపము చేసికొనును. ఆమె దుశ్శీల, తనబంధువుల యాసరా చేత పతిని చంపఁదలఁచి అతనిమీఁద సమస్తమును అబద్ధమే చెప్పును. ఆసాధువును ఆదుర్మార్గురాలినుండి విడిపింపు మని నీవు ముందుగా నీభర్తతో చెప్పుము.' ఇట్లు పలికి మహాపురు షుఁడు అంతర్ధానము పొందఁగానే నేను మేలుకొంటిని; అంతట తెల్లవాఱినది." ఆమె యిట్లు చెప్పఁగానే అందఱు ఆశ్చర్య పడి దానిని ఈశ్వరానుగ్రహముగా వివరించుచు ఆనిదర్శన మును ఎదురు సూచుచుండిరి.

ఆక్షణమే ఆర్తానుకంపి యైనవత్సరాజునొద్దకు ద్వార పాలప్రముఖుఁడు వచ్చి 'దేవా ఒకస్త్రీ బాంధవసంవృత యై అయిదుగురు పుత్త్రులను వెంటఁ బెట్టుకొని వివశుని తన భర్తను లాగుకొని వచ్చియున్నది.' అని తెలుపుడు చేసెను.

ఆమాట విని రాజు దేవికల తార్కాణ అయినందులకు ఆశ్చర్య పడి వారిని లోపలికి రప్పించెను. స్వప్నము అట్లు తార్కాణ పడఁగా ఆ నమ్మకముచేత తనకు మంచి పుత్త్రుఁడు గలుగు నని నమ్మి వాసవదత్తయు వారు వచ్చినందులకు సంతోషించెను అంత నాస్త్రీ అందఱును ద్వారమువైపు కౌతుకముతో చూచుచుండఁగా భర్తతోఁ గూడ వచ్చెను. ఆమె వచ్చి దేవీసమేతుఁడై యున్న వత్సరాజుతో దైన్యము నటించుచు 'ఈయన నాభర్తయయ్యా, నిరపరాధకు నాకు అన్నవస్త్రము లియ్యఁడు.' అని విన్నపము చేసికొనెను. ఇట్లాస్త్రీ చెప్పఁగా దానిభర్త 'దేవరా, దీనిమాట లబద్ధము. ఇది తన బంధువులతోచేరి నన్ను చంపఁదలఁచి యున్నది, దీనికి నేను మొదటనే సంవత్సరమునకు సరిపడినది ఇచ్చియున్నాను, దీనిబంధువులే ఇతరులు తటస్థులు సాక్షులు.' అని విన్నవించెను. అంతట రాజు 'దేవి కలలో శూలపాణియే సాక్ష్యము చెప్పియున్నాఁడు. ఈ విషయములో వేఱే సాక్ష్య మేల? ఈస్త్రీని దీనిబంధువులను శిరశ్ఛేదము చేయవలసినది.' అని యాజ్ఞాపించెను. అంతట యౌగంధరాయణుఁడు 'దేవా, అయినను, సాక్షివిమర్శమీఁద తీర్పు చేయుట యుచితము. లోకులు ఈస్వప్నవృత్తాంతమును ఎఱుఁగ నందున నమ్మరు' అనెను అంతట రాజు సాక్షులను పిలిపించి యడుగఁగా వారును ఆస్త్రీమాట లబద్ధ మని సాక్ష్యము చెప్పిరి. అంతట రాజు నిశ్చయముగా భర్తకు ద్రోహ మెంచిన యాస్త్రీని దానిపుత్త్రులను దానిబంధువులను దేశము వెడలఁ

గొట్టించి ఆసాధువును కనికరించి వేఱే వివాహము చేసికొను టకు చాలినంత ధనమిచ్చి పంపెను. 'దుర్దశ యను గోతిలో పడి ఆకొలుఁడైన పురుషుని బ్రదికియున్నవానినే దుష్టభార్య కాకివలె పీఁకుకొని తినును. స్నేహముకలది మంచి కులముది గొప్ప మనస్సుగలది తాపమును హరించునదియు అగు భార్య దారిలోని చెట్టునీడవలె ఎవనికో ఒకనికి పుణ్యముచేత దొర కును.' ఇట్లని ఆప్రస్తావమున పలుకుచున్న వత్సరాజుతో ప్రక్కనున్న కథాకుశలుఁడు వసంతకుఁడు అనియె:—దేవా, స్నేహముగాని విరోధముగాని మనుష్యులకు పూర్వజన్మ కర్మానుసారముగా కలుగును.

మంత్రికుమారుల జననము.

గర్భిణియైనవాసవదత్తా దేవియొక్క ముఖమును తనివి తీఱక చూచుచు ఇట్లు సుఖముగా వత్సరాజు కాలము గడుపు చుండఁగా మంత్రుల కందఱకును శుభలక్షణములు కొమరులు గలిగిరి. తొలుత యౌగంధరాయణునికి మరుభూతియు, పిమ్మట రుమణ్వంతునికి హరిశిఖుఁడును, అటుపిమ్మట వసంతకునికి తపంతకుఁడును, ఆపిమ్మట ఇత్యకుఁ డను నపరనామము గల ప్రతీహారాధికారికి నిత్యోదితుఁ డనువానికి గోముఖుఁడును జన్మించిరి. ఆమహోత్సవమం దశరీరవాణి 'వత్సరాజునకు పుట్టఁగలచక్రవర్తికి శత్రువంశావమర్దకునికి వీరు మంత్రులు కాఁగలరు' అని ఆకాశమునుండి పలికెను.

నరవాహనదత్త జననము.

తరువాత కొన్ని దినములు గడవఁగా వాసవదత్తాదేవియు ప్రౌఢలయి పుత్త్రవంతురాండ్రు చిత్రముగా అలంకరించి నదియు, గవాక్షలలో రక్షార్థ ముంచిన జిల్లేడును నిమ్మయుఁ గలదియు నగుపురుటిల్లు సొచ్చెను. అందు రత్నదీపప్రభలప్రతిబింబములు గలవై చుట్టు నున్న యాయుధములు గర్భరక్షాసమర్థ మయిన తేజస్సును మంటఁ బెట్టుచున్నవో యన నొప్పుచుండెను. పురుటిల్లుమాంత్రికుల మంత్ర తంత్రములచేత రక్షితమై పాపములకజయ్యమై మాతృగణముయొక్క దుర్గమో యన నొప్పుచుండెను. అందు వాసవదత్త యథాకాలముగా, చంద్రుని దివియుంబోలె, కాంతదర్శనుని అమృతద్యుతిని కుమారుని కనెను. అతని పుట్టుకచే ఆమందిరమునూత్రమే గాక నిశ్శోకతామసమయిన తల్లి మనస్సు కూడ వెలుఁగొందుచుండెను. అంతఃపురవాసు లెల్ల హర్షకోలాహలములో నుండఁగా వత్సరాజు అంతరంగపురుషునివలన పుత్త్రజన్మమును వినెను. అతనికి వత్సరాజు ఆ ప్రియని వేదనమునకు బహుమానముగా తన రాజ్యము నియ్యమి అనౌచిత్యభయముచేతనేగాని లోభముచేతఁగాదు. రాజు ఔత్సుక్యముతో అంతిపురికి వచ్చి చిరకాలమునకు ఫలితమనోరథుఁడై కుమారుని చూచెను. కెమ్మోవిరేకను ఊర్ణారేఖాంకజల్కములును గలిగి సామ్రాజ్యశ్రీచేతికెందమ్మియో యననొప్పు నెమ్మొగంబును, పరరాజశ్రీలచే భీతిచే ముందే వదలఁబడిన తమలాంఛనములుంబోని ఛత్త్ర

చామరరేఖతోడి కోమలపదయుగళమును గల యీసుతుని చూచి మహీపతి ఆనందబాష్పవ్యాజముచేత సుతస్నేహమును స్రవించుచుండ, యౌగంధరాయణాదులును సంతోషపరవశు లై యుండఁ ఆసమయమున ఆకాశ వాణి యిట్లు, పలికెను:— 'ఓయి వత్సరాజా. కామదేవుఁడు నీకు కుమారుఁడుగా అవత రించినాఁడు. ఇతనిపేరు ఇచట నరవాహనదత్తుఁడు. ఇతఁడు త్వరలో సర్వవిద్యాధరరాజులకును చక్రవర్తి యై ఒకదివ్య కల్పము అతంద్రితగతిని ఏలుచుండును.' ఇట్లు పలికి వాణి విర మింపఁగానే ఆకాశమునుండి పుష్పవర్షములు గురిసెను, దుందు భులు మ్రోఁగెను.

దేవతలయొక్క యీహర్షసూచనచేత వత్సరాజు అధికాదరముతో పుత్త్రోత్సవము సలిపెను. ఆరాజమందిర మందు వాయింపఁబడిన తూర్యనాదములు విద్యాధరులకు రాజ జన్మమును చెప్పుటకుంబోలె ఆకాశమున వ్యాపించుచుండెను. మేడలకొనల నెత్తిన యెఱ్ఱజెండాలు గాలికి కదలుచున్నవై ఉత్సవములో నొకదానిపై నొకటి సిందూరంపుబుక్కా చల్లు కొనుచున్నట్లుండెను. ఎల్లయెడల నృత్యముసేయుచున్న వారాంగనలు కామదేవుఁడు సాంగుఁడై నసంతోషముచేత భూమికి వచ్చి నర్తించుచున్న సురాంగనలో యన నెసంగిరి. ఉత్సవాసక్తుఁడై రాజిచ్చిన నవవస్త్రాభరణములచే పుర మెల్ల నగరితో సమవిభవము గలదిగా నుండెను. ఆసమయమందు అనుజీవుల కందఱకును రాజు అర్థములను వర్షించుచుండ

బొక్కసమున తప్ప మఱియెక్కడను రిక్తత గలుగ దాయెను. అప్పుడు సామంతాంతఃపురాంగన లెల్ల మంగల్యపూర్వాలును స్వాచారదక్షిణలును నర్తితాపరలును సప్రాభృతోత్తరలును సురతకాధిష్ఠితలును ప్రస్మృతాతోద్యనిర్హ్రాదలునువై ప్రత్యక్షమైన సర్వదిక్కులుంబోలె నే తెంచిరి. అచట నాసమయమందు చేష్ట యెల్ల నృత్తముగాను, వచన మెల్ల పూర్ణపాత్రముగాను, వ్యవహార మెల్ల త్యాగముగాను, జను లెల్ల బుక్కాగాను, భూమి యెల్ల చారణులుగాను, పురి యెల్ల ఆనందముగాను ఉండెను. ఈప్రకారము మహోత్సవము అనేకదినములు జరిగి పౌరుల మనోరథములతోఁ గూడ పూర్ణ మయినది.

రాజకుమారుఁడు తండ్రిచేత దివ్యవాణ్యాదేశానుసారముగా నరవాహనదత్తుఁ డని కృతనామధేయుఁడై ప్రతిపచ్చంద్రుఁడుం బోలె వృద్ధిపొందుచుండెను. నిగనిగ వెలుంగు నఖకాంతులతో ఆశిశువు పెట్టుచున్న ఒకటిరెండు తప్పటడుగులు కనియు, మొలకదంతముల కిరణములతోడి ముద్దుమాటలను ఒకటి రెంటిని వినియు, తండ్రి సంతోషము పొందెను.

మంత్రులు శిశువునకు రాజపుత్త్రునికి శిశువులను తమ తనయులను రాజహృదయానందకులను సమర్పించిరి. యౌగంధరాయణుఁడు మరుభూతిని, రుమణ్వంతుఁడు హరిశిఖుని, ఇత్యకుఁడు గోముఖుని, వసంతకుఁడు తపంతకుని ఇచ్చిరి. పౌరోహితుఁడు శాంతికరుఁడు అన్న కుమారులను పింగళికయొక్క కవ

లను శాంతిసోముని వైశ్వానరుని అర్పించెను. ఆసమయమందు ఆకాశమందు దేవతలు నాందీనాదములు చేసి పుష్పవృష్టి గురిసిరి. రాజు మహిషీసమేతుఁడై సంతోషించి ఆసచివ సుతులను సత్కరించెను. బాల్యమందే అభిమతు లయిన యా యాఱుగురతోను సదా కూడుకొన్నవాఁడై నరవాహన దత్తుఁడు మహోదయహేతుభూతగుణయుక్తుఁడో యన నొప్పుచుండెను. ఒకరిచేతనుండి యొకరుగా రాజు లెల్ల ప్రీతి ప్రవణ మనస్కులై ఎత్తుకొనుచుండ క్రీడాహాస్యములచేత హాసిత వదనుఁడైన యా బాలుని సాదరముగా చూచుచు ఆనంద నిమగ్నుఁడై వత్సరాజు దినములు గడపుచుండెను.

